

n
Disposición derradeira primeira. *Habilitación competencial*.

Os preceptos contidos nesta lei, salvo a disposición adicional novena da Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases do réxime local, constitúen lexislación básica do Estado en materia de réxime local, de acordo co establecido no artigo 149.1.18.^a da Constitución.

Disposición derradeira segunda. *Desenvolvemento regulamentario*.

Facúltase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución desta lei nas materias da competencia estatal.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor*.

Esta lei entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2004.

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de decembro de 2003.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

23186 LEI 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. («BOE» 302, do 18-12-2003.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

A Lei xeral tributaria é o eixe central do ordenamento tributario onde se recollen os seus principios esenciais e se regulan as relacións entre a Administración tributaria e os contribuíntes.

Desde a súa aprobación, a Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, foi obxecto de diversas modificacións que tentaron adaptar esta disposición legal ós cambios experimentados na evolución do sistema tributario.

A primeira reforma importante da Lei xeral tributaria realizouse en 1985 malia a modificación substancial que experimentou neses anos o sistema fiscal. A reforma operada pola Lei 10/1985, do 26 de abril, de modificación parcial da Lei xeral tributaria, tivo por obxecto precisamente adecua-lo contido da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, ós cambios experimentados á marxe dela, e recuperar esta o seu carácter sistematizador e integrador das modificacións que afectaban con carácter xeral ó sistema tributario. Desde ese momento, a Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, foi obxecto de numerosas reformas por medio de leis de orzamentos xerais do Estado e algunhas leis substantivas, se ben, desde 1992, a doutrina do Tribunal Constitucional foi contraria á reforma da Lei xeral tributaria por medio de leis de orzamentos xerais do Estado.

En 1995, a necesidade de incorpora-la xurisprudencia constitucional á citada lei e a conveniencia de actualizar en materia de procedementos tributarios, así como outras finalidades como a de impulsar o cumprimento espontáneo das obrigas tributarias, a de recolle-las facultades dos órganos de xestión para efectuar liquidacións provisionais de oficio, a de incorporar novos instrumentos de loita contra a fraude fiscal ou a de revisa-lo réxime de infraccións e sancións, determinou que se abordase unha importante reforma mediante a Lei 25/1995, do 20 de xullo, de modificación parcial da Lei xeral tributaria.

Á marxe das reformas introducidas desde esa data en preceptos concretos da Lei xeral tributaria, aprobouse en 1998 unha disposición legal esencial para a regulación das relacións entre os contribuíntes e a Administración que afectou materias intimamente relacionadas co contido propio da Lei xeral tributaria. A Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, tivo por obxecto reforza-los dereitos substantivos dos contribuíntes e mellora-las súas garantías no seo dos distintos procedementos tributarios, reforzando as correlativas obrigas da Administración tributaria. Como se sinalaba na súa exposición de motivos, a Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, formulou desde a súa aprobación a necesidade da súa integración na Lei xeral tributaria, onde os seus preceptos debían encontra-lo seu natural acomodo.

Malia as modificacións efectuadas ata a data na Lei xeral tributaria, pódese afirmar que a súa adaptación ó actual sistema tributario e ó conxunto do ordenamento español desenvolvido a partir da Constitución española do 27 de decembro de 1978 resultaba insuficiente. Desde a promulgación da Constitución estaba pendente unha revisión en profundidade da citada lei para adecuala ós principios constitucionais, e eliminar definitivamente algunhas referencias preconstitucionais sen encaixe no noso ordenamento actual.

Por outro lado, malia os esforzos revisores do lexislador, o sistema tributario evolucionou nos últimos anos no seo dos distintos impostos sen o correlativo desenvolvemento dos preceptos da Lei xeral tributaria e, ademais, promulgáronse outras disposicións no noso ordenamento, como a Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, que modernizaron os procedementos administrativos e as relacións entre os cidadáns e a Administración, sen o correspondente reflexo na Lei xeral tributaria. Neste sentido, a nova lei supón unha importante aproximación ás normas xerais do dereito administrativo, co conseguinte incremento da seguridade xurídica na regulación dos procedementos tributarios.

En definitiva, o carácter preconstitucional da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, a necesidade de regula-los procedementos de xestión tributaria actualmente utilizados, a excesiva dispersión da normativa tributaria, a conveniencia de adecua-lo funcionamento da Administración ás novas tecnoloxías e a necesidade de reduci-la conflictividade en materia tributaria aconsellaban abordar definitivamente a promulgación dunha nova Lei xeral tributaria.

Neste contexto, a Resolución da Secretaría de Estado de Facenda do 15 de xuño de 2000 destacou a necesidade dunha revisión en profundidade da lei e procedeu á constitución dunha comisión para o estudo e proposta de medidas para a reforma da Lei xeral tributaria que, integrada por destacados expertos en dereito financeiro e tributario, deu lugar, con carácter previo á redacción do proxecto da nova Lei xeral tributaria, a un informe sobre as liñas mestras da reforma e o modo en que se debían concretar nun futuro texto legal.

O borrador do anteproxecto preparado sobre a base do devandito informe foi estudiado por un grupo de expertos en dereito financeiro e tributario no seo da comisión para o estudo do borrador do anteproxecto da nova Lei xeral tributaria creada por Resolución da Secretaría de Estado de Facenda do 1 de outubro de 2002. O traballo do grupo de expertos concluíu en xaneiro de 2003 coa redacción dun informe onde se analizou e comentou o texto, ó mesmo tempo que se formularon propostas e suxestións relacionadas coa materia obxecto do estudio.

De acordo co sinalado, os principais obxectivos que pretende conseguir a Lei xeral tributaria son os seguintes: reforza-las garantías dos contribuíntes e a seguridade xurídica, impulsa-la unificación de criterios na actuación administrativa, posibilita-la utilización das novas tecnoloxías e moderniza-los procedementos tributarios, establecer mecanismos que reforcen a loita contra a fraude, o control tributario e o cobramento das débedas tributarias e diminuí-los niveis actuais de litixiosidade en materia tributaria.

Ademais das modificacións necesarias para a comentada adecuación da norma ó contexto actual do noso sistema tributario, a nova lei supón tamén unha notable mellora técnica na sistematización do dereito tributario xeral, así como un importante esforzo codificador.

Manifestación diso é a nova estrutura da lei, máis detallada e didáctica cá da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, con cinco títulos. Os dous primeiros veñen coincidir esencialmente cos títulos preliminar, I e II da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria. Porén, os títulos III, IV e V da nova lei supoñen unha estruturación máis correcta e sistemática cá do título III da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, relativo á xestión tributaria en sentido amplo. O título III da nova lei regula os procedementos de aplicación dos tributos, o título IV regula de modo autónomo a potestade sancionadora e o título V regula a revisión de actos administrativos en materia tributaria.

O ánimo codificador da nova Lei xeral tributaria maniféstase fundamentalmente na incorporación de preceptos contidos noutras normas do noso ordenamento, algunhas das cales poñen fin á súa vixencia. Así, incorpórase o contido da Lei 1/1998, de dereitos e garantías dos contribuíntes, do Real decreto lexislativo 2795/1980, do 12 de decembro, polo que se articula a Lei 39/1980, do 5 de xullo, de bases sobre procedemento económico-administrativo, así como os preceptos regulamentarios de maior calado en materia de procedemento de inspección, recadación, procedemento sancionador, recurso de reposición, etc.

II

O título I, «Disposicións xerais do ordenamento tributario», contén principios xerais e preceptos relativos ás fontes normativas e á aplicación e interpretación das normas tributarias.

O artigo 1 da lei delimita o ámbito de aplicación desta, como lei que recolle e establece os principios e as normas xurídicas xerais do sistema tributario español. A nova Lei xeral tributaria débese adecuar ás regras de distribución de competencias que derivan da Constitución española. Respecto a esta cuestión, o Tribunal Constitucional manifestou que «o sistema tributario debe estar presidido por un conxunto de principios xerais comúns capaz de garanti-la homoxeneidade básica que permita configurar-lo réxime xurídico da ordenación dos tributos coma un verdadeiro sistema e asegure a unidade deste, que é esixencia indeclinable da igualdade dos españois» (STC 116/94, do 18 de abril), e tamén que «a indubidable conexión existente entre os artigos 133.1,

149.1.14.^a e 157.3 da Constitución determina que o Estado sexa competente para regular non só os seus propios tributos, senón tamén o marco xeral de todo o sistema tributario e a delimitación das competencias financeiras das comunidades autónomas respecto das do propio Estado» (STC 192/2000, do 13 de xullo).

En definitiva, dos títulos competenciais previstos no punto 1 do artigo 149 da Constitución, esta lei díctase ó abeiro do disposto para as seguintes materias: 1.ª, en canto regula as condicións básicas que garanten a igualdade no cumprimento do deber constitucional de contribuir; 8.ª, en canto se refire á aplicación e eficacia das normas xurídicas e á determinación das fontes do dereito tributario; 14.ª, en canto establece os conceptos, principios e normas básicas do sistema tributario no marco da Facenda xeral; e 18.ª, en canto adapta ás especialidades do ámbito tributario a regulación do procedemento administrativo común, garantíndolles ós contribuíntes un tratamento similar perante tódalas administracións tributarias.

Elimínanse neste título I as referencias preconstitucionais que existían na Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, e incorpórase o contido de diversos preceptos constitucionais de fundamental aplicación no ordenamento tributario. Así mesmo, delimitase o concepto de Administración tributaria e actualízase o sistema de fontes con referencia ós tratados internacionais e ás normas de dereito comunitario.

Na sección 3.ª, relativa á «interpretación, cualificación e integración das normas tributarias», incorpórase o precepto que regula a cualificación das obrigas tributarias e revísase en profundidade a regulación da fraude de lei, que se substitúe pola nova figura do «conflicto na aplicación da norma tributaria», que se pretende configurar como un instrumento efectivo de loita contra a fraude sofisticada, con superación dos tradicionais problemas de aplicación que presentou a fraude de lei en materia tributaria.

III

O título II, «Os tributos», contén disposicións xerais sobre a relación xurídico-tributaria e as diferentes obrigas tributarias, así como normas relativas ós obrigados tributarios, ós seus dereitos e garantías, e ás obrigas e deberes dos entes públicos. Regúlanse tamén os elementos de cuantificación das obrigas tributarias, dedicándose un capítulo á débeda tributaria.

De modo didáctico, defínense e clasifícanse as obrigas, materiais e formais, que poden xurdir da relación xurídico-tributaria. As obrigas materiais clasifícanse en: obriga tributaria principal, obrigas tributarias de realizar pagamentos á conta, obrigas entre particulares resultantes do tributo e obrigas tributarias accesorias. Nas obrigas tributarias de realizar pagamentos á conta asúmense as denominacións da normativa do imposto sobre a renda das persoas físicas, e entre as obrigas accesorias inclúense as de satisfácelo xuro de demora, as recargas por declaración extemporánea e as recargas do período executivo.

En canto ó xuro de demora procédeuse a establecer unha completa regulación, destacando como principal novidade a non esixencia de xuro de demora desde que a Administración incumpra algún dos prazos establecidos na propia lei para dictar resolución por causa imputable a ela, agás que se trate de expedientes de aprazamento ou de recursos ou reclamacións en que non se acordase a suspensión. Tamén se modifica a regulación das recargas do período executivo de modo que se esixirá unha recarga do cinco por cento, sen xuros de demora, se se ingresa a totalidade da débeda tributaria antes da notificación da providencia de cons-

n
trinxeiro; unha recarga do 10 por cento, sen xuros de demora, se se ingresa a totalidade da débeda tributaria e a propia recarga antes da finalización do prazo de ingreso das débedas constrinxidas; e unha recarga do 20 por cento máis xuros de demora se non se cumpren as condicións anteriores.

Dedícase unha sección 3.ª no capítulo I ás obrigas da Administración tributaria onde se traslada o disposto nos artigos 10, 11 e 12 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, con regulación da obriga de realizar devolucións derivadas da normativa de cada tributo, a de devolución de ingresos indebidos e a de reembolso dos custos das garantías. Nesta última introdúcese como novidade a obriga da Administración de aboar tamén o xuro legal xerado polo custo das garantías.

A sección 4.ª reproduce a lista de dereitos e garantías dos obrigados tributarios contida no artigo 3 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, e incorpora a el novos dereitos como o dereito a utiliza-las linguas oficiais no territorio da comunidade autónoma, o dereito a formular queixas e suxestións, o dereito a que consten en dilixencia as manifestacións do interesado ou o dereito a presentar calquera documento que se estime conveniente.

Na regulación de sucesores e responsables introdúcese importantes medidas para asegura-lo cobramento das débedas tributarias. Así, establécese como novidade que nas sociedades personalistas os socios responden da totalidade das débedas tributarias da sociedade e prevese expresamente a sucesión nas sancións que proceda impor ás entidades cando estas se extingan, co límite da cota de liquidación ou valor dos bens transmitidos. Tamén se gradúa a responsabilidade dos administradores en función da súa participación, con expresa mención ós administradores de feito, e se establece un novo suposto de responsabilidade subsidiaria de contratistas e subcontratistas en relación con retencións e con tributos que se deban repercutir como consecuencia das obras ou servicios contratados ou subcontratados.

En materia de capacidade e representación, a lei adaptación ó disposto na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e establécese expresamente a validez dos documentos normalizados que aprobe a Administración tributaria como medio de representación para determinados procedementos e prevéndose a actuación dos obrigados mediante un asesor fiscal.

No capítulo IV do título II regúlase a débeda tributaria, que non comprende o concepto de sancións, as cales se regulan de forma específica no título IV da lei. Nesta materia dáse entrada na lei a diversos preceptos do vixente Regulamento xeral de recadación, aprobado polo Real decreto 1684/1990, do 20 de decembro, como os relativos a prazos de pagamento, medios de pagamento ou aprazamento e fraccionamento da débeda tributaria. En materia de prazos de pagamento amplíase unha quincena o prazo de pagamento en período voluntario das débedas liquidadas pola Administración e en materia de prescrición, mantense o prazo de catro anos establecido pola Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, e establécese unha regulación máis completa, con sistematización das regras de cómputo e interrupción do prazo de forma separada para cada dereito susceptible de prescrición, co obxecto de evitar dúbidas interpretativas. Tamén se engade unha regra especial para o prazo de prescrición do dereito a esixila obriga de pagamento ós responsables.

No que se refire á compensación, fórmase expresamente o carácter puramente declarativo do acordo

de compensación e prevese a compensación de oficio das cantidades que haxa que ingresar e que haxa que devolver que resulten dun mesmo procedemento de comprobación limitada ou inspección durante o prazo de ingreso en período voluntario.

Por último, en materia de garantías, incorpórase a este capítulo a regulación das medidas cautelares, con ampliación dos supostos en que procede a súa adopción sempre que exista proposta de liquidación, agás no suposto de retencións e tributos repercutidos que se poden adoptar en calquera momento do procedemento de comprobación ou inspección.

IV

No título III regúlase a aplicación dos tributos e é un dos ámbitos onde se concentra unha parte importante das novidades que presenta a nova lei, tanto na súa estrutura coma no seu contido. O título III componse de cinco capítulos: o capítulo I, que consagra principios xerais que deben informa-la aplicación dos tributos; o capítulo II, que establece normas comúns aplicables ás actuacións e procedementos tributarios; o capítulo III, que baixo a rúbrica de «actuacións e procedementos de xestión tributaria» configura os procedementos de xestión máis comúns; o capítulo IV, que regula o procedemento de inspección; e o capítulo V, relativo ó procedemento de recadación.

Dentro do capítulo I, «Principios xerais», poténciase o deber de información e asistencia ós obrigados tributarios. Destaca como principal novidade o carácter vinculante de tódalas contestacións ás consultas tributarias escritas e non só para o consultante senón tamén para outros obrigados tributarios sempre que exista identidade entre a súa situación e o suposto de feito formulado na consulta. Outórgase tamén carácter vinculante durante un prazo de tres meses á información da Administración sobre valoracións de bens inmobles que vaian ser obxecto de adquisición ou transmisión.

En materia de colaboración social establécese o intercambio de información relevante co Servicio Ejecutivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e a Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo, e conságrase expresamente o deber de siliro de retores e obrigados a realizar ingresos á conta en relación cos datos que reciban doutros obrigados tributarios.

Tamén destaca neste capítulo a importancia outorgada ó emprego e aplicación de técnicas e medios electrónicos, informáticos e telemáticos pola Administración tributaria para o desenvolvemento da súa actividade e as súas relacións cos contribuíntes, con fixación dos principais supostos en que cabe a súa utilización, cunha ampla habilitación regulamentaria.

Especial mención merecen, neste título, as normas integrantes do capítulo II, que, baixo a rúbrica de «Normas comúns sobre actuacións e procedementos tributarios», van ter unha particular transcendencia e é onde se aprecia de forma máis evidente o grao de aproximación da normativa tributaria ás normas do procedemento administrativo común.

Neste capítulo, a Lei xeral tributaria recolle exclusivamente as especialidades que presentan os procedementos tributarios respecto ás normas administrativas xerais, que serán de aplicación agás o expresamente previsto nas normas tributarias. Así, as normas deste capítulo II do título III teñen unha gran relevancia xa que, por un lado, resultan aplicables a tódolos procedementos regulados neste título agás que se establezan normas especiais nos respectivos procedementos, e, por outro, constitúen, xunto coas normas administrativas xerais, a regulación básica daqueles procedementos,

especialmente de xestión tributaria, que non están expresamente regulados nesta lei.

De acordo con este esquema, régulanse as especialidades das actuacións e procedementos tributarios relativas ás formas de inicio deles, os dereitos que se deben observar necesariamente no seu desenvolvemento e as formas de terminación, así como cuestións conexas á devandita terminación tales como as liquidacións tributarias ou o deber de resolver. En canto ós prazos de resolución e efectos do seu incumprimento, increméntase notablemente a seguridade xurídica cunha regulación similar á da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, agás no cómputo dos prazos, onde se ten en conta a especificidade da materia tributaria.

Tamén se establecen como normas comúns de todas as actuacións e procedementos tributarios as relativas á proba, as notificacións, a entrada no domicilio dos obrigados tributarios, a denuncia pública e as facultades de comprobación e investigación da Administración tributaria.

En materia de proba, incorpórase a posibilidade de fixar requisitos formais de deducibilidade e acóllese a norma xeral de que os gastos deducibles e as deducións practicadas se xustifiquen prioritariamente mediante factura ou documento substitutivo. Tamén se regula expresamente a presunción de certeza dos datos declarados polos contribuíntes.

En canto ás notificacións, prevense as especialidades que presentan as notificacións tributarias respecto ó réxime xeral do dereito administrativo e recóllese determinadas medidas encamiñadas a reforza-la súa efectividade como a ampliación das persoas lexitimadas para recibilas ou a previsión de que, en caso de notificación por comparecencia, se terá por notificado ó obrigado nas sucesivas actuacións do procedemento agás a liquidación, que deberá ser notificada en todo caso. Poténciase, así mesmo, a publicación de notificacións na internet, que poderá substituí-la efectuada tradicionalmente nos taboleiros de edictos.

A regulación no capítulo III das actuacións e procedementos de xestión tributaria é unha das principais novidades da lei, dado o escaso número de preceptos que sobre esta materia contiña a Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria. Unha regulación sistemática e suficiente da xestión tributaria constituía unha tradicional demanda que o lexislador debía atender de forma imperiosa principalmente por dous motivos: porque, malia as últimas modificacións da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, a regulación que establecía esta lei continuaba tomando como referencia o sistema clásico de declaración e posterior liquidación administrativa, mesmo téndose xeneralizado na práctica o réxime de autoliquidacións; e porque o obxectivo de seguridade xurídica que persegue esta lei esixe dotar dun adecuado apoio normativo as actuacións de comprobación que se realizan no marco da xestión tributaria.

Emporiso, a regulación dos procedementos de xestión tributaria abórdase dunha forma flexible, co obxecto de permitir que a xestión poida evolucionar cara a novos sistemas sen que a Lei xeral tributaria o impida ou quede rapidamente obsoleto. Así, régulanse de forma aberta as formas de iniciación da xestión tributaria, e procédese por vez primeira no ordenamento tributario á definición de conceptos como o de autoliquidación ou o de comunicación de datos, así como o de declaración ou autoliquidación complementaria e substitutiva. Do mesmo modo, régulanse unicamente os procedementos de xestión tributaria máis comúns, ó mesmo tempo que se permite o desenvolvemento regulamentario doutros procedementos de menor entidade para os que se fixa un elemental sistema de fontes.

Como procedementos de xestión máis comúns régulanse na propia lei os seguintes: o procedemento para a práctica de devolucións derivadas da normativa de cada tributo, dentro do cal se inclúen as devolucións derivadas da presentación de autoliquidacións e as derivadas da presentación de solicitudes ou comunicacións de datos; o procedemento iniciado mediante declaración, en que se poña de manifesto a realización do feito imponible co obxecto de que a Administración cuantifique a obriga tributaria mediante liquidación provisional; o procedemento de verificación de datos, para supostos de erros ou discrepancias entre os datos declarados polo obrigado e os que consten en poder da Administración, así como para comprobacións de escasa entidade que, en ningún caso, se poden referir a actividades económicas; o procedemento de comprobación de valores, onde se regula esencialmente a taxación pericial contradictoria; e o procedemento de comprobación limitada, que constitúe unha das principais novidades da lei, tendo en conta a escasa regulación que recollía o artigo 123 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, e que supón un importante instrumento para reforza-lo control tributario.

O procedemento de comprobación limitada caracterízase pola limitación das actuacións que se poden realizar, con exclusión da comprobación de documentos contables, os requirimentos a terceiros para captación de nova información e a realización de actuacións de investigación fóra das oficinas do órgano actuante, agás o disposto na normativa aduaneira ou en supostos de comprobacións censuais ou relativas á aplicación de métodos obxectivos de tributación. Neste procedemento ten especial importancia deixar constancia dos extremos comprobados e as actuacións realizadas para efectos dun posterior procedemento inspector.

O capítulo IV do título III, dedicado ás actuacións e procedemento de inspección, presenta unha regulación máis completa e estruturada cá Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, con incorporación dos preceptos regulamentarios de maior calado e novidades importantes na terminación do procedemento. O capítulo está dividido en dúas seccións, unha relativa ás disposicións xerais e outra relativa ó procedemento inspector.

Dentro da sección 2.ª, destaca a detallada regulación do prazo de duración do procedemento inspector e os efectos do seu incumprimento e, especialmente, a nova modalidade de actas con acordo que constitúe unha das principais modificacións que introduce a nova lei, como instrumento ó servizo do obxectivo xa sinalado de reduci-la conflictividade no ámbito tributario.

As actas con acordo están previstas para supostos de especial dificultade na aplicación da norma ó caso concreto ou para a estimación ou valoración de elementos da obriga tributaria de incerta cuantificación. O acordo perfecciónase coa subscripción da acta, para o que será necesaria autorización do órgano competente para liquidar e a constitución dun depósito, un aval ou un seguro de caución. En caso de imposición de sancións, aplicarase unha redución do 50 por cento sobre o importe da sanción sempre que non se interpoña recurso contencioso-administrativo. A liquidación e a sanción non poderán ser obxecto de recurso en vía administrativa.

O capítulo V, relativo ás actuacións e ó procedemento de recadación, supón unha mellor sistematización das normas reguladoras da recadación, con incorporación dalgúns preceptos especialmente relevantes do vixente Regulamento xeral de recadación, aprobado polo Real decreto 1684/1990, do 20 de decembro. Destaca neste capítulo a delimitación das facultades dos órganos de recadación, a revisión dos motivos de impugnación contra a providencia de constrinximento e as dilixencias de embargo, a flexibilización da orde de embargo e a regulación do procedemento contra responsables e sucesores.

n

V

O título IV regula, a diferenza da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, a potestade sancionadora en materia tributaria de forma autónoma e separada da débeda tributaria, tanto os aspectos materiais de tipificación de infraccións e sancións coma os procedementais, estes últimos ausentes na dita lei.

Enuméranse no capítulo I os principios da potestade sancionadora en materia administrativa coas especialidades que presentan en materia tributaria. Dentro do capítulo II relaciónanse os suxeitos infractores e regúlense as figuras dos responsables e os sucesores nas sancións. Tamén, como consecuencia da separación conceptual da débeda tributaria, se regula de modo específico para as sancións as causas de extinción da responsabilidade, especialmente a prescrición.

No tocante á tipificación das infraccións e ó cálculo das sancións, é un dos aspectos da nova lei que presenta importantes modificacións, ó revisarse en profundidade o réxime sancionador da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, co obxecto de incrementar a seguridade xurídica na súa aplicación e potencia-lo aspecto subxectivo da conduta dos obrigados na propia tipificación das infraccións, de modo que as sancións máis elevadas queden reservadas ós supostos de maior culpabilidade.

En primeiro lugar, adóptase a clasificación tripartita de infraccións leves, graves e moi graves da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, o que supón supera-la distinción clásica entre o concepto de infracción grave, como xeradora de prexuízo económico para a Facenda pública que é sancionada con multa porcentual, e o de infracción simple, como aquela que non xera prexuízo económico e é sancionada con multa fixa. No novo sistema, as infraccións que xeran prexuízo económico clasifícanse en leves, graves ou moi graves segundo o grao de culpabilidade que concorra na conduta do presunto infractor, de modo que a infracción será grave se existiu ocultación, se utilizaron facturas falsas ou existen anomalías contables que non superen unha determinada proporción, e moi grave se se utilizaron medios fraudulentos. En ausencia de ámbalas circunstancias, a infracción será sempre leve, así coma nos casos en que, por razón da contía da débeda descuberta, a propia lei lle outorga esa cualificación.

Pola súa parte, as infraccións que non xeran prexuízo económico inclúense nunha das tres categorías en función da gravidade do comportamento e establécese nalgúns casos a súa sanción de forma porcentual tomando como base outras magnitudes distintas da débeda deixada de ingresar. Refórzanse especialmente as sancións por incumprimento do deber de lle subministrar información á Administración tributaria e por resistencia, obstrución, escusa ou negativa á actuación dela.

Por outro lado, destaca a tipificación de novas infraccións, como a solicitude indebida de devolucións omitindo datos relevantes ou falseando datos sen que se chegasen a obter, ou o incumprimento do deber de sivilo por parte de retedores e obrigados a realizar ingresos á conta, así como a inclusión de sancións reguladas ata agora en leis especiais como a comunicación incorrecta ou a non comunicación de datos ó pagador de rendas sometidas a retención ou ingreso á conta. Desaparece, en cambio, a tipificación xenérica como infracción de calquera incumprimento de obrigas ou deberes esixidos pola normativa tributaria, por esixencias do principio de tipicidade en materia sancionadora.

En segundo lugar, polo que se refire á cuantificación das sancións, e co obxecto de incrementar a seguridade xurídica, establécese en cada caso os criterios de gra-

dación aplicables e a porcentaxe fixa que representan, de modo que a suma de tódolos concorrentes coincide coa sanción máxima que se pode impor.

En terceiro lugar, revísase o sistema de redución das sancións por conformidade ou acordo do contribuínte. Ademais da redución do 30 por cento para o caso de conformidade coa proposta de regularización, que se mantén, inclúese unha redución do 50 por cento para a nova modalidade de actas con acordo, sempre que non se impugne a liquidación nin a sanción en vía contencioso-administrativa e se ingrese antes da finalización do período voluntario se se achegou aval ou certificado de seguro de caución. Tamén se inclúe, co obxecto de reduci-lo número de recursos contra sancións, unha redución do 25 por cento para tódolos casos, agás as actas con acordo, en que o importe da sanción se ingrese en prazo voluntario e non se interpoña recurso contra a sanción, nin contra a liquidación.

Por último, a diferenza da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, a nova lei contén as normas fundamentais do procedemento sancionador en materia tributaria; destacan neste sentido, igual ca noutras partes da lei, as especialidades tributarias respecto ás normas xerais do procedemento sancionador en materia administrativa, que serán de aplicación no non previsto na norma tributaria.

Establécese a regra xeral do procedemento separado aínda que, por mor da economía procesual, se fai excepción nos supostos de actas con acordo e nos casos de renuncia do obrigado tributario, co fin de mellora-la seguridade xurídica. Tamén se mantén na lei o prazo máximo de tres meses desde a liquidación para inicia-lo procedemento sancionador que resulte dun procedemento de verificación de datos, comprobación ou inspección e se amplía ós procedementos sancionadores que resulten dun procedemento iniciado mediante declaración. En materia de recursos contra sancións, mantense que a execución delas quedará automaticamente suspendida sen necesidade de achegar garantía pola presentación dun recurso ou reclamación e, de acordo coa máis recente doutrina xurisprudencial, establécese que non se esixirán xuros de demora ata que a sanción sexa firme en vía administrativa. Igualmente, a impugnación das sancións non determina a perda da redución por conformidade excepto no mencionado caso das actas con acordo.

VI

O título V, relativo á revisión en vía administrativa, contén tamén importantes modificacións respecto á regulación que sobre esta materia recollía a Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria baixo a rúbrica de «xestión tributaria» na súa acepción máis ampla, xa superada na nova lei. O título V regula tódalas modalidades de revisión de actos en materia tributaria, establece unha regulación máis detallada dos procedementos especiais de revisión e do recurso de reposición, inclúe preceptos ata este momento regulamentarios, e incorpora as principais normas das reclamacións económico-administrativas ata agora contidas no Real decreto lexislativo 2795/1980, do 12 de decembro, polo que se articula a Lei 39/1980, do 5 de xullo, de bases sobre procedemento económico-administrativo, que por este motivo pon fin á súa vixencia.

Respecto ós procedementos especiais de revisión, destaca a aproximación á Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, tanto na enumeración das causas de nulidade de pleno dereito como na desaparición do procedemento de revisión de actos anulables, esixíndose para obte-la súa revisión a previa

declaración de lesividade e a posterior impugnación en vía contencioso-administrativa. Tamén destaca a regulación no ámbito tributario do procedemento de revogación para revisar actos en beneficio dos interesados.

Polo que atinxe ó recurso de reposición, ampliáanse a un mes os prazos para interpor e para notificar a resolución deste recurso, e recóllense as principais normas de tramitación e suspensión ata agora contidas no Real decreto 2244/1979, do 7 de setembro.

Na regulación das reclamacións económico-administrativas ampliábase tamén a un mes o prazo de interposición e introdúcense igualmente importantes novidades coa finalidade de axilizar a resolución das reclamacións e diminuí-lo número de asuntos pendentes nos tribunais económico-administrativos. Neste sentido, destaca a creación de órganos unipersoais que poderán resolver reclamacións, en única instancia e en prazos máis curtos, en relación con determinadas materias e contías, ademais de intervir, dentro do procedemento xeral, na resolución de inadmisibilidades ou cuestións incidentais ou no arquivo de actuacións en caso de caducidade, renuncia, desistencia ou satisfacción extraprocésual.

En materia de recursos extraordinarios, establécese un novo recurso de alzada para a unificación de doutrina contra as resolucións do Tribunal Económico-Administrativo Central, do cal coñecerá unha sala especial de nova creación en que participan, ademais de membros do propio tribunal, o director xeral de Tributos, o director xeral da Axencia Estatal de Administración Tributaria, o director xeral ou de departamento de que dependa funcionalmente o órgano que dictou o acto e o presidente do Consello para a Defensa do Contribuínte. Esta medida complementa a do carácter vinculante das consultas tributarias para facer efectiva a unificación de criterios na actuación de toda a Administración tributaria.

Polo demais, mantense o recurso extraordinario de revisión contra os actos en materia tributaria e as resolucións económico-administrativas firmes, tanto das probas que fosen de difícil ou imposible achega ó tempo de se dicta-la resolución como as de nova obtención, polo que se adapta así ó disposto na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Finalmente, esta lei contén 16 disposicións adicionais, cinco transitorias, unha derogatoria e 11 derradeiras. Entre elas, destaca a disposición adicional décimo primeira, que regula as reclamacións económico-administrativas en materia non tributaria e a disposición adicional décimo terceira, que regula a participación das comunidades autónomas nos tribunais económico-administrativos. As disposicións transitorias, pola súa parte, determinan o réxime aplicable, en materia de procedementos e normas substantivas, que facilite o tránsito dunha norma a outra. Ademais, cabe mencionar que as disposicións derradeira primeira a décima modifican a Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos, e o Real decreto legislativo 1091/1988, do 23 de setembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral orzamentaria, para adecuar-la definición de taxa ó concepto recollido na Lei xeral tributaria e para modificar as referencias a esta lei contidas na Lei xeral orzamentaria, e, co obxecto de adecuar-las referencias relativas ás infraccións e sancións contidas noutras leis tributarias, modifícanse diferentes artigos da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio, a Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns, a Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, a Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, e a Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas e a Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.

Para efectos de asegurar a adecuada implantación dos procedementos, medios de xestión e o necesario desenvolvemento regulamentario, establécese a entrada en vigor da Lei o 1 de xullo de 2004.

VII

Toda norma integrante do ordenamento xurídico debe ser concibida para que a súa comprensión por parte dos destinatarios sexa o máis sinxela posible, de forma que se facilite o cumprimento dos dereitos, deberes e obrigas contidos nela. Dada a extensión e complexidade que necesariamente acompaña a unha Lei xeral tributaria con vocación codificadora, enténdese oportuno a inclusión dun índice de artigos que permita a rápida e sistemática localización dos preceptos da lei.

Título I.

Disposicións xerais do ordenamento tributario.

Capítulo I. Principios xerais.

Artigo 1. Obxecto e ámbito de aplicación.

Artigo 2. Concepto, fins e clases dos tributos.

Artigo 3. Principios da ordenación e aplicación do sistema tributario.

Artigo 4. Potestade tributaria.

Artigo 5. A Administración tributaria.

Artigo 6. Impugnabilidade dos actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións.

Capítulo II. Normas tributarias.

Sección 1.ª Fontes normativas.

Artigo 7. Fontes do ordenamento tributario.

Artigo 8. Reserva de lei tributaria.

Artigo 9. Identificación e derogación expresa das normas tributarias.

Sección 2.ª Aplicación das normas tributarias.

Artigo 10. Ámbito temporal das normas tributarias.

Artigo 11. Criterios de suxeición ás normas tributarias.

Sección 3.ª Interpretación, cualificación e integración.

Artigo 12. Interpretación das normas tributarias.

Artigo 13. Cualificación.

Artigo 14. Prohibición da analogía.

Artigo 15. Conflicto na aplicación da norma tributaria.

Artigo 16. Simulación.

Título II.

Os tributos.

Capítulo I. Disposicións xerais.

Sección 1.ª A relación xurídico-tributaria.

Artigo 17. A relación xurídico-tributaria.

Artigo 18. Indisponibilidade do crédito tributario.

Sección 2.ª As obrigas tributarias.

Subsección 1.ª A obriga tributaria principal.

Artigo 19. Obriga tributaria principal.

Artigo 20. Feito imponible.

Artigo 21. Devengo e esixibilidade.

Artigo 22. Exencións.

n

Subsección 2.ª A obriga tributaria de realizar pagamentos á conta.

Artigo 23. Obriga tributaria de realizar pagamentos á conta.

Subsección 3.ª As obrigas entre particulares resultantes do tributo.

Artigo 24. Obrigas entre particulares resultantes do tributo.

Subsección 4.ª As obrigas tributarias accesorias.

Artigo 25. Obrigas tributarias accesorias.

Artigo 26. Xuro de demora.

Artigo 27. Recargas por declaración extemporánea sen requirimento previo.

Artigo 28. Recargas do período executivo.

Subsección 5.ª As obrigas tributarias formais.

Artigo 29. Obrigas tributarias formais.

Sección 3.ª As obrigas e deberes da Administración tributaria.

Artigo 30. Obrigas e deberes da Administración tributaria.

Artigo 31. Devolucións derivadas da normativa de cada tributo.

Artigo 32. Devolución de ingresos indebidos.

Artigo 33. Reembolso dos custos das garantías.

Sección 4.ª Os dereitos e garantías dos obrigados tributarios.

Artigo 34. Dereitos e garantías dos obrigados tributarios.

Capítulo II. Obrigados tributarios.

Sección 1.ª Clases de obrigados tributarios.

Artigo 35. Obrigados tributarios.

Artigo 36. Suxeitos pasivos: contribuínte e substituto do contribuínte.

Artigo 37. Obrigados a realizar pagamentos á conta.

Artigo 38. Obrigados nas obrigas entre particulares resultantes do tributo.

Sección 2.ª Sucesores.

Artigo 39. Sucesores de persoas físicas.

Artigo 40. Sucesores de persoas xurídicas e de entidades sen personalidade.

Sección 3.ª Responsables tributarios.

Artigo 41. Responsabilidade tributaria.

Artigo 42. Responsables solidarios.

Artigo 43. Responsables subsidiarios.

Sección 4.ª A capacidade de obrar na orde tributaria.

Artigo 44. Capacidade de obrar.

Artigo 45. Representación legal.

Artigo 46. Representación voluntaria.

Artigo 47. Representación de persoas ou entidades non residentes.

Sección 5.ª O domicilio fiscal.

Artigo 48. Domicilio fiscal.

Capítulo III. Elementos de cuantificación da obriga tributaria principal e da obriga de realizar pagamentos á conta.

Artigo 49. Cuantificación da obriga tributaria principal e da obriga de realizar pagamentos á conta.

Artigo 50. Base imponible: concepto e métodos de determinación.

Artigo 51. Método de estimación directa.

Artigo 52. Método de estimación obxectiva.

Artigo 53. Método de estimación indirecta.

Artigo 54. Base liquidable.

Artigo 55. Tipo de gravame.

Artigo 56. Cota tributaria.

Artigo 57. Comprobación de valores.

Capítulo IV. A débeda tributaria.

Sección 1.ª Disposicións xerais.

Artigo 58. Débeda tributaria.

Artigo 59. Extinción da débeda tributaria.

Sección 2.ª O pagamento.

Artigo 60. Formas de pagamento.

Artigo 61. Momento do pagamento.

Artigo 62. Prazos para o pagamento.

Artigo 63. Imputación de pagamentos.

Artigo 64. Consignación do pagamento.

Artigo 65. Aprazamento e fraccionamento do pagamento.

Sección 3.ª A prescrición.

Artigo 66. Prazos de prescrición.

Artigo 67. Cómputo dos prazos de prescrición.

Artigo 68. Interrupción dos prazos de prescrición.

Artigo 69. Extensión e efectos da prescrición.

Artigo 70. Efectos da prescrición en relación coas obrigas formais.

Sección 4.ª Outras formas de extinción da débeda tributaria.

Artigo 71. Compensación.

Artigo 72. Compensación por instancia do obrigado tributario.

Artigo 73. Compensación de oficio.

Artigo 74. Extinción de débedas das entidades de dereito público mediante deducións sobre transferencias.

Artigo 75. Condonación.

Artigo 76. Baixa provisional por insolvencia.

Sección 5.ª Garantías da débeda tributaria.

Artigo 77. Dereito de prelación.

Artigo 78. Hipoteca legal tácita.

Artigo 79. Afección de bens.

Artigo 80. Dereito de retención.

Artigo 81. Medidas cautelares.

Artigo 82. Garantías para o aprazamento e fraccionamento do pagamento da débeda tributaria.

Título III.

A aplicación dos tributos.

Capítulo I. Principios xerais.

Sección 1.ª Procedementos tributarios.

Artigo 83. Ámbito da aplicación dos tributos.

Artigo 84. Competencia territorial na aplicación dos tributos.

Sección 2.ª Información e asistencia ós obrigados tributarios.

Artigo 85. Deber de información e asistencia ós obrigados tributarios.

Artigo 86. Publicacións.

Artigo 87. Comunicacóns e actuacións de información.

Artigo 88. Consultas tributarias escritas.

Artigo 89. Efectos das contestacións a consultas tributarias escritas.

Artigo 90. Información con carácter previo á adquisición ou transmisión de bens inmobles.

Artigo 91. Acordos previos de valoración.

Sección 3.ª Colaboración social na aplicación dos tributos.

Artigo 92. Colaboración social.

Artigo 93. Obrigas de información.

Artigo 94. Autoridades sometidas ó deber de informar e colaborar.

Artigo 95. Carácter reservado dos datos con transcendencia tributaria.

Sección 4.ª Tecnoloxías informáticas e telemáticas.

Artigo 96. Utilización de tecnoloxías informáticas e telemáticas.

Capítulo II. Normas comúns sobre actuacións e procedementos tributarios.

Artigo 97. Regulación das actuacións e procedementos tributarios.

Sección 1.ª Especialidades dos procedementos administrativos en materia tributaria.

Subsección 1.ª Fases dos procedementos tributarios.

Artigo 98. Iniciación dos procedementos tributarios.

Artigo 99. Desenvolvemento das actuacións e procedementos tributarios.

Artigo 100. Terminación dos procedementos tributarios.

Subsección 2.ª Liquidacións tributarias.

Artigo 101. As liquidacións tributarias: concepto e clases.

Artigo 102. Notificación das liquidacións tributarias.

Subsección 3.ª Obriga de resolver e prazos de resolución.

Artigo 103. Obriga de resolver.

Artigo 104. Prazos de resolución e efectos da falta de resolución expresa.

Sección 2.ª Proba.

Artigo 105. Carga da proba.

Artigo 106. Normas sobre medios e valoración da proba.

Artigo 107. Valor probatorio das dilixencias.

Artigo 108. Presuncións en materia tributaria.

Sección 3.ª Notificacións.

Artigo 109. Notificacións en materia tributaria.

Artigo 110. Lugar de práctica das notificacións.

Artigo 111. Persoas lexitimadas para recibirlas notificacións.

Artigo 112. Notificación por comparecencia.

Sección 4.ª Entrada no domicilio dos obrigados tributarios.

Artigo 113. Autorización xudicial para a entrada no domicilio dos obrigados tributarios.

Sección 5.ª Denuncia pública.

Artigo 114. Denuncia pública.

Sección 6.ª Potestades e funcións de comprobación e investigación.

Artigo 115. Potestades e funcións de comprobación e investigación.

Artigo 116. Plan de Control Tributario.

Capítulo III. Actuacións e procedemento de xestión tributaria.

Sección 1.ª Disposicións xerais.

Artigo 117. A xestión tributaria.

Artigo 118. Formas de iniciación da xestión tributaria.

Artigo 119. Declaración tributaria.

Artigo 120. Autoliquidacións.

Artigo 121. Comunicación de datos.

Artigo 122. Declaracións, autoliquidacións e comunicacións complementarias ou substitutivas.

Sección 2.ª Procedementos de xestión tributaria.

Artigo 123. Procedementos de xestión tributaria.

Subsección 1.ª Procedemento de devolución iniciado mediante autoliquidación, solicitude ou comunicación de datos.

Artigo 124. Iniciación do procedemento de devolución.

Artigo 125. Devolucións derivadas da presentación de autoliquidacións.

Artigo 126. Devolucións derivadas da presentación de solicitudes ou comunicacións de datos.

Artigo 127. Terminación do procedemento de devolución.

Subsección 2.ª Procedemento iniciado mediante declaración.

Artigo 128. Iniciación do procedemento de xestión tributaria mediante declaración.

Artigo 129. Tramitación do procedemento iniciado mediante declaración.

Artigo 130. Terminación do procedemento iniciado mediante declaración.

Subsección 3.ª Procedemento de verificación de datos.

Artigo 131. Procedemento de verificación de datos.

Artigo 132. Iniciación e tramitación do procedemento de verificación de datos.

Artigo 133. Terminación do procedemento de verificación de datos.

Subsección 4.ª Procedemento de comprobación de valores.

Artigo 134. Práctica da comprobación de valores.

Artigo 135. Taxación pericial contradictoria.

Subsección 5.ª Procedemento de comprobación limitada.

Artigo 136. A comprobación limitada.

Artigo 137. Iniciación do procedemento de comprobación limitada.

Artigo 138. Tramitación do procedemento de comprobación limitada.

Artigo 139. Terminación do procedemento de comprobación limitada.

Artigo 140. Efectos da regularización practicada no procedemento de comprobación limitada.

Capítulo IV. Actuacións e procedemento de inspección.

Sección 1.ª Disposicións xerais.

Subsección 1.ª Funcións e facultades.

Artigo 141. A inspección tributaria.

Artigo 142. Facultades da inspección dos tributos.

Subsección 2.ª Documentación das actuacións da inspección.

Artigo 143. Documentación das actuacións da inspección.

Artigo 144. Valor probatorio das actas.

Sección 2.ª Procedemento de inspección.

Subsección 1.ª Normas xerais.

Artigo 145. Obxecto do procedemento de inspección.

Artigo 146. Medidas cautelares no procedemento de inspección.

Subsección 2.ª Iniciación e desenvolvemento.

Artigo 147. Iniciación do procedemento de inspección.

Artigo 148. Alcance das actuacións do procedemento de inspección.

Artigo 149. Solicitude do obrigado tributario dunha inspección de carácter xeral.

Artigo 150. Prazo das actuacións inspectoras.

Artigo 151. Lugar das actuacións inspectoras.

Artigo 152. Horario das actuacións inspectoras.

Subsección 3.ª Terminación das actuacións inspectoras.

Artigo 153. Contido das actas.

Artigo 154. Clases de actas segundo a súa tramitación.

Artigo 155. Actas con acordo.

Artigo 156. Actas de conformidade.

Artigo 157. Actas de desconformidade.

Subsección 4.ª Disposicións especiais.

Artigo 158. Aplicación do método de estimación indirecta.

Artigo 159. Informe preceptivo para a declaración do conflito na aplicación da norma tributaria.

Capítulo V. Actuacións e procedemento de recadación.

Sección 1.ª Disposicións xerais.

Artigo 160. A recadación tributaria.

Artigo 161. Recadación en período executivo.

Artigo 162. Facultades da recadación tributaria.

Sección 2.ª Procedemento de constrinximento.

Subsección 1.ª Normas xerais.

Artigo 163. Carácter do procedemento de constrinximento.

Artigo 164. Concorrenza de procedementos.

Artigo 165. Suspensión do procedemento de constrinximento.

Artigo 166. Conservación de actuacións.

Subsección 2.ª Iniciación e desenvolvemento do procedemento de constrinximento.

Artigo 167. Iniciación do procedemento de constrinximento.

Artigo 168. Execución de garantías.

Artigo 169. Práctica do embargo de bens e dereitos.

Artigo 170. Dilixencia de embargo e anotación preventiva.

Artigo 171. Embargo de bens ou dereitos en entidades de crédito ou de depósito.

Artigo 172. Alleamento dos bens embargados.

Subsección 3.ª Terminación do procedemento de constrinximento.

Artigo 173. Terminación do procedemento de constrinximento.

Sección 3.ª Procedemento fronte a responsables e sucesores.

Subsección 1.ª Procedemento fronte ós responsables.

Artigo 174. Declaración de responsabilidade.

Artigo 175. Procedemento para esixir a responsabilidade solidaria.

Artigo 176. Procedemento para esixir a responsabilidade subsidiaria.

Subsección 2.ª Procedemento fronte ós sucesores.

Artigo 177. Procedemento de recadación fronte ós sucesores.

Título IV.

A potestade sancionadora.

Capítulo I. Principios da potestade sancionadora en materia tributaria.

Artigo 178. Principios da potestade sancionadora.

Artigo 179. Principio de responsabilidade en materia de infraccións tributarias.

Artigo 180. Principio de non concorrencia de sancións tributarias.

Capítulo II. Disposicións xerais sobre infraccións e sancións tributarias.

Sección 1.ª Suxeitos responsables das infraccións e sancións tributarias.

Artigo 181. Suxeitos infractores.

Artigo 182. Responsables e sucesores das sancións tributarias.

Sección 2.ª Concepto e clases de infraccións e sancións tributarias.

Artigo 183. Concepto e clases de infraccións tributarias.

Artigo 184. Cualificación das infraccións tributarias.

Artigo 185. Clases de sancións tributarias.

Artigo 186. Sancións non pecuniarias por infraccións graves ou moi graves.

Sección 3.ª Cuantificación das sancións tributarias pecuniarias.

Artigo 187. Criterios de gradación das sancións tributarias.

Artigo 188. Redución das sancións.

Sección 4.ª Extinción da responsabilidade derivada das infraccións e das sancións tributarias.

Artigo 189. Extinción da responsabilidade derivada das infraccións tributarias.

Artigo 190. Extinción das sancións tributarias.

Capítulo III. Clasificación das infraccións e sancións tributarias.

Artigo 191. Infracción tributaria por deixar de ingresar a débeda tributaria que debería resultar dunha autoliquidación.

Artigo 192. Infracción tributaria por incumprir a obriga de presentar de forma completa e correcta declaracións ou documentos necesarios para practicar liquidacións.

Artigo 193. Infracción tributaria por obter indebidamente devolucións.

Artigo 194. Infracción tributaria por solicitar indebidamente devolucións, beneficios ou incentivos fiscais.

Artigo 195. Infracción tributaria por determinar ou acreditar improcedentemente partidas positivas ou negativas ou créditos tributarios aparentes.

Artigo 196. Infracción tributaria por imputar incorrectamente ou non imputar bases impositibles, rendas ou resultados polas entidades sometidas a un réxime de imputación de rendas.

Artigo 197. Infracción tributaria por imputar incorrectamente deducións, bonificacións e pagamentos á conta polas entidades sometidas a un réxime de imputación de rendas.

Artigo 198. Infracción tributaria por non presentar en prazo autoliquidacións ou declaracións sen que se produza prexuízo económico ou por incumprir a obriga de comunica-lo domicilio fiscal ou por incumprir as condicións de determinadas autorizacións.

Artigo 199. Infracción tributaria por presentar incorrectamente autoliquidacións ou declaracións sen que se produza prexuízo económico ou contestacións a requirimentos individualizados de información.

Artigo 200. Infracción tributaria por incumprir obrigas contables e rexistras.

Artigo 201. Infracción tributaria por incumprir obrigas de facturación ou documentación.

Artigo 202. Infracción tributaria por incumprir as obrigas relativas á utilización do número de identificación fiscal ou doutros números ou códigos.

Artigo 203. Infracción tributaria por resistencia, obstrución, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria.

Artigo 204. Infracción tributaria por incumprir-lo deber de sixilo esixido ós retedores e ós obrigados a realizar ingresos á conta.

Artigo 205. Infracción tributaria por incumprir-la obriga de comunicar correctamente datos ó pagador de rendas sometidas a retención ou ingreso á conta.

Artigo 206. Infracción por incumprir-la obriga de entrega-lo certificado de retencións ou ingresos á conta.

Capítulo IV. Procedemento sancionador en materia tributaria.

Artigo 207. Regulación do procedemento sancionador en materia tributaria.

Artigo 208. Procedemento para a imposición de sancións tributarias.

Artigo 209. Iniciación do procedemento sancionador en materia tributaria.

Artigo 210. Instrucción do procedemento sancionador en materia tributaria.

Artigo 211. Terminación do procedemento sancionador en materia tributaria.

Artigo 212. Recursos contra sancións.

Título V.

Revisión en vía administrativa.

Capítulo I. Normas comúns.

Artigo 213. Medios de revisión.

Artigo 214. Capacidade e representación, proba, notificacións e prazos de resolución.

Artigo 215. Motivación das resolucións.

Capítulo II. Procedementos especiais de revisión.

Artigo 216. Clases de procedementos especiais de revisión.

Sección 1.ª Procedemento de revisión de actos nulos de pleno dereito.

Artigo 217. Declaración de nulidade de pleno dereito.

Sección 2.ª Declaración de lesividade de actos anulables.

Artigo 218. Declaración de lesividade.

Sección 3.ª Revogación.

Artigo 219. Revogación de actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións.

Sección 4.ª Rectificación de erros.

Artigo 220. Rectificación de erros.

Sección 5.ª Devolución de ingresos indebidos.

Artigo 221. Procedemento para a devolución de ingresos indebidos.

Capítulo III. Recurso de reposición.

Artigo 222. Obxecto e natureza do recurso de reposición.

Artigo 223. Iniciación e tramitación do recurso de reposición.

Artigo 224. Suspensión da execución do acto contra o que se recorre en reposición.

Artigo 225. Resolución do recurso de reposición.

Capítulo IV. Reclamacións económico-administrativas.

Sección 1.ª Disposicións xerais.

Subsección 1.ª Ámbito das reclamacións económico-administrativas.

Artigo 226. Ámbito de aplicación das reclamacións económico-administrativas.

Artigo 227. Actos susceptibles de reclamación económico-administrativa.

Subsección 2.ª Organización e competencias.

Artigo 228. Órganos económico-administrativos.

Artigo 229. Competencias dos tribunais económico-administrativos.

Artigo 230. Acumulación de reclamacións económico-administrativas.

Artigo 231. Funcionamento dos tribunais económico-administrativos.

Subsección 3.ª Interesados.

Artigo 232. Lexitimados e interesados nas reclamacións económico-administrativas.

Subsección 4.ª Suspensión.

Artigo 233. Suspensión da execución do acto impugnado en vía económico-administrativa.

e Sección 2.ª Procedemento xeral económico-administrativo.

Artigo 234. Normas xerais.

Subsección 1.ª Procedemento en única ou primeira instancia.

Artigo 235. Iniciación.

Artigo 236. Tramitación.

Artigo 237. Extensión da revisión en vía económico-administrativa.

Artigo 238. Terminación.

Artigo 239. Resolución.

Artigo 240. Prazo de resolución.

Subsección 2.ª Recursos en vía económico-administrativa.

Artigo 241. Recurso de alzada ordinario.

Artigo 242. Recurso extraordinario de alzada para a unificación de criterio.

Artigo 243. Recurso extraordinario para a unificación de doutrina.

Artigo 244. Recurso extraordinario de revisión.

Sección 3.ª Procedemento abreviado ante órganos unipersoais.

Artigo 245. Ámbito de aplicación.

Artigo 246. Iniciación.

Artigo 247. Tramitación e resolución.

Artigo 248. Recursos.

Sección 4.ª Recurso contencioso-administrativo.

Artigo 249. Recurso contencioso-administrativo.

Disposición adicional primeira. Exaccións parafiscais.

Disposición adicional segunda. Normativa aplicable ós recursos públicos da Seguridade Social.

Disposición adicional terceira. Cidades con Estatuto de autonomía de Ceuta e Melilla.

Disposición adicional cuarta. Normas relativas ás facendas locais.

Disposición adicional quinta. Declaracións censuais.

Disposición adicional sexta. Número de identificación fiscal.

Disposición adicional sétima. Responsabilidade solidaria das comunidades autónomas e das corporacións locais.

Disposición adicional oitava. Procedementos concursais.

Disposición adicional novena. Competencias en materia do deber de información.

Disposición adicional décima. Exacción da responsabilidade civil por delicto contra a Facenda pública.

Disposición adicional décimo primeira. Reclamacións económico-administrativas noutras materias.

Disposición adicional décimo segunda. Composición dos tribunais económico-administrativos.

Disposición adicional décimo terceira. Participación das comunidades autónomas nos tribunais económico-administrativos.

Disposición adicional décimo cuarta. Contía das reclamacións económico-administrativas.

Disposición adicional décimo quinta. Normas relativas ó catastro inmobiliario.

Disposición adicional décimo sexta. Utilización de medios electrónicos, informáticos ou telemáticos nas reclamacións económico-administrativas.

Disposición transitoria primeira. Recargas do período executivo, xuro de demora e xuro legal e responsabilidade en contratas e subcontratas.

Disposición transitoria segunda. Consultas tributarias escritas e información sobre o valor de bens inmo- bles.

Disposición transitoria terceira. Procedementos tri- butarios.

Disposición transitoria cuarta. Infraccións e san- cións tributarias.

Disposición transitoria quinta. Reclamacións econó- mico-administrativas.

Disposición derogatoria única. Derrogación norma- tiva.

Disposición derradeira primeira. Modificación da Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos.

Disposición derradeira segunda. Modificación do Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral orza- mentaria.

Disposición derradeira terceira. Modificación da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio.

Disposición derradeira cuarta. Modificación da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre suce- sións e doazóns.

Disposición derradeira quinta. Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.

Disposición derradeira sexta. Modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.

Disposición derradeira sétima. Modificación da Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas.

Disposición derradeira oitava. Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.

Disposición derradeira novena. Habilitación norma- tiva.

Disposición derradeira décima. Desenvolvemento normativo de actuacións e procedementos por medios electrónicos, informáticos e telemáticos e relativos a medios de autenticación.

Disposición derradeira décimo primeira. Entrada en vigor.

TÍTULO I

Disposicións xerais do ordenamento tributario

CAPÍTULO I

Principios xerais

Artigo 1. *Obxecto e ámbito de aplicación.*

1. Esta lei establece os principios e as normas xurí- dicas xerais do sistema tributario español e seralles de aplicación a tódalas administracións tributarias en vir- tude e co alcance que se deriva do artigo 149.1.1.^a, 8.ª, 14.ª e 18.ª da Constitución.

2. O establecido nesta lei entenderase sen prexuízo do disposto nas leis que aproban o convenio e o concerto económico en vigor, respectivamente, na Comunidade Foral de Navarra e nos Territorios Históricos do País Vasco.

Artigo 2. *Concepto, fins e clases dos tributos.*

1. Os tributos son os ingresos públicos que con- sisten en prestacións pecuniarias esixidas por unha Administración pública como consecuencia da realiza-

ción do suposto de feito a que a lei vincula o deber de contribuír, co fin primordial de obter os ingresos necesarios para o sostemento dos gastos públicos.

Os tributos, ademais de seren medios para obter os recursos necesarios para o sostemento dos gastos públicos, poderán servir como instrumentos da política económica xeral e para atender a realización dos principios e fins contidos na Constitución.

2. Os tributos, calquera que sexa a súa denominación, clasifícanse en taxas, contribucións especiais e impostos:

a) Taxas son os tributos cun feito impositivo que consiste na utilización privativa ou no aproveitamento especial do dominio público, na prestación de servizos ou na realización de actividades en réxime de dereito público que se refiran, afecten ou beneficien de modo particular ó obrigado tributario, cando os servizos ou actividades non sexan de solicitude ou recepción voluntaria para os obrigados tributarios ou non sexan prestados ou realizados polo sector privado.

Entenderase que os servizos se prestan ou as actividades se realizan en réxime de dereito público cando se leven a cabo mediante calquera das formas previstas na lexislación administrativa para a xestión do servizo público e a súa titularidade corresponda a un ente público.

b) Contribucións especiais son os tributos cun feito impositivo que consiste na obtención polo obrigado tributario dun beneficio ou dun aumento de valor dos seus bens como consecuencia da realización de obras públicas ou do establecemento ou ampliación de servizos públicos.

c) Impostos son os tributos esixidos sen contraprestación cun feito impositivo que está constituído por negocios, actos ou feitos que poñen de manifesto a capacidade económica do contribuínte.

Artigo 3. *Principios da ordenación e aplicación do sistema tributario.*

1. A ordenación do sistema tributario baséase na capacidade económica das persoas obrigadas a satisfacer os tributos e nos principios de xustiza, xeneralidade, igualdade, progresividade, equitativa distribución da carga tributaria e non confiscatoriedade.

2. A aplicación do sistema tributario basearase nos principios de proporcionalidade, eficacia e limitación de custos indirectos derivados do cumprimento de obrigas formais e asegurará o respecto dos dereitos e garantías dos obrigados tributarios.

Artigo 4. *Potestade tributaria.*

1. A potestade orixinaria para establecer tributos correspóndelle exclusivamente ó Estado, mediante lei.

2. As comunidades autónomas e as entidades locais poderán establecer e esixir tributos, de acordo coa Constitución e coas leis.

3. As demais entidades de dereito público poderán esixir tributos cando unha lei así o determine.

Artigo 5. *A Administración tributaria.*

1. Para os efectos desta lei, a Administración tributaria estará integrada polos órganos e entidades de dereito público que desenvolvan as funcións reguladas nos seus títulos III, IV e V.

2. No ámbito de competencias do Estado, a aplicación dos tributos e o exercicio da potestade sancionadora correspóndelle ó Ministerio de Facenda, mentres

non lle fose expresamente encomendada por lei a outro órgano ou entidade de dereito público.

Nos termos previstos na súa lei de creación, as devanditas competencias corresponden á Axencia Estatal de Administración Tributaria.

3. As comunidades autónomas e as entidades locais exercerán as competencias relativas á aplicación dos tributos e á potestade sancionadora co alcance e nos termos previstos na normativa que resulte aplicable segundo o seu sistema de fontes.

4. O Estado e as comunidades autónomas poderán subscribir acordos de colaboración para a aplicación dos tributos.

5. Así mesmo, poderanse establecer fórmulas de colaboración para a aplicación dos tributos entre as entidades locais, así como entre estas e o Estado ou as comunidades autónomas.

Artigo 6. *Impugnabilidade dos actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións.*

O exercicio da potestade regulamentaria e os actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións teñen carácter regrado e son impugnables en vía administrativa e xurisdiccional nos termos establecidos nas leis.

CAPÍTULO II

Normas tributarias

SECCIÓN 1.ª FONTES NORMATIVAS

Artigo 7. *Fontes do ordenamento tributario.*

1. Os tributos rexeranse:

a) Pola Constitución.

b) Polos tratados ou convenios internacionais que conteñan cláusulas de natureza tributaria e, en particular, polos convenios para evita-la dobre imposición, nos termos previstos no artigo 96 da Constitución.

c) Polas normas que dicten a Unión Europea e outros organismos internacionais ou supranacionais ós cales se lles atribúa o exercicio de competencias en materia tributaria de conformidade co artigo 93 da Constitución.

d) Por esta lei, polas leis reguladoras de cada tributo e polas demais leis que conteñan disposicións en materia tributaria.

e) Polas disposicións regulamentarias dictadas en desenvolvemento das normas anteriores e, especificamente no ámbito tributario local, polas correspondentes ordenanzas fiscais.

No ámbito de competencias do Estado, correspóndelle ó ministro de Facenda dictar disposicións de desenvolvemento en materia tributaria, que revestirán a forma de orde ministerial, cando así o dispoña expresamente a lei ou o regulamento obxecto de desenvolvemento. A devandita orde ministerial poderá desenvolver directamente unha norma con rango de lei cando así o estableza expresamente a propia lei.

2. Terán carácter supletorio as disposicións xerais do dereito administrativo e os preceptos do dereito común.

Artigo 8. *Reserva de lei tributaria.*

Regularanse en todo caso por lei:

a) A delimitación do feito impositivo, do devengo, da base impositiva e liquidable, a fixación do tipo de

e gravame e dos demais elementos directamente determinantes da contía da débeda tributaria, así como o establecemento de presuncións que non admitan proba en contrario.

b) Os supostos que dan lugar ó nacemento das obrigas tributarias de realizar pagamentos á conta e o seu importe máximo.

c) A determinación dos obrigados tributarios previstos no punto 2 do artigo 35 desta lei e dos responsables.

d) O establecemento, modificación, supresión e prórroga das exencións, reducións, bonificacións, deducións e demais beneficios ou incentivos fiscais.

e) O establecemento e modificación das recargas e da obriga de aboar xuros de demora.

f) O establecemento e modificación dos prazos de prescrición e caducidade, así como das causas de interrupción do cómputo dos prazos de prescrición.

g) O establecemento e modificación das infraccións e sancións tributarias.

h) A obriga de presentar declaracións e autoliquidacións referidas ó cumprimento da obriga tributaria principal e a de pagamentos á conta.

i) As consecuencias do incumprimento das obrigas tributarias respecto da eficacia dos actos ou negocios xurídicos.

j) As obrigas entre particulares resultantes dos tributos.

k) A condonación de débedas e sancións tributarias e a concesión de moratorias e quitacións.

l) A determinación dos actos susceptibles de reclamación en vía económico-administrativa.

m) Os supostos en que proceda o establecemento das intervencións tributarias de carácter permanente.

Artigo 9. *Identificación e derogación expresa das normas tributarias.*

1. As leis e os regulamentos que conteñan normas tributarias deberano mencionar expresamente no seu título e na rúbrica dos artigos correspondentes.

2. As leis e os regulamentos que modifiquen normas tributarias conterán unha relación completa das normas derogadas e a nova redacción das que resulten modificadas.

SECCIÓN 2.ª APLICACIÓN DAS NORMAS TRIBUTARIAS

Artigo 10. *Ámbito temporal das normas tributarias.*

1. As normas tributarias entrarán en vigor ós vinte días naturais da súa completa publicación no boletín oficial que corresponda, se nelas non se dispón outra cousa, e aplicaranse por prazo indefinido, agás que se fixe un prazo determinado.

2. Agás que se dispoña o contrario, as normas tributarias non terán efecto retroactivo e aplicaranse ós tributos sen período impositivo devengados a partir da súa entrada en vigor e ós demais tributos en que o período impositivo se inicie desde ese momento.

Emporiso, as normas que regulen o réxime de infraccións e sancións tributarias e o das recargas terán efectos retroactivos respecto dos actos que non sexan firmes cando a súa aplicación resulte máis favorable para o interesado.

Artigo 11. *Criterios de suxeición ás normas tributarias.*

Os tributos aplicaranse conforme os criterios de residencia ou territorialidade que estableza a lei en cada

caso. No seu defecto, os tributos de carácter persoal esixiranse conforme o criterio de residencia e os demais tributos conforme o criterio de territorialidade que resulte máis adecuado á natureza do obxecto gravado.

SECCIÓN 3.ª INTERPRETACIÓN, CUALIFICACIÓN E INTEGRACIÓN

Artigo 12. *Interpretación das normas tributarias.*

1. As normas tributarias interpretaranse consonte o disposto no punto 1 do artigo 3 do Código civil.

2. Entrementes non se definan pola normativa tributaria, os termos empregados nas súas normas entenderanse conforme o seu sentido xurídico, técnico ou usual, segundo proceda.

3. No ámbito das competencias do Estado, a facultade de dictar disposicións interpretativas ou aclaratorias das leis e demais normas en materia tributaria correspóndelle de forma exclusiva ó ministro de Facenda.

As disposicións interpretativas ou aclaratorias serán de obrigado cumprimento para tódolos órganos da Administración tributaria e publicaranse no boletín oficial que corresponda.

Artigo 13. *Cualificación.*

As obrigas tributarias esixiranse consonte a natureza xurídica do feito, acto ou negocio realizado, calquera que sexa a forma ou denominación que os interesados lle desen, e prescindindo dos defectos que puidesen afectar a súa validez.

Artigo 14. *Prohibición da analoxía.*

Non se admitirá a analoxía para estender alén dos seus termos estrictos o ámbito do feito impositivo, das exencións e demais beneficios ou incentivos fiscais.

Artigo 15. *Conflicto na aplicación da norma tributaria.*

1. Entenderase que existe conflito na aplicación da norma tributaria cando se evite total ou parcialmente a realización do feito impositivo ou se minore a base ou a débeda tributaria mediante actos ou negocios en que concorran as seguintes circunstancias:

a) Que, individualmente considerados ou no seu conxunto, sexan notoriamente artificiosos ou impropios para a consecución do resultado obtido.

b) Que da súa utilización non resulten efectos xurídicos ou económicos relevantes, distintos do aforro fiscal e dos efectos que se obtivesen cos actos ou negocios usuais ou propios.

2. Para que a Administración tributaria poida declaralo conflito na aplicación da norma tributaria será necesario o informe previo e favorable da comisión consultiva a que se refire o artigo 159 desta lei.

3. Nas liquidacións que se realicen como resultado do disposto neste artigo esixirase o tributo aplicando a norma que tería correspondido ós actos ou negocios usuais ou propios ou eliminando as vantaxes fiscais obtidas, e liquidaranse xuros de demora, sen que proceda a imposición de sancións.

Artigo 16. *Simulación.*

1. Nos actos ou negocios en que exista simulación, o feito impositivo gravado será o efectivamente realizado polas partes.

2. A existencia de simulación será declarada pola Administración tributaria no correspondente acto de liquidación, sen que a devandita cualificación produza outros efectos cós exclusivamente tributarios.

3. Na regularización que proceda como consecuencia da existencia de simulación esixiranse os xuros de demora e, se é o caso, a sanción pertinente.

TÍTULO II

Os tributos

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

SECCIÓN 1.ª A RELACIÓN XURÍDICO-TRIBUTARIA

Artigo 17. *A relación xurídico-tributaria.*

1. Enténdese por relación xurídico-tributaria o conxunto de obrigas e deberes, dereitos e potestades orixinados pola aplicación dos tributos.

2. Da relación xurídico-tributaria pódense derivar obrigas materiais e formais para o obrigado tributario e para a Administración, así como a imposición de sancións tributarias no caso do seu incumprimento.

3. Son obrigas tributarias materiais as de carácter principal, as de realizar pagamentos á conta, as establecidas entre particulares resultantes do tributo e as accesorias. Son obrigas tributarias formais as definidas no punto 1 do artigo 29 desta lei.

4. Os elementos da obriga tributaria non poderán ser alterados por actos ou convenios dos particulares, que non producirán efectos perante a Administración, sen prexuízo das súas consecuencias xurídico-privadas.

Artigo 18. *Indispoñibilidade do crédito tributario.*

O crédito tributario é indispoñible agás que a lei estableza outra cousa.

SECCIÓN 2.ª AS OBRIGAS TRIBUTARIAS

Subsección 1.ª *A obriga tributaria principal*

Artigo 19. *Obriga tributaria principal.*

A obriga tributaria principal ten por obxecto o pagamento da cota tributaria.

Artigo 20. *Feito imponible.*

1. O feito imponible é o presuposto fixado pola lei para configurar cada tributo e a realización do cal orixina o nacemento da obriga tributaria principal.

2. A lei poderá completa-la delimitación do feito imponible mediante a mención de supostos de non-suxeición.

Artigo 21. *Devengo e esixibilidade.*

1. O devengo é o momento en que se entende realizado o feito imponible e en que se produce o nacemento da obriga tributaria principal.

A data do devengo determina as circunstancias relevantes para a configuración da obriga tributaria, agás que a lei de cada tributo dispoña outra cousa.

2. A lei propia de cada tributo poderá establece-la esixibilidade da cota ou cantidade que hai que ingresar, ou de parte dela, nun momento distinto ó do devengo do tributo.

Artigo 22. *Exencións.*

Son supostos de exención aqueles en que, malia se realiza-lo feito imponible, a lei exime do cumprimento da obriga tributaria principal.

Subsección 2.ª *A obriga tributaria de realizar pagamentos á conta*

Artigo 23. *Obriga tributaria de realizar pagamentos á conta.*

1. A obriga tributaria de realizar pagamentos á conta da obriga tributaria principal consiste en satisfacer un importe á Administración tributaria polo obrigado a realizar pagamentos fraccionados, polo retedor ou polo obrigado a realizar ingresos á conta.

Esta obriga tributaria ten carácter autónomo respecto da obriga tributaria principal.

2. O contribuínte poderá deducir da obriga tributaria principal o importe dos pagamentos á conta soportados, agás que a lei propia de cada tributo estableza a posibilidade de deducir unha cantidade distinta ó devandito importe.

Subsección 3.ª *As obrigas entre particulares resultantes do tributo*

Artigo 24. *Obrigas entre particulares resultantes do tributo.*

1. Son obrigas entre particulares resultantes do tributo as que teñen por obxecto unha prestación de natureza tributaria esixible entre obrigados tributarios.

2. Entre outras, son obrigas deste tipo as que se xeran como consecuencia de actos de repercusión, de retención ou de ingreso á conta previstos legalmente.

Subsección 4.ª *As obrigas tributarias accesorias*

Artigo 25. *Obrigas tributarias accesorias.*

1. Son obrigas tributarias accesorias aquelas distintas das demais comprendidas nesta sección que consisten en prestacións pecuniarias que se lle deben satisfacer á Administración tributaria e a esixencia das cales se impón en relación con outra obriga tributaria.

Teñen a natureza de obrigas tributarias accesorias as obrigas de satisfacer-lo xuro de demora, as recargas por declaración extemporánea e as recargas do período executivo, así como aquelas que impoña a lei.

2. As sancións tributarias non teñen a consideración de obrigas accesorias.

Artigo 26. *Xuro de demora.*

1. O xuro de demora é unha prestación accesoria que se lles esixirá ós obrigados tributarios e ós suxeitos infractores como consecuencia da realización dun pagamento fóra de prazo ou da presentación dunha auto-liquidación ou declaración da cal resulte unha cantidade a ingresar unha vez finalizado o prazo establecido para

e
o efecto na normativa tributaria, do cobramento dunha devolución improcedente ou no resto de casos previstos na normativa tributaria.

A esixencia do xuro de demora tributario non require a intimación previa da Administración nin a concorrencia dun atraso culpable no obrigado.

2. O xuro de demora esixirase, entre outros, nos seguintes supostos:

a) Cando finalice o prazo establecido para o pagamento en período voluntario dunha débeda resultante dunha liquidación practicada pola Administración ou do importe dunha sanción, sen que o ingreso se efectuase.

b) Cando finalice o prazo establecido para a presentación dunha autoliquidación ou declaración sen que fose presentada ou fose presentada incorrectamente, agás o disposto no punto 2 do artigo 27 desta lei relativo á presentación de declaracións extemporáneas sen requirimento previo.

c) Cando se suspenda a execución do acto, agás no suposto de recursos e reclamacións contra sancións durante o tempo que transcorra ata a finalización do prazo de pagamento en período voluntario aberto pola notificación da resolución que poña fin á vía administrativa.

d) Cando se inicie o período executivo, agás o disposto no punto 5 do artigo 28 desta lei respecto ós xuros de demora cando sexa esixible a recarga executiva ou a recarga de constrinximento reducida.

e) Cando o obrigado tributario obtivese unha devolución improcedente.

3. O xuro de demora calcularase sobre o importe non ingresado en prazo ou sobre a contía da devolución cobrada improcedentemente, e resultará esixible durante o tempo a que se estenda o atraso do obrigado, agás o disposto no punto seguinte.

4. Non se esixirán xuros de demora desde o momento en que a Administración tributaria incumpra por causa imputable a ela algún dos prazos fixados nesta lei para resolver ata que se dicte a devandita resolución ou se interpoña recurso contra a resolución presunta. Entre outros supostos, non se esixirán xuros de demora a partir do momento en que se incumpran os prazos máximos para notifica-la resolución das solicitudes de compensación, o acto de liquidación ou a resolución dos recursos administrativos, sempre que, neste último caso, se acordase a suspensión do acto obxecto de recurso.

O disposto neste punto non se aplicará ó incumprimento do prazo para resolve-las solicitudes de aprazamento ou fraccionamento do pagamento.

5. Nos casos en que resulte necesaria a práctica dunha nova liquidación como consecuencia de ter sido anulada outra liquidación por unha resolución administrativa ou xudicial, conservaranse integramente os actos e trámites non afectados pola causa de anulación, con mantemento íntegro do seu contido, e esixencia do xuro de demora sobre o importe da nova liquidación. Nestes casos, a data de inicio do cómputo do xuro de demora será a mesma que, de acordo co establecido no punto 2 deste artigo, tería correspondido á liquidación anulada e o xuro devengarase ata o momento en que se dictase a nova liquidación, sen que o final do cómputo poida ser posterior ó prazo máximo para executa-la resolución.

6. O xuro de demora será o xuro legal do diñeiro vixente durante o período en que aquel resulte esixible, incrementado nun 25 por cento, agás que a Lei de orzamentos xerais do Estado estableza outro diferente.

Emporiso, nos supostos de aprazamento, fraccionamento ou suspensión de débedas garantidas na súa totalidade mediante aval solidario de entidade de crédito

ou sociedade de garantía recíproca ou mediante certificado de seguro de caución, o xuro de demora esixible será o xuro legal.

Artigo 27. *Recargas por declaración extemporánea sen requirimento previo.*

1. As recargas por declaración extemporánea son prestacións accesorias que deben satisfacerse obrigados tributarios como consecuencia da presentación de autoliquidacións ou declaracións fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria.

Para os efectos deste artigo, considérase requirimento previo calquera actuación administrativa realizada con coñecemento formal do obrigado tributario conducente ó recoñecemento, regularización, comprobación, inspección, aseguramento ou liquidación da débeda tributaria.

2. Se a presentación da autoliquidación ou declaración se efectúa dentro dos tres, seis ou doce meses seguintes ó termo do prazo establecido para a presentación e ingreso, a recarga será do cinco, 10 ou 15 por cento, respectivamente. A devandita recarga calcularase sobre o importe a ingresar resultante das autoliquidacións ou sobre o importe da liquidación derivado das declaracións extemporáneas e excluírá as sancións que se puidesen esixir e os xuros de demora devengados ata a presentación da autoliquidación ou declaración.

Se a presentación da autoliquidación ou declaración se efectúa unha vez transcorridos 12 meses desde o termo do prazo establecido para a presentación, a recarga será do 20 por cento e excluírá as sancións que se puidesen ter esixido. Nestes casos, esixiranse os xuros de demora polo período transcorrido desde o día seguinte ó termo dos 12 meses posteriores á finalización do prazo establecido para a presentación ata o momento en que a autoliquidación ou declaración se presentase.

Nas liquidacións derivadas de declaracións presentadas fóra de prazo sen requirimento previo non se esixirán xuros de demora polo tempo transcorrido desde a presentación da declaración ata a finalización do prazo de pagamento en período voluntario correspondente á liquidación que se practique, sen prexuízo das recargas e dos xuros que corresponda esixir pola presentación extemporánea.

3. Cando os obrigados tributarios non efectúen o ingreso nin presenten solicitude de aprazamento, fraccionamento ou compensación no momento da presentación da autoliquidación extemporánea, a liquidación administrativa que proceda por recargas e xuros de demora derivada da presentación extemporánea segundo o disposto no punto anterior non impedirá a esixencia das recargas e xuros do período executivo que correspondan sobre o importe da autoliquidación.

4. Para que poida ser aplicable o disposto neste artigo, as autoliquidacións extemporáneas deberán identificar expresamente o período impositivo de liquidación a que se refiren e deberán conter unicamente os datos relativos ó devandito período.

Artigo 28. *Recargas do período executivo.*

1. As recargas do período executivo devénganse co inicio do devandito período, de acordo co establecido no artigo 161 desta lei.

As recargas do período executivo son de tres tipos: recarga executiva, recarga de constrinximento reducida e recarga de constrinximento ordinaria.

Estas recargas son incompatibles entre si e calcúlanse sobre a totalidade da débeda non ingresada en período voluntario.

2. A recarga executiva será do cinco por cento e aplicaráse cando se satisfaga a totalidade da débeda non ingresada en período voluntario antes da notificación da providencia de constrinximento.

3. A recarga de constrinximento reducida será do 10 por cento e aplicaráse cando se satisfaga a totalidade da débeda non ingresada en período voluntario e a propia recarga antes da finalización do prazo previsto no punto 5 do artigo 62 desta lei para as débedas constrinxidas.

4. A recarga de constrinximento ordinario será do 20 por cento e será aplicable cando non concorran as circunstancias a que se refiren os puntos 2 e 3 deste artigo.

5. A recarga de constrinximento ordinario é compatible cos xuros de demora. Cando resulte esixible a recarga executiva ou a recarga de constrinximento reducido non se esixirán os xuros de demora devengados desde o inicio do período executivo.

Subsección 5.ª As obrigas tributarias formais

Artigo 29. Obrigas tributarias formais.

1. Son obrigas tributarias formais as que, sen teren carácter pecuniario, son impostas pola normativa tributaria ou aduaneira ós obrigados tributarios, debedores ou non do tributo, e o cumprimento das cales está relacionado co desenvolvemento de actuacións ou procedementos tributarios ou aduaneiros.

2. Ademais das restantes que se poidan legalmente establecer, os obrigados tributarios deberán cumprilas seguintes obrigas:

a) A obriga de presentar declaracións censuais polas persoas ou entidades que desenvolvan ou vaian desenvolver en territorio español actividades ou operacións empresariais e profesionais ou satisfagan rendementos suxeitos a retención.

b) A obriga de solicitar e utiliza-lo número de identificación fiscal nas súas relacións de natureza ou con transcendencia tributaria.

c) A obriga de presentar declaracións, autoliquidacións e comunicacións.

d) A obriga de levar e conservar libros de contabilidade e rexistros, así como os programas, ficheiros e arquivos informáticos que lles sirvan de soporte e os sistemas de codificación utilizados que permitan a interpretación dos datos cando a obriga se cumpra con utilización de sistemas informáticos. Deberase facilita-la conversión dos devanditos datos a formato lexible cando a lectura ou interpretación deles non fose posible por estaren encriptados ou codificados.

En todo caso, os obrigados tributarios que deban presentar autoliquidacións ou declaracións por medios telemáticos deberán conservar copia dos programas, ficheiros e arquivos xerados que conteñan os datos orixinais de que deriven os estados contables e as autoliquidacións ou declaracións presentadas.

e) A obriga de expedir e entregar facturas ou documentos substitutivos e conserva-las facturas, documentos e xustificantes que teñan relación coas súas obrigas tributarias.

f) A obriga de lle achegar á Administración tributaria libros, rexistros, documentos ou información que o obrigado tributario deba conservar en relación co cumprimento das obrigas tributarias propias ou de terceiros, así como calquera dato, informe, antecedente e xustificante con transcendencia tributaria, por requirimento da Administración ou en declaracións periódicas. Cando a información esixida se conserve en soporte informático

deberase subministrar no devandito soporte cando así fose requirido.

g) A obriga de facilita-la práctica de inspeccións e comprobacións administrativas.

h) A obriga de entregar un certificado das retencións ou ingresos á conta practicados ós obrigados tributarios perceptores das rendas suxeitas a retención ou ingreso á conta.

i) As obrigas desta natureza que estableza a normativa aduaneira.

3. En desenvolvemento do disposto neste artigo, as disposicións regulamentarias poderán regula-las circunstancias relativas ó cumprimento das obrigas tributarias formais.

SECCIÓN 3.ª AS OBRIGAS E DEBERES DA ADMINISTRACIÓN TRIBUTARIA

Artigo 30. Obrigas e deberes da Administración tributaria.

1. A Administración tributaria está suxeita ó cumprimento das obrigas de contido económico establecidas nesta lei. Teñen esta natureza a obriga de realiza-las devolucións derivadas da normativa de cada tributo, a de devolución de ingresos indebidos, a de reembolso dos custos das garantías e a de satisfacer xuros de demora.

2. A Administración tributaria está suxeita, ademais, ós deberes establecidos nesta lei en relación co desenvolvemento dos procedementos tributarios e no resto do ordenamento xurídico.

Artigo 31. Devolucións derivadas da normativa de cada tributo.

1. A Administración tributaria devolverá as cantidades que procedan de acordo co previsto na normativa de cada tributo.

Son devolucións derivadas da normativa de cada tributo as correspondentes a cantidades ingresadas ou soportadas debidamente como consecuencia da aplicación do tributo.

2. Transcorrido o prazo fixado nas normas reguladoras de cada tributo e, en todo caso, o prazo de seis meses, sen que se ordenase o pagamento da devolución por causa imputable á Administración tributaria, esta aboará o xuro de demora regulado no artigo 26 desta lei, sen necesidade de que o obrigado o solicite. Para estes efectos, o xuro de demora devengarase desde a finalización do devandito prazo ata a data en que se ordene o pagamento da devolución.

Artigo 32. Devolución de ingresos indebidos.

1. A Administración tributaria devolveralles ós obrigados tributarios, ós suxeitos infractores ou ós sucesores duns e doutros, os ingresos que indebidamente se realizasen no Tesouro público con ocasión do cumprimento das súas obrigas tributarias ou do pagamento de sancións, conforme o establecido no artigo 221 desta lei.

2. Coa devolución de ingresos indebidos a Administración tributaria aboará o xuro de demora regulado no artigo 26 desta lei, sen necesidade de que o obrigado tributario o solicite. Para estes efectos, o xuro de demora devengarase desde a data en que se realizase o ingreso indebido ata a data en que se ordene o pagamento da devolución.

e As dilacións no procedemento por causa imputable ó interesado non se terán en conta para efectos do cómputo do período a que se refire o parágrafo anterior.

3. Cando se proceda á devolución dun ingreso indebido derivado dunha autoliquidación ingresada en varios prazos, entenderase que a cantidade devolta se ingresou no último prazo e, de non resultar cantidade suficiente, a diferenza considerárase satisfeita nos prazos inmediatamente anteriores.

Artigo 33. *Reembolso dos custos das garantías.*

1. A Administración tributaria reembolsará, logo de acreditación do seu importe, o custo das garantías achegadas para suspende-la execución dun acto ou para aprazar ou fracciona-lo pagamento dunha débeda se o devandito acto ou débeda é declarado improcedente por sentenza ou resolución administrativa firme. Cando o acto ou a débeda se declare parcialmente improcedente, o reembolso atinxirá a parte correspondente do custo das garantías.

Regulamentariamente regularase o procedemento de reembolso e a forma de determina-lo custo das garantías.

2. Co reembolso dos custos das garantías, a Administración tributaria aboará o xuro legal vixente durante o período en que se devengue sen necesidade de que o obrigado tributario o solicite. Para estes efectos, o xuro legal devengarase desde a data debidamente acreditada en que se ordene nos devanditos custos ata a data en que se ordene o pagamento.

3. O disposto neste artigo non será de aplicación respecto das garantías establecidas pola normativa propia de cada tributo para responder do cumprimento das obrigas tributarias.

SECCIÓN 4.ª OS DEREITOS E GARANTÍAS DOS OBRIGADOS TRIBUTARIOS

Artigo 34. *Dereitos e garantías dos obrigados tributarios.*

1. Constitúen dereitos dos obrigados tributarios, entre outros, os seguintes:

a) Dereito a ser informado e asistido pola Administración tributaria sobre o exercicio dos seus dereitos e o cumprimento das súas obrigas tributarias.

b) Dereito a obter, nos termos previstos nesta lei, as devolucións derivadas da normativa de cada tributo e as devolucións de ingresos indebidos que procedan, con aboamento do xuro de demora previsto no artigo 26 desta lei, sen necesidade de efectuar requirimento para o efecto.

c) Dereito a ser reembolsado, na forma fixada nesta lei, do custo dos avais e outras garantías achegados para suspende-la execución dun acto ou para aprazar ou fracciona-lo pagamento dunha débeda, se o devandito acto ou débeda é declarado total ou parcialmente improcedente por sentenza ou resolución administrativa firme, con aboamento do xuro legal sen necesidade de efectuar requirimento para o efecto, así como á redución proporcional da garantía achegada nos supostos de estimación parcial do recurso ou da reclamación interposta.

d) Dereito a utiliza-las linguas oficiais no territorio da súa comunidade autónoma, de acordo co previsto no ordenamento xurídico.

e) Dereito a coñece-lo estado de tramitación dos procedementos en que sexa parte.

f) Dereito a coñece-la identidade das autoridades e persoal ó servizo da Administración tributaria baixo a responsabilidade das cales se tramitan as actuacións e procedementos tributarios en que teña a condición de interesado.

g) Dereito a solicitar certificación e copia das declaracións por el presentadas, así como dereito a obter copia selada dos documentos presentados perante a Administración, sempre que a acheguen xunto ós orixinais para o seu cotexo, e dereito á devolución dos orixinais dos devanditos documentos, no caso de que non deban constar no expediente.

h) Dereito a non achegar aqueles documentos xa presentados por eles mesmos e que se encontren en poder da Administración actuante, sempre que o obrigado tributario indique o día e procedemento en que os presentou.

i) Dereito, nos termos legalmente previstos, ó carácter reservado dos datos, informes ou antecedentes obtidos pola Administración tributaria, que só poderán ser utilizados para a aplicación dos tributos ou recursos dos que teña encomendada a xestión e para a imposición de sancións, sen que poidan ser cedidos ou comunicados a terceiros, agás nos supostos previstos nas leis.

j) Dereito a ser tratado co debido respecto e consideración polo persoal ó servizo da Administración tributaria.

k) Dereito a que as actuacións da Administración tributaria que requiran a súa intervención se leven a cabo na forma en que lle resulte menos gravosa, sempre que iso non prexudique o cumprimento das súas obrigas tributarias.

l) Dereito a formular alegacións e a achegar documentos que serán tidos en conta polos órganos competentes ó redacta-la correspondente proposta de resolución.

m) Dereito a ser oído no trámite de audiencia, nos termos previstos nesta lei.

n) Dereito a ser informado dos valores dos bens inmoables que vaian ser obxecto de adquisición ou transmisión.

ñ) Dereito a ser informado, ó inicio das actuacións de comprobación ou inspección, sobre a natureza e alcance delas, así como dos seus dereitos e obrigas no curso de tales actuacións e a que estas se desenvolvan nos prazos previstos nesta lei.

o) Dereito ó recoñecemento dos beneficios ou réximes fiscais que resulten aplicables.

p) Dereito a formular queixas e suxestións en relación co funcionamento da Administración tributaria.

q) Dereito a que as manifestacións con relevancia tributaria dos obrigados se recollan nas dilixencias redactadas nos procedementos tributarios.

r) Dereito dos obrigados a presentaren perante a Administración tributaria a documentación que estimen conveniente e que poida ser relevante para a resolución do procedemento tributario que se estea a desenvolver.

s) Dereito a obter copia á súa custa dos documentos que integren o expediente administrativo no trámite de posta de manifesto deste, nos termos previstos nesta lei.

Este dereito poderase exercer en calquera momento no procedemento de constrinximento.

2. Integrado no Ministerio de Facenda, o Consello para a Defensa do Contribuínte velará pola efectividade dos dereitos dos obrigados tributarios, atenderá as queixas que se produzan pola aplicación do sistema tributario que realizan os órganos do Estado e efectuará as suxestións e propostas pertinentes, na forma e cos efectos que regulamentariamente se determinen.

CAPÍTULO II

Obrigados tributarios

SECCIÓN 1.ª CLASES DE OBRIGADOS TRIBUTARIOSArtigo 35. *Obrigados tributarios.*

1. Son obrigados tributarios as persoas físicas ou xurídicas e as entidades a que a normativa tributaria impón o cumprimento de obrigas tributarias.

2. Entre outros, son obrigados tributarios:

- a) Os contribuíntes.
- b) Os substitutos do contribuínte.
- c) Os obrigados a realizar pagamentos fraccionados.
- d) Os retedores.
- e) Os obrigados a practicar ingresos á conta.
- f) Os obrigados a repercutir.
- g) Os obrigados a soporta-la repercusión.
- h) Os obrigados a soporta-la retención.
- i) Os obrigados a soporta-los ingresos á conta.
- j) Os sucesores.
- k) Os beneficiarios de supostos de exención, devolución ou bonificacións tributarias, cando non teñan a condición de suxeitos pasivos.

3. Tamén terán o carácter de obrigados tributarios aqueles a que a normativa tributaria lles impón o cumprimento de obrigas tributarias formais.

4. Terán a consideración de obrigados tributarios, nas leis en que así se estableza, as herdanzas xacentes, comunidades de bens e demais entidades que, carentes de personalidade xurídica, constitúan unha unidade económica ou un patrimonio separado susceptibles de imposición.

5. Terán, así mesmo, o carácter de obrigados tributarios os responsables a que se refire o artigo 41 desta lei.

6. A concorrencia de varios obrigados tributarios nun mesmo presuposto dunha obriga determinará que queden solidariamente obrigados fronte á Administración tributaria ó cumprimento de tódalas prestacións, agás que por lei se dispoña expresamente outra cousa.

As leis poderán establecer outros supostos de solidariedade distintos do previsto no parágrafo anterior.

Cando a Administración só coñeza a identidade dun titular practicará e notificará as liquidacións tributarias a nome del, quen estará obrigado a satisfacelas se non solicita a súa división. Para tal efecto, para que proceda a división será indispensable que o solicitante facilite os datos persoais e o domicilio dos restantes obrigados ó pagamento, así como a proporción en que cada un deles participe no dominio ou dereito transmitido.

Artigo 36. *Suxeitos pasivos: contribuínte e substituto do contribuínte.*

1. É suxeito pasivo o obrigado tributario que, segundo a lei, debe cumprila obriga tributaria principal, así como as obrigas formais inherentes a ela, sexa como contribuínte ou como substituto del. Non perderá a condición de suxeito pasivo quen deba repercuti-la cota tributaria a outros obrigados, agás que a lei de cada tributo dispoña outra cousa.

No ámbito aduaneiro, terá ademais a consideración de suxeito pasivo o obrigado ó pagamento do importe da débeda aduaneira, conforme o que en cada caso establece a normativa aduaneira.

2. É contribuínte o suxeito pasivo que realiza o feito imponible.

3. É substituto o suxeito pasivo que, por imposición da lei e en lugar do contribuínte, está obrigado a cumprila obriga tributaria principal, así como as obrigas formais inherentes a ela.

O substituto poderá esixir do contribuínte o importe das obrigas tributarias satisfeitas, agás que a lei sinala outra cousa.

Artigo 37. *Obrigados a realizar pagamentos á conta.*

1. É obrigado a realizar pagamentos fraccionados o contribuínte a quen a lei de cada tributo lle impón a obriga de ingresar cantidades á conta da obriga tributaria principal con anterioridade a que esta resulte esixible.

2. É retedor a persoa ou entidade a quen a lei de cada tributo lle impón a obriga de detraer e ingresar na Administración tributaria, con ocasión dos pagamentos que deba realizar a outros obrigados tributarios, unha parte do seu importe á conta do tributo que lles corresponde a estes.

3. É obrigado a practicar ingresos á conta a persoa ou entidade que satisfai rendas en especie ou en diñeiro e a quen a lei lle impón a obriga de realizar ingresos á conta de calquera tributo.

Artigo 38. *Obrigados nas obrigas entre particulares resultantes do tributo.*

1. É obrigado a repercutir a persoa ou entidade que, conforme a lei, debe repercuti-la cota tributaria a outras persoas ou entidades e que, agás que a lei dispoña outra cousa, coincidirá con aquel que realiza as operacións gravadas.

2. É obrigado a soporta-la repercusión a persoa ou entidade a quen, segundo a lei, se deba repercuti-la cota tributaria, e que, agás que a lei dispoña outra cousa, coincidirá co destinatario das operacións gravadas. O repercutido non está obrigado ó pagamento fronte á Administración tributaria pero debe satisfacer ó suxeito pasivo o importe da cota repercutida.

3. É obrigado a soporta-la retención a persoa ou entidade perceptora das cantidades sobre as cales, segundo a lei, o retedor deba practicar retencións tributarias.

4. A lei poderalles impor ás persoas ou entidades a obriga de soporta-los ingresos á conta de calquera tributo practicados con ocasión das rendas en especie ou en diñeiro que perciban e, se é o caso, a repercusión do seu importe polo pagador das ditas rendas.

SECCIÓN 2.ª SUCESORESArtigo 39. *Sucesores de persoas físicas.*

1. Á morte dos obrigados tributarios, as obrigas tributarias pendentes transmitiránelles ós herdeiros, sen prexuízo do que establece a lexislación civil en canto á adquisición da herdanza.

As referidas obrigas tributarias transmitiránelles ós legatarios nas mesmas condicións cás establecidas para os herdeiros cando a herdanza se distribúa a través de legados e nos supostos en que se institúan legados de parte alicuota.

En ningún caso se transmitirán as sancións. Tampouco se transmitirá a obriga do responsable agás que se notificase o acordo de derivación de responsabilidade antes do falecemento.

2. Non impedirá a transmisión ós sucesores das obrigas tributarias devengadas o feito de que na data da morte do causante a débeda tributaria non estivese liquidada; neste caso as actuacións entenderanse con calquera deles, debéndose notificar a liquidación que resulte das ditas actuacións a tódolos interesados que consten no expediente.

3. Mentres a herdanza se encontre xacente, o cumprimento das obrigas tributarias do causante corresponderalle ó representante da herdanza xacente.

As actuacións administrativas que teñan por obxecto a cuantificación, determinación e liquidación das obrigas tributarias do causante deberanse realizar ou continuar co representante da herdanza xacente. Se ó termo do procedemento non se coñecesen os herdeiros, as liquidacións realizaranse a nome da herdanza xacente.

As obrigas tributarias a que se refire o parágrafo anterior e as que fosen transmisibles por causa de morte poderanse satisfacer con cargo ós bens da herdanza xacente.

Artigo 40. *Sucesores de persoas xurídicas e de entidades sen personalidade.*

1. As obrigas tributarias pendentes das sociedades e entidades con personalidade xurídica disoltas e liquidadas en que a lei limita a responsabilidade patrimonial dos socios, partícipes ou cotitulares transmitiránelles a estes, que quedarán obrigados solidariamente ata o límite do valor da cota de liquidación que lles corresponda.

As obrigas tributarias pendentes das sociedades e entidades con personalidade xurídica disoltas e liquidadas en que a lei non limita a responsabilidade patrimonial dos socios, partícipes ou cotitulares transmitiránelles integramente a estes, que quedarán obrigados solidariamente ó seu cumprimento.

2. O feito de a débeda tributaria non estar liquidada no momento de se produci-la extinción da personalidade xurídica da sociedade ou entidade non impedirá a transmisión das obrigas tributarias devengadas ós sucesores, podéndose entender as actuacións con calquera deles.

3. Nos supostos de extinción ou disolución sen liquidación de sociedades mercantís, as obrigas tributarias pendentes destas transmitiránelles ás persoas ou entidades que sucedan ou que sexan beneficiarias da correspondente operación. Esta norma tamén será aplicable a calquera suposto de cesión global do activo e pasivo dunha sociedade mercantil.

4. En caso de disolución de fundacións ou entidades a que se refire o punto 4 do artigo 35 desta lei, as obrigas tributarias pendentes destas transmitiránelles ós destinatarios dos bens e dereitos das fundacións ou ós partícipes ou cotitulares das ditas entidades.

5. As sancións que puidesen proceder polas infraccións cometidas polas sociedades e entidades a que se refire este artigo serán esixibles ós sucesores destas, nos termos establecidos nos puntos anteriores, ata o límite do valor da cota de liquidación que lles corresponda.

SECCIÓN 3.ª RESPONSABLES TRIBUTARIOS

Artigo 41. *Responsabilidade tributaria.*

1. A lei poderá configurar como responsables solidarios ou subsidiarios da débeda tributaria, xunto ós debedores principais, a outras persoas ou entidades. Para

estes efectos, consideraranse debedores principais os obrigados tributarios do punto 2 do artigo 35 desta lei.

2. Agás precepto legal expreso en contrario, a responsabilidade será sempre subsidiaria.

3. A responsabilidade atinxirá a totalidade da débeda tributaria esixida en período voluntario.

Cando transcorrese o prazo voluntario de pagamento que se lle conceda ó responsable sen realiza-lo ingreso, iniciárase o período executivo e esixíranse as recargas e xuros que procedan.

4. A responsabilidade non atinxirá as sancións, agás as excepcións que nesta ou outra lei se establezan.

5. Agás que unha norma con rango de lei dispoña outra cousa, a derivación da acción administrativa para esixir-lo pagamento da débeda tributaria ós responsables requirirá un acto administrativo en que, logo de audiencia ó interesado, se declare a responsabilidade e se determine o seu alcance e extensión, de conformidade co previsto nos artigos 174 a 176 desta lei. Con anterioridade a esta declaración, a Administración competente poderá adoptar medidas cautelares do artigo 81 desta lei e realizar actuacións de investigación coas facultades previstas nos artigos 142 e 162 desta lei.

A derivación da acción administrativa ós responsables subsidiarios requirirá a previa declaración de falido do debedor principal e dos responsables solidarios.

6. Os responsables teñen dereito de reembolso fronte ó debedor principal nos termos previstos na lexislación civil.

Artigo 42. *Responsables solidarios.*

1. Serán responsables solidarios da débeda tributaria as seguintes persoas ou entidades:

a) As que sexan causantes ou colaboren activamente na realización dunha infracción tributaria. A súa responsabilidade tamén se estenderá á sanción.

b) Sen prexuízo do disposto na alínea a) anterior, os partícipes ou cotitulares das entidades a que se refire o punto 4 do artigo 35 desta lei, en proporción ás súas respectivas participacións respecto ás obrigas tributarias materiais das ditas entidades.

c) As que sucedan por calquera concepto na titularidade ou exercicio de explotacións ou actividades económicas, polas obrigas tributarias contraídas do anterior titular e derivadas do seu exercicio. A responsabilidade tamén se estenderá ás obrigas derivadas da falta de ingreso das retencións e ingresos á conta practicadas ou que se deben practicar. Cando resulte de aplicación o previsto no punto 2 do artigo 175 desta lei, a responsabilidade establecida neste parágrafo limitarase de acordo co disposto no devandito artigo. Cando non se solicitase o devandito certificado, a responsabilidade atinxirá tamén as sancións impostas ou que se poidan impor.

O disposto no parágrafo anterior non será aplicable ós adquirentes de elementos illados, agás que as devanditas adquisicións, realizadas por unha ou varias persoas ou entidades, permitan a continuación da explotación ou actividade.

A responsabilidade a que se refire o primeiro parágrafo desta letra non será aplicable ós supostos de sucesión por causa de morte, que se rexerán polo establecido no artigo 39 desta lei.

O disposto no primeiro parágrafo desta letra non será aplicable ós adquirentes de explotacións ou actividades económicas pertencentes a un debedor concursado cando a adquisición teña lugar nun procedemento concursal.

2. Tamén serán responsables solidarios do pagamento da débeda tributaria pendente, ata o importe do

valor dos bens ou dereitos que puidesen ser embargados ou alleados pola Administración tributaria, as seguintes persoas ou entidades:

a) As que sexan causantes ou colaboren na ocultación ou transmisión de bens ou dereitos do obrigado ó pagamento coa finalidade de impedi-la actuación da Administración tributaria.

b) As que, por culpa ou negligencia, incumpran as ordes de embargo.

c) As que, con coñecemento do embargo, da medida cautelar ou da constitución da garantía, colaboren ou consintan no levantamento dos bens ou dereitos embargados ou daqueles bens ou dereitos sobre os cales se constituíse a medida cautelar ou a garantía.

d) As persoas ou entidades depositarias dos bens do debedor que, unha vez recibida a notificación do embargo, colaboren ou consintan no levantamento daqueles.

3. As leis poderán establecer outros supostos de responsabilidade solidaria distintos dos previstos nos puntos anteriores.

4. O procedemento para declarar e esixir-la responsabilidade solidaria será o previsto no artigo 175 desta lei.

Artigo 43. *Responsables subsidiarios.*

1. Serán responsables subsidiarios da débeda tributaria as seguintes persoas ou entidades:

a) Sen prexuízo do disposto na alínea a) do punto 1 do artigo 42 desta lei, os administradores de feito ou de dereito das persoas xurídicas que, tendo estas cometido infraccións tributarias, non realizasen os actos necesarios que sexan da súa incumbencia para o cumprimento das obrigas e deberes tributarios, consentisen o incumprimento por quen deles dependa ou adoptasen acordos que posibilitasen as infraccións. A súa responsabilidade tamén se estenderá ás sancións.

b) Os administradores de feito ou de dereito daquelas persoas xurídicas que cesasen nas súas actividades, polas obrigas tributarias devengadas destas que se encontren pendentes no momento do cesamento, sempre que non fixesen o necesario para o seu pagamento ou adoptasen acordos ou tomasen medidas causantes do non-pagamento.

c) Os integrantes da Administración concursal e os liquidadores de sociedades e entidades en xeral que non realizasen as xestións necesarias para o íntegro cumprimento das obrigas tributarias devengadas con anterioridade ás devanditas situacións e imputables ós respectivos obrigados tributarios. Das obrigas tributarias e sancións posteriores ás devanditas situacións responderán como administradores cando teñan atribuídas funcións de administración.

d) Os adquirentes de bens afectos por lei ó pagamento da débeda tributaria, nos termos do artigo 79 desta lei.

e) Os axentes e comisionistas de aduanas, cando actúen en nome e por conta dos seus comitentes.

f) As persoas ou entidades que contraten ou subcontraten a execución de obras ou a prestación de servizos correspondentes á súa actividade económica principal, polas obrigas tributarias relativas a tributos que se deban repercutir ou cantidades que se deban reter a traballadores, profesionais ou outros empresarios, na parte que corresponda ás obras ou servizos obxecto da contratación ou subcontratación.

A responsabilidade prevista no parágrafo anterior non será esixible cando o contratista ou subcontratista lle

achegase ó pagador un certificado específico de se encontrar ó corrente das súas obrigas tributarias emitido para estes efectos pola Administración tributaria durante os 12 meses anteriores ó pagamento de cada factura correspondente á contratación ou subcontratación.

A responsabilidade quedará limitada ó importe dos pagamentos que se realicen sen lle ter achegado o contratista ou subcontratista ó pagador o certificado de se encontrar ó corrente das súas obrigas tributarias, ou tendo transcorrido o período de doce meses desde o anterior certificado sen ter sido renovado.

A Administración tributaria emitirá o certificado a que se refire esta alínea f), ou denegaráo, no prazo de tres días desde a súa solicitude polo contratista ou subcontratista, debendo facilitá-las copias do certificado que lle sexan solicitadas.

A solicitude do certificado poderá ser realizada polo contratista ou subcontratista con ocasión da presentación da declaración do imposto sobre a renda das persoas físicas ou do imposto sobre sociedades a que estea obrigado. Neste caso, a Administración tributaria emitirá o certificado ou denegaráo consonte o procedemento e nos prazos que se determinen regulamentariamente.

2. As leis poderán establecer outros supostos de responsabilidade subsidiaria distintos dos previstos no punto anterior.

3. O procedemento para declarar e esixir-la responsabilidade subsidiaria rexeráse polo disposto no artigo 176 desta lei.

SECCIÓN 4.ª A CAPACIDADE DE OBRAR NA ORDE TRIBUTARIA

Artigo 44. *Capacidade de obrar.*

Terán capacidade de obrar na orde tributaria, ademais das persoas que a teñan conforme dereito, os menores de idade e os incapacitados nas relacións tributarias derivadas das actividades que o ordenamento xurídico lles permita exercer sen asistencia da persoa que exerza a patria potestade, tutela, curatela ou defensa xudicial. Exceptúase o suposto dos menores incapacitados cando a extensión da incapacitación afecte o exercicio e defensa dos dereitos e intereses de que se trate.

Artigo 45. *Representación legal.*

1. Polas persoas que carezan de capacidade de obrar actuarán os seus representantes legais.

2. Polas persoas xurídicas actuarán as persoas que teñan, no momento en que se produzan as actuacións tributarias correspondentes, a titularidade dos órganos ós cales lles corresponda a súa representación, por disposición da lei ou por acordo validamente adoptado.

3. Polos entes a que se refire o punto 4 do artigo 35 desta lei actuará na súa representación o que a teña, sempre que resulte acreditada en forma que dea fe e, de non se ter designado representante, considerarase como tal o que aparentemente exerza a xestión ou dirección e, no seu defecto, calquera dos seus membros ou partícipes.

Artigo 46. *Representación voluntaria.*

1. Os obrigados tributarios con capacidade de obrar poderán actuar por medio de representante, que poderá ser un asesor fiscal, co cal se entenderán as sucesivas actuacións administrativas, agás que se faga manifestación expresa en contrario.

2. Para interpor recursos ou reclamacións, desistir deles, renunciar a dereitos, asumir ou recoñecer obrigas en nome do obrigado tributario, solicitar devolucións de

e ingresos indebidos ou reembolsos e nos restantes supostos en que sexa necesaria a sinatura do obrigado tributario nos procedementos regulados nos títulos III, IV e V desta lei, a representación deberase acreditar por calquera medio válido en dereito que deixe constancia fidedigna ou mediante declaración en comparecencia persoal do interesado perante o órgano administrativo competente.

Para estes efectos, serán válidos os documentos normalizados de representación que aprobe a Administración tributaria para determinados procedementos.

3. Para os actos de simple trámite considerárase concedida a representación.

4. Cando no marco da colaboración social na xestión tributaria, ou nos supostos que se prevexan regulamentariamente, se presente por medios telemáticos calquera documento perante a Administración tributaria, o presentador actuará coa representación que sexa necesaria en cada caso. A Administración tributaria poderá requirir, en calquera momento, a acreditación da dita representación, que se poderá efectuar de acordo co establecido no punto 2 deste artigo.

5. Para a realización de actuacións distintas das mencionadas nos puntos 2, 3 e 4 anteriores, a representación poderase acreditar debidamente na forma que regulamentariamente se estableza.

6. Cando, de acordo co previsto no punto 6 do artigo 35 desta lei, concorran varios titulares nunha mesma obriga tributaria, considerárase outorgada a representación a calquera deles, agás que se produza manifestación expresa en contrario. A liquidación que resulte das ditas actuacións deberá ser notificada a tódolos titulares da obriga.

7. A falta ou insuficiencia do poder non impedirá que se teña por realizado o acto de que se trate, sempre que se achegue aquel ou se emende o defecto dentro do prazo de 10 días, que deberá conceder para o efecto o órgano administrativo competente.

Artigo 47. *Representación de persoas ou entidades non residentes.*

Para os efectos das súas relacións coa Administración tributaria, os obrigados tributarios que non residan en España deberán designar un representante con domicilio en territorio español cando operen no devandito territorio a través dun establecemento permanente, cando o estableza expresamente a normativa tributaria ou cando, polas características da operación ou actividade realizada ou pola contía da renda obtida, así o requira a Administración tributaria.

Esta designación deberáselle comunicar á Administración tributaria nos termos que a normativa do tributo sinala.

SECCIÓN 5.ª O DOMICILIO FISCAL

Artigo 48. *Domicilio fiscal.*

1. O domicilio fiscal é o lugar de localización do obrigado tributario nas súas relacións coa Administración tributaria.

2. O domicilio fiscal será:

a) Para as persoas físicas, o lugar onde teñan a súa residencia habitual. Porén, para as persoas físicas que desenvolvan principalmente actividades económicas, nos termos que regulamentariamente se determinen, a

Administración tributaria poderá considerar como domicilio fiscal o lugar onde estea efectivamente centralizada a xestión administrativa e a dirección das actividades desenvolvidas. Se non se puidese establecerlo devandito lugar, prevalecerá aquel onde radique o maior valor do inmovilizado en que se realicen as actividades económicas.

b) Para as persoas xurídicas, o seu domicilio social, sempre que nel estea efectivamente centralizada a súa xestión administrativa e a dirección dos seus negocios. Noutro caso, atenderase ó lugar en que se leve a cabo a devandita xestión ou dirección.

Cando non se poida determina-lo lugar do domicilio fiscal de acordo cos criterios anteriores prevalecerá aquel onde radique o maior valor do inmovilizado.

c) Para as entidades a que se refire o punto 4 do artigo 35 desta lei, o que resulte de aplica-las regras establecidas na alínea b) anterior.

d) Para as persoas ou entidades non residentes en España, o domicilio fiscal determinarase segundo o establecido na normativa reguladora de cada tributo.

En defecto de regulación, o domicilio será o do representante a que se refire o artigo 47 desta lei. Emporiso, cando a persoa ou entidade non residente en España opere mediante establecemento permanente, o domicilio será o que resulte de lle aplicar ó devandito establecemento permanente as regras establecidas nas alíneas a) e b) deste punto.

3. Os obrigados tributarios deberán comunica-lo seu domicilio fiscal e o cambio del á Administración tributaria que corresponda, na forma e nos termos que se establezan regulamentariamente. O cambio de domicilio fiscal non producirá efectos fronte á Administración tributaria ata que se cumpra co devandito deber de comunicación, pero iso non impedirá que, conforme o establecido regulamentariamente, os procedementos que se iniciasen de oficio antes da comunicación do devandito cambio, poidan continuar sendo tramitadas polo órgano correspondente ó domicilio inicial, sempre que as notificacións derivadas dos devanditos procedementos se realicen de acordo co previsto no artigo 110 desta lei.

4. Cada Administración poderá comprobar e rec-tifica-lo domicilio fiscal declarado polos obrigados tributarios en relación cos tributos de que lle competa a xestión consonte o procedemento que se fixe regulamentariamente.

CAPÍTULO III

Elementos de cuantificación da obriga tributaria principal e da obriga de realizar pagamentos á conta

Artigo 49. *Cuantificación da obriga tributaria principal e da obriga de realizar pagamentos á conta.*

A obriga tributaria principal e a obriga de realizar pagamentos á conta determinaranse a partir das bases tributarias, os tipos de gravame e os demais elementos previstos neste capítulo, segundo dispoña a lei de cada tributo.

Artigo 50. *Base imponible: concepto e métodos de determinación.*

1. A base imponible é a magnitude en diñeiro ou doutra natureza que resulta da medición ou valoración do feito imponible.

2. A base imponible poderase determinar polos seguintes métodos:

- a) Estimación directa.
- b) Estimación obxectiva.
- c) Estimación indirecta.

3. As bases impositivas determinaranse con carácter xeral a través do método de estimación directa. Emporiso, a lei poderá establecer os supostos en que sexa de aplicación o método de estimación obxectiva, que terá, en todo caso, carácter voluntario para os obrigados tributarios.

4. A estimación indirecta terá carácter subsidiario respecto dos demais métodos de determinación e aplicarase cando se produza algunha das circunstancias previstas no artigo 53 desta lei.

Artigo 51. *Método de estimación directa.*

O método de estimación directa poderá ser utilizado polo contribuínte e pola Administración tributaria de acordo co disposto na normativa de cada tributo. Para estes efectos, a Administración tributaria utilizará as declaracións ou documentos presentados, os datos consignados en libros e rexistros comprobados administrativamente e os demais documentos, xustificantes e datos que teñan relación cos elementos da obriga tributaria.

Artigo 52. *Método de estimación obxectiva.*

O método de estimación obxectiva poderase utilizar para a determinación da base imponible mediante a aplicación das magnitudes, índices, módulos ou datos previstos na normativa propia de cada tributo.

Artigo 53. *Método de estimación indirecta.*

1. O método de estimación indirecta aplicarase cando a Administración tributaria non poida dispor dos datos necesarios para a determinación completa da base imponible como consecuencia dalgunha das seguintes circunstancias:

- a) Falta de presentación de declaracións ou presentación de declaracións incompletas ou inexactas.
- b) Resistencia, obstrución, escusa ou negativa á actuación inspectora.
- c) Incumprimento substancial das obrigas contables ou rexistras.
- d) Desaparición ou destrución, mesmo por causa de forza maior, dos libros e rexistros contables ou dos xustificantes das operacións anotadas neles.

2. As bases ou rendementos determinaranse mediante a aplicación de calquera dos seguintes medios ou de varios deles conxuntamente:

- a) Aplicación dos datos e antecedentes dispoñibles que sexan relevantes para o efecto.
- b) Utilización daqueles elementos que indirectamente acrediten a existencia dos bens e das rendas, así como dos ingresos, vendas, custos e rendementos que sexan normais no respectivo sector económico, atendidas as dimensións das unidades productivas ou familiares que se deban comparar en termos tributarios.
- c) Valoración das magnitudes, índices, módulos ou datos que concorran nos respectivos obrigados tributarios, segundo os datos ou antecedentes que se posúan de supostos similares ou equivalentes.

3. Cando resulte aplicable o método de estimación indirecta, seguirase o procedemento previsto no artigo 158 desta lei.

Artigo 54. *Base liquidable.*

A base liquidable é a magnitude resultante de practicar, se é o caso, na base imponible as reducións establecidas na lei.

Artigo 55. *Tipo de gravame.*

1. O tipo de gravame é a cifra, coeficiente ou porcentaxe que se aplica á base liquidable para obter como resultado a cota íntegra.

2. Os tipos de gravame poden ser específicos ou porcentuais, e deberanse aplicar segundo dispoña a lei propia de cada tributo a cada unidade, conxunto de unidades ou tramo da base liquidable.

O conxunto de tipos de gravame aplicables ás distintas unidades ou tramos de base liquidable nun tributo denominarase tarifa.

3. A lei poderá prever a aplicación dun tipo cero, así como de tipos reducidos ou bonificados.

Artigo 56. *Cota tributaria.*

1. A cota íntegra determinarase:

- a) Aplicando o tipo de gravame á base liquidable.
- b) Segundo cantidade fixa sinalada para o efecto.

2. Para o cálculo da cota íntegra poderanse utilizar os métodos de determinación previstos no punto 2 do artigo 50 desta lei.

3. A cota íntegra deberase reducir de oficio cando da aplicación dos tipos de gravame resulte que a un incremento da base corresponde unha porción de cota superior ó devandito incremento. A redución deberá comprender polo menos o devandito exceso.

Exceptúanse desta regra os casos en que a débeda tributaria se deba pagar por medio de efectos timbrados.

4. O importe da cota íntegra poderase modificar mediante a aplicación das reducións ou límites que a lei de cada tributo estableza en cada caso.

5. A cota líquida será o resultado de aplicar sobre a cota íntegra as deducións, bonificacións, adicións ou coeficientes previstos, se é o caso, na lei de cada tributo.

6. A cota diferencial será o resultado de minora-la cota líquida no importe das deducións, pagamentos fraccionados, retencións, ingresos á conta e cotas, conforme a normativa de cada tributo.

Artigo 57. *Comprobación de valores.*

1. O valor das rendas, produtos, bens e demais elementos determinantes da obriga tributaria poderá ser comprobado pola Administración tributaria mediante os seguintes medios:

- a) Capitalización ou imputación de rendementos á porcentaxe que a lei de cada tributo sinala.
- b) Estimación por referencia ós valores que figuren nos rexistros oficiais de carácter fiscal.
- c) Prezos medios no mercado.
- d) Cotizacións en mercados nacionais e estranxeiros.
- e) Dictame de peritos da Administración.
- f) Calquera outro medio que se determine na lei propia de cada tributo.

e

2. A taxación pericial contradictoria poderase utilizar para confirmar ou corrixir en cada caso as valoracións resultantes da aplicación dos medios do punto 1 deste artigo.

3. As normas de cada tributo regularán a aplicación dos medios de comprobación sinalados no punto 1 deste artigo.

4. A comprobación de valores deberá ser realizada pola Administración tributaria a través do procedemento previsto nos artigos 134 e 135 desta lei, cando a devandita comprobación sexa o único obxecto do procedemento, ou cando se substancie no curso doutro procedemento dos regulados no título III, como unha actuación concreta del, e en todo caso será aplicable o disposto nos devanditos artigos agás o punto 1 do artigo 134 desta lei.

CAPÍTULO IV

A débeda tributaria

SECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓNS XERAIS

Artigo 58. *Débeda tributaria.*

1. A débeda tributaria estará constituída pola cota ou cantidade a ingresar que resulte da obriga tributaria principal ou das obrigas de realizar pagamentos á conta.

2. Ademais, a débeda tributaria estará integrada, se é o caso:

- a) Polo xuro de demora.
- b) Polas recargas por declaración extemporánea.
- c) Polas recargas do período executivo.

d) Polas recargas esixibles legalmente sobre as bases ou as cotas, a favor do Tesouro ou doutros entes públicos.

3. As sancións tributarias que se poidan impor de acordo co disposto no título IV desta lei non formarán parte da débeda tributaria, pero na súa recadación aplícaranse as normas incluídas no capítulo V do título III desta lei.

Artigo 59. *Extinción da débeda tributaria.*

1. As débedas tributarias poderanse extinguir por pagamento, prescrición, compensación ou condonación, polos medios previstos na normativa aduaneira e polos demais medios previstos nas leis.

2. O pagamento, a compensación, a dedución sobre transferencias ou a condonación da débeda tributaria ten efectos liberatorios exclusivamente polo importe pagado, compensado, deducido ou condonado.

SECCIÓN 2.ª O PAGAMENTO

Artigo 60. *Formas de pagamento.*

1. O pagamento da débeda tributaria efectuarase en efectivo. Poderase efectuar mediante efectos timbrados cando así se dispoña regulamentariamente.

O pagamento das débedas en efectivo poderase efectuar polos medios e na forma que se determinen regulamentariamente.

A normativa tributaria regulará os requisitos e condicións para que o pagamento se poida efectuar utilizando técnicas e medios electrónicos, informáticos ou telemáticos.

2. Poderase admiti-lo pagamento en especie da débeda tributaria en período voluntario ou executivo cando unha lei o dispoña expresamente e nos termos e condicións que se prevexan regulamentariamente.

Artigo 61. *Momento do pagamento.*

1. Enténdese pagada en efectivo unha débeda tributaria cando se realíza o ingreso do seu importe nas caixas dos órganos competentes, oficinas recadadoras ou entidades autorizadas para a súa admisión.

2. En caso de emprego de efectos timbrados entenderase pagada a débeda tributaria cando aqueles se utilicen na forma que regulamentariamente se determine.

3. O pagamento en especie extinguirá a débeda tributaria no momento sinalado nas normas que o regulen.

Artigo 62. *Prazos para o pagamento.*

1. As débedas tributarias resultantes dunha auto-liquidación deberánse pagar nos prazos que estableza a normativa de cada tributo.

2. No caso de débedas tributarias resultantes de liquidacións practicadas pola Administración, o pagamento en período voluntario deberase facer nos seguintes prazos:

a) Se a notificación da liquidación se realiza entre os días un e 15 de cada mes, desde a data de recepción da notificación ata o día 20 do mes posterior ou, se este non fose hábil, ata o inmediato hábil seguinte.

b) Se a notificación da liquidación se realiza entre os días 16 e último de cada mes, desde a data de recepción da notificación ata o día cinco do segundo mes posterior ou, se este non fose hábil, ata o inmediato hábil seguinte.

3. O pagamento en período voluntario das débedas de notificación colectiva e periódica que non teñan establecido outro prazo nas súas normas reguladoras deberase efectuar no período comprendido entre o día un de setembro e o 20 de novembro ou, se este non fose hábil, ata o inmediato hábil seguinte.

A Administración tributaria competente poderá modifica-lo prazo sinalado no parágrafo anterior sempre que o devandito prazo non sexa inferior a dous meses.

4. As débedas que se deban aboar mediante efectos timbrados pagaranse no momento da realización do feito imponible, se non se dispón outro prazo na súa normativa específica.

5. Unha vez iniciado o período executivo e notificada a providencia de constrinximento, o pagamento da débeda tributaria deberase efectuar nos seguintes prazos:

a) Se a notificación da providencia se realiza entre os días un e 15 de cada mes, desde a data de recepción da notificación ata o día 20 do devandito mes ou, se este non fose hábil, ata o inmediato hábil seguinte.

b) Se a notificación da providencia se realiza entre os días 16 e último de cada mes, desde a data de recepción da notificación ata o día cinco do mes seguinte ou, se este non fose hábil, ata o inmediato hábil seguinte.

6. As débedas tributarias aduaneiras e fiscais derivadas de operacións de comercio exterior deberánse pagar no prazo establecido pola súa propia normativa.

7. Nos supostos en que a lei de cada tributo o estableza, o ingreso da débeda dun obrigado tributario poderase suspender total ou parcialmente, sen achega de garantía e a solicitude deste, se outro obrigado presenta

unha declaración ou autoliquidación da cal resulte unha cantidade a devolver ou unha comunicación de datos, con indicación de que o importe da devolución que poida ser recoñecido se destine á cancelación da débeda da cal se pretende a suspensión.

O importe da débeda suspendida non poderá ser superior á devolución solicitada.

A débeda suspendida quedará total ou parcialmente extinguida no importe que proceda da devolución recoñecida, sen que sexan esixibles xuros de demora sobre a débeda cancelada con cargo á devolución.

8. O ingreso da débeda dun obrigado tributario suspenderase total ou parcialmente, sen achega de garantías, cando se comprobe que pola mesma operación se lle satisfixo á mesma ou a outra Administración unha débeda tributaria ou se soportou a repercusión doutro imposto, sempre que o pagamento realizado ou a repercusión soportada fose incompatible coa débeda esixida e, ademais, neste último caso, o suxeito pasivo non teña dereito á completa deducción do importe soportado indebidamente.

Regulamentariamente regularase o procedemento para a extinción das débedas tributarias a que se refire o parágrafo anterior e, nos casos en que se atopen implicadas dúas administracións tributarias, os mecanismos de compensación entre estas.

Artigo 63. *Imputación de pagamentos.*

1. As débedas tributarias son autónomas. O obrigado ó pagamento de varias débedas poderá imputar cada pagamento á débeda que libremente determine.

2. O cobramento dun débito de vencemento posterior non extingue o dereito da Administración tributaria a percibi-los anteriores en descuberto.

3. Nos casos de execución forzosa en que se acumulasen varias débedas tributarias do mesmo obrigado tributario e non se puidesen extinguir totalmente, a Administración tributaria, agás o disposto no punto seguinte, aplicará o pagamento á débeda máis antiga. A súa antigüidade determinarase de acordo coa data en que cada unha foi esixible.

4. De se teren acumulado varias débedas tributarias a favor dunha Administración e doutras entidades de dereito público dependentes dela, terán preferencia para o seu cobramento as primeiras, tendo en consideración o disposto na sección 5.ª deste capítulo.

Artigo 64. *Consignación do pagamento.*

Os obrigados tributarios poderán consignar-lo importe da débeda tributaria e, se é o caso, das custas regulamentariamente devengadas na Caixa Xeral de Depósitos ou órgano equivalente das restantes administracións públicas, ou nalgunha das súas sucursais, cos efectos liberatorios ou suspensivos que as disposicións regulamentarias determinen.

Artigo 65. *Aprazamento e fraccionamento do pagamento.*

1. As débedas tributarias que se encontren en período voluntario ou executivo poderanse aprazar ou fraccionar nos termos que se fixen regulamentariamente e logo de solicitude do obrigado tributario, cando a súa situación económico-financeira lle impida, de forma transitoria, efectuar-lo pagamento nos prazos establecidos.

2. Non poderán ser obxecto de aprazamento ou fraccionamento as débedas tributarias en que a exacción se realice por medio de efectos timbrados.

Tampouco se poderán aprazar ou fraccionar-las débedas correspondentes a obrigas tributarias que deban cumprilo retedor ou o obrigado a realizar ingresos á conta, agás nos casos e condicións previstos na normativa tributaria.

3. As débedas aprazadas ou fraccionadas deberán garantir nos termos previstos no artigo 82 desta lei e na normativa recadadora.

4. Cando a totalidade da débeda aprazada ou fraccionada se garanta con aval solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou mediante certificado de seguro de caución, o xuro de demora esixible será o xuro legal que corresponda ata a data do seu ingreso.

5. A presentación dunha solicitude de aprazamento ou fraccionamento en período voluntario impedirá o inicio do período executivo, pero non o devengo do xuro de demora.

As solicitudes en período executivo poderanse presentar ata o momento en que se lle notifique ó obrigado o acordo de alleamento dos bens embargados. A Administración tributaria poderá iniciar ou, se é o caso, continuar-lo procedemento de constrinximento durante a tramitación do aprazamento ou fraccionamento. Emporiso, deberán suspender-las actuacións de alleamento dos bens embargados ata a notificación da resolución denegatoria do aprazamento ou fraccionamento.

SECCIÓN 3.ª A PRESCRICIÓN

Artigo 66. *Prazos de prescripción.*

Prescribirán ós catro anos os seguintes dereitos:

a) O dereito da Administración para determinar-la débeda tributaria mediante a oportuna liquidación.

b) O dereito da Administración para esixir-lo pagamento das débedas tributarias liquidadas e autoliquidadas.

c) O dereito a solicita-las devolucións derivadas da normativa de cada tributo, as devolucións de ingresos indebidos e o reembolso do custo das garantías.

d) O dereito a obter-las devolucións derivadas da normativa de cada tributo, as devolucións de ingresos indebidos e o reembolso do custo das garantías.

Artigo 67. *Cómputo dos prazos de prescripción.*

1. O prazo de prescripción comezarase a contar nos distintos casos a que se refire o artigo anterior conforme as seguintes regras:

No caso a), desde o día seguinte a aquel en que finalice o prazo regulamentario para presenta-la correspondente declaración ou autoliquidación.

No caso b), desde o día seguinte a aquel en que finalice o prazo de pagamento en período voluntario, sen prexuízo do disposto no punto 2 deste artigo.

No caso c), desde o día seguinte a aquel en que finalice o prazo para solicita-la correspondente devolución derivada da normativa de cada tributo ou, en defecto de prazo, desde o día seguinte a aquel en que a devandita devolución se puido solicitar; desde o día seguinte a aquel en que se realizou o ingreso indebido ou desde o día seguinte á finalización do prazo para presenta-la autoliquidación se o ingreso indebido se realizou dentro do devandito prazo; ou desde o día seguinte a aquel en que adquira firmeza a sentenza ou resolución administrativa que declare total ou parcialmente improcedente o acto impugnado.

e No suposto de tributos que graven unha mesma operación e que sexan incompatibles entre si, o prazo de prescrición para solicita-la devolución do ingreso indebido do tributo improcedente comezase a contar desde a resolución do órgano especificamente previsto para dirimir cál é o tributo procedente.

No caso d), desde o día seguinte a aquel en que finalicen os prazos establecidos para efectua-las devolucións derivadas da normativa de cada tributo ou desde o día seguinte á data de notificación do acordo onde se recoñeza o dereito a percibi-la devolución ou o reembolso do custo das garantías.

2. O prazo de prescrición para esixi-la obriga de pagamento ós responsables solidarios comezase a contar desde o día seguinte ó da finalización do prazo de pagamento en período voluntario do debedor principal.

Malia o disposto no parágrafo anterior, no caso dos responsables solidarios previstos no punto 2 do artigo 42 desta lei, o devandito prazo de prescrición iniciárase no momento en que ocorran os feitos que constitúan o presuposto da responsabilidade.

Tratándose de responsables subsidiarios, o prazo de prescrición comezase a computar desde a notificación da última actuación recadadora practicada ó debedor principal ou a calquera dos responsables solidarios.

Artigo 68. *Interrupción dos prazos de prescrición.*

1. O prazo de prescrición do dereito a que se refire a alínea a) do artigo 66 desta lei interrómtese:

a) Por calquera acción da Administración tributaria, realizada con coñecemento formal do obrigado tributario, conducente ó recoñecemento, regularización, comprobación, inspección, aseguramento e liquidación de todos ou parte dos elementos da obriga tributaria.

b) Pola interposición de reclamacións ou recursos de calquera clase, polas actuacións realizadas con coñecemento formal do obrigado tributario no curso das ditas reclamacións ou recursos, pola remisión do tanto de culpa á xurisdicción penal ou pola presentación de denuncia perante o Ministerio Fiscal, así como pola recepción da comunicación dun órgano xurisdiccional en que se ordene a paralización do procedemento administrativo en curso.

c) Por calquera actuación fidedigna do obrigado tributario conducente á liquidación ou autoliquidación da débeda tributaria.

2. O prazo de prescrición do dereito a que se refire a alínea b) do artigo 66 desta lei interrómtese:

a) Por calquera acción da Administración tributaria, realizada con coñecemento formal do obrigado tributario, dirixida de forma efectiva á recadación da débeda tributaria.

b) Pola interposición de reclamacións ou recursos de calquera clase, polas actuacións realizadas con coñecemento formal do obrigado no curso das ditas reclamacións ou recursos, pola declaración do concurso do debedor ou polo exercicio de accións civís ou penais dirixidas ó cobramento da débeda tributaria, así como pola recepción da comunicación dun órgano xurisdiccional en que se ordene a paralización do procedemento administrativo en curso.

c) Por calquera actuación fidedigna do obrigado tributario conducente ó pagamento ou extinción da débeda tributaria.

3. O prazo de prescrición do dereito a que se refire a alínea c) do artigo 66 desta lei interrómtese:

a) Por calquera actuación fidedigna do obrigado tributario que pretenda a devolución, o reembolso ou a rectificación da súa autoliquidación.

b) Pola interposición, tramitación ou resolución de reclamacións ou recursos de calquera clase.

4. O prazo de prescrición do dereito a que se refire a alínea d) do artigo 66 desta lei interrómtese:

a) Por calquera acción da Administración tributaria dirixida a efectua-la devolución ou o reembolso.

b) Por calquera actuación fidedigna do obrigado tributario pola que esixa o pagamento da devolución ou o reembolso.

c) Pola interposición, tramitación ou resolución de reclamacións ou recursos de calquera clase.

5. Producida a interrupción, iniciárase de novo o cómputo do prazo de prescrición, agás o establecido no punto seguinte.

6. Cando o prazo de prescrición se interrómtese pola interposición do recurso perante a xurisdicción contencioso-administrativa, polo exercicio de accións civís ou penais, pola remisión do tanto de culpa á xurisdicción competente ou a presentación de denuncia perante o Ministerio Fiscal ou pola recepción dunha comunicación xudicial de paralización do procedemento, o cómputo do prazo de prescrición iniciárase de novo cando a Administración tributaria reciba a notificación da resolución firme que poña fin ó proceso xudicial ou que levante a paralización, ou cando se reciba a notificación do Ministerio Fiscal devolvendo o expediente.

Cando o prazo de prescrición se interrómtese pola declaración do concurso do debedor, o cómputo do prazo de prescrición iniciárase de novo no momento de aprobación do convenio concursal para as débedas tributarias non sometidas a el. Respecto ás débedas tributarias sometidas ó convenio concursal, o cómputo do prazo de prescrición iniciárase de novo cando aquelas resulten esixibles ó debedor. Se o convenio non fose aprobado, o prazo reiniciárase cando se reciba a resolución xudicial firme que sinale a devandita circunstancia.

O disposto neste punto non será aplicable ó prazo de prescrición do dereito da Administración tributaria para esixi-lo pagamento cando non se acordase a suspensión en vía contencioso-administrativa.

7. Interrompido o prazo de prescrición para un obrigado tributario, o devandito efecto esténdese a tódolos demais obrigados, incluídos os responsables. Emporiso, se a obriga é mancomunada e só se reclama a un dos obrigados tributarios a parte que lle corresponde, o prazo non se interrompe para os demais.

Se existisen varias débedas liquidadas a cargo dun mesmo obrigado ó pagamento, a interrupción da prescrición só afectará a débeda a que se refira.

Artigo 69. *Extensión e efectos da prescrición.*

1. A prescrición gañada aproveita por igual a tódolos obrigados ó pagamento da débeda tributaria agás o disposto no punto 7 do artigo anterior.

2. A prescrición aplicarase de oficio, mesmo nos casos en que se pagase a débeda tributaria, sen necesidade de que a invoque ou excepcione o obrigado tributario.

3. A prescrición gañada extingue a débeda tributaria.

Artigo 70. Efectos da prescrición en relación coas obrigas formais.

1. Agás o disposto nos puntos seguintes, as obrigas formais vinculadas a outras obrigas tributarias do propio obrigado só se poderán esixir mentres non expirese o prazo de prescrición do dereito para determinar estas últimas.

2. Para efectos do cumprimento das obrigas tributarias doutras persoas ou entidades, as obrigas de conservación e subministración de información previstas nas alíneas d), e) e f) do punto 2 do artigo 29 desta lei deberanse cumprir no prazo previsto na normativa mercantil ou no prazo de esixencia das súas propias obrigas formais a que se refire o punto anterior, se este último fose superior.

3. A obriga de xustifica-la procedencia dos datos que teñan a súa orixe en operacións realizadas en períodos impositivos prescritos manterase durante o prazo de prescrición do dereito para determina-las débedas tributarias afectadas pola operación correspondente.

SECCIÓN 4.ª OUTRAS FORMAS DE EXTINCIÓN DA DÉBEDA TRIBUTARIA

Artigo 71. Compensación.

1. As débedas tributarias dun obrigado tributario poderanse extinguir total ou parcialmente por compensación con créditos recoñecidos por acto administrativo a favor do mesmo obrigado, nas condicións que regulamentariamente se establezan.

2. A compensación acordarase de oficio ou por instancia do obrigado tributario.

3. Os obrigados tributarios poderán solicita-la compensación dos créditos e as débedas tributarias de que sexan titulares mediante un sistema de conta corrente, nos termos que regulamentariamente se determinen.

Artigo 72. Compensación por instancia do obrigado tributario.

1. O obrigado tributario poderá solicita-la compensación das débedas tributarias que se encontren tanto en período voluntario de pagamento coma en período executivo.

2. A presentación dunha solicitude de compensación en período voluntario impedirá o inicio do período executivo da débeda concorrente co crédito ofrecido, pero non o devengo do xuro de demora que poida proceder, se é o caso, ata a data de recoñecemento do crédito.

3. A extinción da débeda tributaria producirase no momento da presentación da solicitude ou cando se cumplan os requisitos esixidos para as débedas e os créditos, se este momento fose posterior á devandita presentación. O acordo de compensación declarará a devandita extinción.

Artigo 73. Compensación de oficio.

1. A Administración tributaria compensará de oficio as débedas tributarias que se encontren en período executivo.

Así mesmo, compensarase de oficio durante o prazo de ingreso en período voluntario as cantidades a ingresar e a devolver que resulten dun mesmo procedemento de comprobación limitada ou inspección ou da práctica dunha nova liquidación por ter sido anulada outra ante-

rior de acordo co disposto no punto 5 do artigo 26 desta lei.

2. Serán compensables de oficio, unha vez transcorrido o prazo de ingreso en período voluntario, as débedas tributarias vencidas, líquidas e esixibles que as comunidades autónomas, entidades locais e demais entidades de dereito público teñan co Estado.

3. A extinción da débeda tributaria producirase no momento de inicio do período executivo ou cando se cumplan os requisitos esixidos para as débedas e os créditos, se este momento fose posterior. O acordo de compensación declarará a devandita extinción.

No suposto previsto no parágrafo segundo do punto 1 deste artigo, a extinción producirase no momento de concorrencia das débedas e os créditos, nos termos establecidos regulamentariamente.

Artigo 74. Extinción de débedas das entidades de dereito público mediante deducións sobre transferencias.

1. As débedas tributarias vencidas, líquidas e esixibles que as comunidades autónomas, entidades locais e demais entidades de dereito público teñan co Estado poderanse extinguir coas deducións sobre as cantidades que a Administración do Estado lles deba transferir ás referidas entidades.

A aplicación deste réxime ás comunidades autónomas e entidades de dereito público dependentes destas e ás entidades locais realizarase nos supostos e conforme o procedemento establecido na lexislación específica.

2. O inicio do procedemento determinará a suspensión do cobramento das débedas a que este se refira.

3. A extinción das débedas obxecto do procedemento terá lugar cando se produza a dedución e pola cantidade concorrente.

Artigo 75. Condonación.

As débedas tributarias só se poderán condonar en virtude de lei, na contía e cos requisitos que nela se determinen.

Artigo 76. Baixa provisional por insolvencia.

1. As débedas tributarias que non se puidesen facer efectivas nos respectivos procedementos de recadación por insolvencia probada, total ou parcial, dos obrigados tributarios daranse de baixa en contas na contía procedente, mediante a declaración do crédito como incobrable, total ou parcial, mentres non se rehabiliten dentro do prazo de prescrición de acordo co disposto no punto 2 do artigo 173 desta lei.

2. A débeda tributaria extinguirase se, vencido o prazo de prescrición, non se rehabilitou.

SECCIÓN 5.ª GARANTÍAS DA DÉBEDA TRIBUTARIA

Artigo 77. Dereito de prelación.

1. A Facenda pública terá prelación para o cobramento dos créditos tributarios vencidos e non satisfeitos en canto concorran con outros acredores, excepto que se trate de acredores de dominio, peñor, hipoteca ou outro dereito real debidamente inscrito no rexistro correspondente con anterioridade á data en que se faga constar nel o dereito da Facenda pública, sen prexuízo do disposto nos artigos 78 e 79 desta lei.

e
2. En caso de convenio concursal, os créditos tributarios a que afecte o convenio, incluídos os derivados da obriga de realizar pagamentos á conta, quedarán sometidos ó establecido na Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal.

Artigo 78. *Hipoteca legal tácita.*

Nos tributos que graven periodicamente os bens ou dereitos inscribibles nun rexistro público ou os seus produtos directos, certos ou presuntos, o Estado, as comunidades autónomas e as entidades locais terán preferencia sobre calquera outro acreedor ou adquirente, aínda que estes inscribisen os seus dereitos, para o cobramento das débedas devengadas e non satisfeitas correspondentes ó ano natural en que se esixa o pagamento e ó inmediato anterior.

Artigo 79. *Afección de bens.*

1. Os adquirentes de bens afectos por lei ó pagamento da débeda tributaria responderán subsidiariamente con eles, por derivación da acción tributaria, se a débeda non se paga.

2. Os bens e dereitos transmitidos quedarán afectos á responsabilidade do pagamento das cantidades, liquidadas ou non, correspondentes ós tributos que graven tales transmisións, adquisicións ou importacións, calquera que sexa o seu posuidor, agás que este resulte ser un terceiro protexido pola fe pública rexistral ou se xustifique a adquisición dos bens con boa fe e xusto título, en establecemento mercantil ou industrial, no caso de bens mobles non inscribibles.

3. Sempre que a lei conceda un beneficio fiscal a definitiva efectividade do cal dependa do ulterior cumprimento polo obrigado tributario de calquera requisito por aquela esixido, a Administración tributaria fará figura-lo importe total da liquidación que se debería ter xirado de non media-lo beneficio fiscal, o que os titulares dos rexistros públicos correspondentes farán constar por nota marxinal de afección.

No caso de que con posterioridade e como consecuencia das actuacións de comprobación administrativa resulte un importe superior da eventual liquidación a que se refire o parágrafo anterior, o órgano competente procederá a llo comunicar ó rexistrador competente para os efectos de que se faga consta-lo devandito maior importe na nota marxinal de afección.

Artigo 80. *Dereito de retención.*

A Administración tributaria terá dereito de retención fronte a todos sobre as mercadorías declaradas nas aduanas para o pagamento da pertinente débeda aduaneira e fiscal, polo importe dos respectivos dereitos e impostos liquidados, de non se garantir de forma suficiente o pagamento dela.

Artigo 81. *Medidas cautelares.*

1. Para asegura-lo cobramento da débeda tributaria, a Administración poderá adoptar medidas cautelares de carácter provisional cando existan indicios racionais de que, noutro caso, o devandito cobramento se vería frustrado ou gravemente dificultado.

A medida cautelar deberalle ser notificada ó afectado con expresa mención dos motivos que xustifican a súa adopción.

2. As medidas terán que ser proporcionadas ó dano que se pretenda evitar e na contía estrictamente necesaria para asegura-lo cobramento da débeda. En ningún caso se adoptarán aquelas que poidan producir un prexuízo de difícil ou imposible reparación.

3. As medidas cautelares poderán consistir:

a) Na retención do pagamento de devolucións tributarias ou doutros pagamentos que deba realiza-la Administración tributaria. A retención cautelar total ou parcial dunha devolución tributaria deberá ser notificada ó interesado xunto co acordo de devolución.

b) No embargo preventivo de bens e dereitos, do cal se practicarás, se é o caso, anotación preventiva.

c) Na prohibición de allear, gravar ou dispor de bens ou dereitos.

d) Na retención dunha porcentaxe dos pagamentos que as empresas que contraten ou subcontraten a execución de obras ou prestación de servicios correspondentes á súa actividade principal realicen ós contratistas ou subcontratistas, en garantía das obrigas tributarias relativas a tributos que se deban repercutir ou cantidades que se deban reter a traballadores, profesionais ou outros empresarios, na parte que corresponda ás obras ou servicios obxecto da contratación ou subcontratación.

e) Calquera outra legalmente prevista.

4. Cando a débeda tributaria non se encontre liquidada pero se comunicase a proposta de liquidación nun procedemento de comprobación ou inspección, poderanse adoptar medidas cautelares que aseguren o seu cobramento de acordo co disposto neste artigo. Se se trata de débedas tributarias relativas a cantidades retidas ou repercutidas a terceiros, as medidas cautelares poderanse adoptar en calquera momento do procedemento de comprobación ou inspección.

5. Os efectos das medidas cautelares cesarán no prazo de seis meses desde a súa adopción, agás nos seguintes supostos:

a) Que se convertan en embargos no procedemento de constrinximento ou en medidas cautelares xudiciais, que terán efectos desde a data de adopción da medida cautelar.

b) Que desaparezan as circunstancias que motivaron a súa adopción.

c) Que, por solicitude do interesado, se acordase a súa substitución por outra garantía que se estime suficiente.

En todo caso, as medidas cautelares deberán ser levantadas se o obrigado tributario presenta aval solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou certificado de seguro de caución que garanta o cobramento da contía da medida cautelar. Se o obrigado procede ó pagamento en período voluntario da obriga tributaria o cumprimento da cal aseguraba a medida cautelar, sen mediar suspensión do ingreso, a Administración tributaria deberá aboa-los gastos do aval achegado.

d) Que se amplíe o devandito prazo mediante acordo motivado, sen que a ampliación poida excede-los seis meses.

6. Poderase acorda-lo embargo preventivo de diñeiro e mercadorías en contía suficiente para asegura-lo pagamento da débeda tributaria que proceda esixir por actividades lucrativas exercidas sen establecemento e que non fosen declaradas. Así mesmo, poderase acorda-lo embargo preventivo dos ingresos dos espectáculos públicos que non fosen previamente declarados á Administración tributaria.

7. Ademais do réxime xeral de medidas cautelares establecido neste artigo, a Administración tributaria

poderá acorda-la retención do pagamento de devolucións tributarias ou doutros pagamentos que deba realizar a persoas contra as cales se presentase denuncia ou querela por delicto contra a Facenda pública ou se dirixa un proceso xudicial polo devandito delicto, na contía que se estime necesaria para cubri-la responsabilidade civil que se puidese acordar.

Esta retención deberalles ser notificada ó interesado, ó Ministerio Fiscal e ó órgano xudicial competente, e manterase ata que este último adopte a decisión precedente.

Artigo 82. *Garantías para o aprazamento e fraccionamento do pagamento da débeda tributaria.*

1. Para garanti-los aprazamentos ou fraccionamentos da débeda tributaria, a Administración tributaria poderá esixir que se constitúa ó seu favor aval solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou certificado de seguro de caución.

Cando se xustifique que non é posible obte-lo devandito aval ou certificado ou que a súa achega compromete gravemente a viabilidade da actividade económica, a Administración poderá admitir garantías que consistan en hipoteca, peñor, fianza persoal e solidaria ou outra que se estime suficiente, na forma en que se determine regulamentariamente.

Nos termos que se establezan regulamentariamente, o obrigado tributario poderá solicitar da Administración que adopte medidas cautelares en substitución das garantías previstas nos parágrafos anteriores. Nestes supostos non será de aplicación o disposto no punto 5 do artigo anterior desta lei.

2. Poderase dispensar total ou parcialmente o obrigado tributario da constitución das garantías a que se refire o punto anterior nos casos seguintes:

a) Cando as débedas tributarias sexan de contía inferior á que se fixe na normativa tributaria. Esta excepción poderase limitar a solicitudes formuladas en determinadas fases do procedemento de recadación.

b) Cando o obrigado ó pagamento careza de bens suficientes para garanti-la débeda e a execución do seu patrimonio puidese afectar substancialmente o mantemento da capacidade productiva e do nivel de emprego da actividade económica respectiva, ou puidese producir graves quebrantos para os intereses da Facenda pública, na forma prevista regulamentariamente.

c) Nos demais casos que estableza a normativa tributaria.

TÍTULO III

A aplicación dos tributos

CAPÍTULO I

Principios xerais

SECCIÓN 1.ª PROCEDIMENTOS TRIBUTARIOS

Artigo 83. *Ámbito da aplicación dos tributos.*

1. A aplicación dos tributos comprende tódalas actividades administrativas dirixidas á información e asistencia ós obrigados tributarios e á xestión, inspección e recadación, así como as actuacións dos obrigados no exercicio dos seus dereitos ou en cumprimento das súas obrigas tributarias.

2. As funcións de aplicación dos tributos exerceranse de forma separada á de resolución das reclama-

cións económico-administrativas que se interpoñan contra os actos dictados pola Administración tributaria.

3. A aplicación dos tributos desenvolverase a través dos procedementos administrativos de xestión, inspección, recadación e os demais previstos neste título.

4. Correspóndelle a cada Administración tributaria determina-la súa estrutura administrativa para o exercicio da aplicación dos tributos.

Artigo 84. *Competencia territorial na aplicación dos tributos.*

A competencia na orde territorial atribuiráselle ó órgano que determine a Administración tributaria, en desenvolvemento das súas facultades de organización, mediante disposición que deberá ser obxecto de publicación no boletín oficial correspondente.

En defecto de disposición expresa, a competencia atribuiráselle ó órgano funcional inferior no ámbito territorial do cal radique o domicilio fiscal do obrigado tributario.

SECCIÓN 2.ª INFORMACIÓN E ASISTENCIA ÓS OBRIGADOS TRIBUTARIOS

Artigo 85. *Deber de información e asistencia ós obrigados tributarios.*

1. A Administración deberalles prestar ós obrigados tributarios a necesaria información e asistencia acerca dos seus dereitos e obrigas.

2. A actividade a que se refire o punto anterior levarase a cabo, entre outras, a través das seguintes actuacións:

a) Publicación de textos actualizados das normas tributarias, así como da doutrina administrativa de maior transcendencia.

b) Comunicacións e actuacións de información efectuadas polos servicios destinados para tal efecto nos órganos da Administración tributaria.

c) Contestacións a consultas escritas.

d) Actuacións previas de valoración.

e) Asistencia ós obrigados na realización de declaracións, autoliquidacións e comunicacións tributarias.

Artigo 86. *Publicacións.*

1. O Ministerio de Facenda difundirá por calquera medio, durante o primeiro trimestre do ano, os textos actualizados das normas estatais con rango de lei e real decreto en materia tributaria en que se producisen variacións respecto dos textos vixentes no ano precedente, así como unha relación de tódalas disposicións tributarias que se aprobasen no devandito ano.

2. O Ministerio de Facenda difundirá periodicamente as contestacións a consultas e as resolucións económico-administrativas que considere de maior transcendencia e repercusión.

3. A Administración tributaria do Estado e das comunidades autónomas poderán convir que as publicacións a que se refire o punto 1 se realicen nas linguas oficiais das comunidades autónomas.

4. O acceso a través da internet ás publicacións a que se refire o presente artigo e, se é o caso, á información prevista no artigo 87 desta lei será, en todo caso, gratuito.

e
Artigo 87. *Comunicacións e actuacións de información.*

1. A Administración tributaria informará os contribuíntes dos criterios administrativos existentes para a aplicación da normativa tributaria, facilitará a consulta ás bases informatizadas onde se conteñen os devanditos criterios e poderá remitir comunicacións destinadas a informar sobre a tributación de determinados sectores, actividades ou fontes de renda.

2. A Administración tributaria deberá subministrar, por pedimento dos interesados, o texto íntegro de consultas ou resolucións concretas, suprimindo toda referencia ós datos que permitan a identificación das persoas a que afecten.

3. As actuacións de información previstas neste artigo poderanse efectuar mediante o emprego e aplicación de técnicas e medios electrónicos, informáticos e telemáticos.

Artigo 88. *Consultas tributarias escritas.*

1. Os obrigados poderanlle formular á Administración tributaria consultas respecto ó réxime, á clasificación ou á cualificación tributaria que en cada caso lle corresponda.

2. As consultas tributarias escritas formularanse antes da finalización do prazo establecido para o exercicio dos dereitos, a presentación de declaracións ou autoliquidacións ou o cumprimento doutras obrigas tributarias.

A consulta formularase mediante escrito dirixido ó órgano competente para a súa contestación, co contido que se estableza regulamentariamente.

3. Así mesmo, poderán formular consultas tributarias os colexios profesionais, cámaras oficiais, organizacións patronais, sindicatos, asociacións de consumidores, asociacións ou fundacións que representen intereses de persoas con discapacidade, asociacións empresariais e organizacións profesionais, así como as federacións que agrupen os organismos ou entidades antes mencionados, cando se refiran a cuestións que afecten a xeneralidade dos seus membros ou asociados.

4. A Administración tributaria arquivará, con notificación ó interesado, as consultas que non reúnan os requisitos establecidos en virtude do punto 2 deste artigo e non sexan emendadas por requirimento da Administración.

5. A competencia para contestar as consultas corresponderalles ós órganos da Administración tributaria que teñan atribuída a iniciativa para a elaboración de disposicións na orde tributaria, a súa proposta ou interpretación.

6. A Administración tributaria competente deberá contestar por escrito as consultas que reúnan os requisitos establecidos en virtude do punto 2 deste artigo no prazo de seis meses desde a súa presentación. A falta de contestación no devandito prazo non implicará a aceptación dos criterios expresados no escrito da consulta.

7. O procedemento de tramitación e contestación das consultas desenvolverase regulamentariamente.

8. A competencia, o procedemento e os efectos das contestacións ás consultas relativas á aplicación da normativa aduaneira comunitaria regularase polo disposto no Código aduaneiro comunitario.

Artigo 89. *Efectos das contestacións a consultas tributarias escritas.*

1. A contestación ás consultas tributarias escritas terá efectos vinculantes, nos termos previstos neste arti-

go, para os órganos e entidades da Administración tributaria encargados da aplicación dos tributos na súa relación co consultante.

Entrementres non se modifique a lexislación ou a xurisprudencia aplicable ó caso, aplicaranse ó consultante os criterios expresados na contestación, sempre e cando a consulta se formulase no prazo a que se refire o punto 2 do artigo anterior e non se alterasen as circunstancias, antecedentes e demais datos recollidos no escrito de consulta.

Os órganos da Administración tributaria encargados da aplicación dos tributos deberán aplicar os criterios contidos nas consultas tributarias escritas a calquera obrigado, sempre que exista identidade entre os feitos e circunstancias do devandito obrigado e os que se inclúan na contestación á consulta.

2. Non terán efectos vinculantes para a Administración tributaria as contestacións ás consultas formuladas no prazo a que se refire o punto 2 do artigo anterior que formulen cuestións relacionadas co obxecto ou tramitación dun procedemento, recurso ou reclamación iniciado con anterioridade.

3. A presentación e contestación das consultas non interromperá os prazos establecidos nas normas tributarias para o cumprimento das obrigas tributarias.

4. A contestación ás consultas tributarias escritas terá carácter informativo e o obrigado tributario non poderá presentar ningún recurso contra a devandita contestación. Poderao facer contra o acto ou actos administrativos que se dicten posteriormente en aplicación dos criterios manifestados na contestación.

Artigo 90. *Información con carácter previo á adquisición ou transmisión de bens inmobles.*

1. Cada Administración tributaria informará, por solicitude do interesado e en relación cos tributos que lle corresponda xestionar, sobre o valor para efectos fiscais dos bens inmobles que, situados no territorio da súa competencia, vaian ser obxecto de adquisición ou transmisión.

2. Esta información terá efectos vinculantes durante un prazo de tres meses, contados desde a notificación ó interesado, sempre que a solicitude se formulase con carácter previo á finalización do prazo para presentala correspondente autoliquidación ou declaración e se proporcionasen datos verdadeiros e suficientes á Administración tributaria.

Esta información non impedirá a posterior comprobación administrativa dos elementos de feito e circunstancias manifestados polo obrigado tributario.

3. O interesado non poderá presentar recurso ningún contra a información comunicada. Poderao facer contra o acto ou actos administrativos que se dicten posteriormente en relación coa devandita información.

A falta de contestación non implicará a aceptación do valor que, se é o caso, se incluíse na solicitude do interesado.

Artigo 91. *Acordos previos de valoración.*

1. Os obrigados tributarios poderanlle solicitar á Administración tributaria, cando as leis ou os regulamentos propios de cada tributo así o prevexan, que determine con carácter previo e vinculante a valoración para efectos fiscais de rendas, produtos, bens, gastos e demais elementos determinantes da débeda tributaria.

2. A solicitude deberase presentar por escrito, antes da realización do feito impositivo ou, se é o caso, nos

prazos que estableza a normativa de cada tributo. Á devandita solicitude xuntaráse a proposta de valoración formulada polo obrigado tributario.

3. A Administración tributaria poderá comproba-los elementos de feito e as circunstancias declaradas polo obrigado tributario.

4. O acordo da Administración tributaria emitirase por escrito, con indicación da valoración, do suposto de feito a que se refire, do imposto a que se aplica e do seu carácter vinculante, de acordo co procedemento e nos prazos fixados na normativa de cada tributo. A falta de contestación da Administración tributaria en prazo implicará a aceptación dos valores propostos polo obrigado tributario.

5. Entrementres non se modifique a lexislación ou varíen significativamente as circunstancias económicas que fundamentaron a valoración, a Administración tributaria que dictase o acordo estará obrigada a aplicar os valores expresados nel. O devandito acordo terá un prazo máximo de vixencia de tres anos excepto que a normativa que o estableza prevexa outro distinto.

6. Os obrigados tributarios non poderán interpor recurso ningún contra os acordos regulados neste precepto. Poderano facer contra o acto ou actos administrativos que se dicten posteriormente en aplicación das valoracións incluídas no acordo.

SECCIÓN 3.ª COLABORACIÓN SOCIAL NA APLICACIÓN DOS TRIBUTOS

Artigo 92. *Colaboración social.*

1. Os interesados poderán colaborar na aplicación dos tributos nos termos e condicións que regulamentariamente se determinen.

2. En particular, a devandita colaboración poderase levar a cabo a través de acordos da Administración tributaria con outras administracións públicas, con entidades privadas ou con institucións ou organizacións representativas de sectores ou intereses sociais, laborais, empresariais ou profesionais.

3. A colaboración social na aplicación dos tributos poderase referir, entre outros, ós seguintes aspectos:

a) Realización de estudos ou informes relacionados coa elaboración e aplicación de disposicións xerais e coa aplicación dos medios a que se refiren as alíneas b) e c) do punto 1 do artigo 57 desta lei.

b) Campañas de información e difusión.

c) Simplificación do cumprimento das obrigas tributarias.

d) Asistencia na realización de autoliquidacións, declaracións e comunicacións e na súa correcta forma de as cubrir.

e) Presentación e remisión á Administración tributaria de autoliquidacións, declaracións, comunicacións ou calquera outro documento con transcendencia tributaria, logo de autorización dos obrigados tributarios.

f) Emenda de defectos, logo de autorización dos obrigados tributarios.

g) Información do estado de tramitación das devolucións e reembolsos, logo de autorización dos obrigados tributarios.

h) Solicitude e obtención de certificados tributarios, logo de autorización dos obrigados tributarios.

4. A Administración tributaria poderá sinala-los requisitos e condicións para que a colaboración social se realice mediante a utilización de técnicas e medios electrónicos, informáticos e telemáticos.

Artigo 93. *Obrigas de información.*

1. As persoas físicas ou xurídicas, públicas ou privadas, así como as entidades mencionadas no punto 4 do artigo 35 desta lei, estarán obrigadas a lle proporcionar á Administración tributaria toda clase de datos, informes, antecedentes e xustificantes con transcendencia tributaria relacionados co cumprimento das súas propias obrigas tributarias ou deducidos das súas relacións económicas, profesionais ou financeiras con outras persoas.

En particular:

a) Os retedores e os obrigados a realizar ingresos á conta deberán presentar relacións dos pagamentos en diñeiro ou en especie realizados a outras persoas ou entidades.

b) As sociedades, asociacións, colexios profesionais ou outras entidades que, entre as súas funcións, realicen a de cobramento de honorarios profesionais ou de dereitos derivados da propiedade intelectual, industrial, de autor ou outros por conta dos seus socios, asociados ou colexiados, deberánlle comunicar estes datos á Administración tributaria.

Á mesma obriga quedarán suxeitas aquelas persoas ou entidades, incluídas as bancarias, crediticias ou de mediación financeira en xeral que, legal, estatutaria ou habitualmente, realicen a xestión ou intervención no cobramento de honorarios profesionais ou no de comisións, polas actividades de captación, colocación, cesión ou mediación no mercado de capitais.

c) As persoas ou entidades depositarias de diñeiro en efectivo ou en contas, valores ou outros bens de debedores á Administración tributaria en período executivo estarán obrigadas a informa-los órganos de recadación e a cumprilos requirimentos efectuados por eles no exercicio das súas funcións.

2. As obrigas a que se refire o punto anterior deberánse cumprir con carácter xeral na forma e nos prazos que regulamentariamente se determinen, ou mediante requirimento individualizado da Administración tributaria que se poderá efectuar en calquera momento posterior á realización das operacións relacionadas cos datos ou antecedentes requiridos.

3. O incumprimento das obrigas establecidas neste artigo non se poderá amparar no segredo bancario.

Os requirimentos individualizados relativos ós movementos de contas correntes, depósitos de aforro e a prazo, contas de préstamos e créditos e demais operacións activas e pasivas, incluídas as que se reflectan en contas transitorias ou se materialicen na emisión de cheques ou outras ordes de pagamento, dos bancos, caixas de aforro, cooperativas de crédito e cantas entidades se dediquen ó tráfico bancario ou crediticio, poderanse efectuar no exercicio das funcións de inspección ou recadación, logo de autorización do órgano da Administración tributaria que regulamentariamente se determine.

Os requirimentos individualizados deberánse precisalos datos identificativos do cheque ou orde de pagamento de que se trate, ou ben as operacións obxecto de investigación, os obrigados tributarios afectados, titulares ou autorizados, e o período de tempo a que se refiren.

A investigación realizada segundo o disposto neste punto poderá afecta-la orixe e destino dos movementos ou dos cheques ou outras ordes de pagamento, se ben nestes casos non poderá exceder da identificación das persoas e das contas en que se encontre a devandita orixe e destino.

e

4. Os funcionarios públicos, incluídos os profesionais oficiais, estarán obrigados a colaborar coa Administración tributaria subministrando toda clase de información con transcendencia tributaria de que dispoñan, agás que sexa aplicable:

- a) O segredo do contido da correspondencia.
- b) O segredo dos datos que se lle subministrasen á Administración para unha finalidade exclusivamente estatística.
- c) O segredo do protocolo notarial, que abranguerá os instrumentos públicos a que se refiren os artigos 34 e 35 da Lei do 28 de maio de 1862, do notariado, e os relativos a cuestións matrimoniais, con excepción dos referentes ó réxime económico da sociedade conxugal.

5. A obriga dos demais profesionais de lle facilitar información con transcendencia tributaria á Administración tributaria non atinxirá os datos privados non patrimoniais que coñezan por razón do exercicio da súa actividade e a revelación dos cales atente contra o honor ou a intimidade persoal e familiar. Tampouco atinxirá aqueles datos confidenciais dos seus clientes dos cales teñan coñecemento como consecuencia da prestación de servizos profesionais de asesoramento ou defensa.

Os profesionais non poderán invoca-lo segredo profesional para impedi-la comprobación da súa propia situación tributaria.

Artigo 94. Autoridades sometidas ó deber de informar e colaborar.

1. As autoridades, calquera que sexa a súa natureza, os titulares dos órganos do Estado, das comunidades autónomas e das entidades locais; os organismos autónomos e as entidades públicas empresariais; as cámaras e corporacións, colexios e asociacións profesionais; as mutualidades de previsión social; as demais entidades públicas, incluídas as xestoras da Seguridade Social e quen, en xeral, exerza funcións públicas, estarán obrigados a lle subministrar á Administración tributaria cantos datos, informes e antecedentes con transcendencia tributaria solicite esta mediante disposicións de carácter xeral ou a través de requirimentos concretos, e a prestarlles, a ela e ós seus axentes, apoio, concurso, auxilio e protección para o exercicio das súas funcións.

Así mesmo, participarán na xestión ou exacción dos tributos mediante as advertencias, repercusións e retencións, documentais ou pecuniarias, de acordo co previsto nas leis ou disposicións regulamentarias vixentes.

2. Ás mesmas obrigas quedarán suxeitos os partidos políticos, sindicatos e asociacións empresariais.

3. Os xulgados e tribunais deberanlle facilitar á Administración tributaria, de oficio ou por requirimento desta, cantos datos con transcendencia tributaria se desprendan das actuacións xudiciais de que coñezan, respectando, se é o caso, o segredo das dilixencias sumariais.

4. O Servicio Ejecutivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e a Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo, así como a secretaría de ámbalas comisións, facilitaranlle á Administración tributaria cantos datos con transcendencia tributaria obteñan no exercicio das súas funcións, de oficio, con carácter xeral ou mediante requirimento individualizado nos termos que regulamentariamente se establezan.

Os órganos da Administración tributaria poderán utiliza-la información subministrada para a regularización da situación tributaria dos obrigados no curso do procedemento de comprobación ou de inspección, sen que

sexa necesario efectua-lo requirimento a que se refire o punto 3 do artigo anterior.

5. A cesión de datos de carácter persoal que se lle deba efectuar á Administración tributaria conforme o disposto no artigo anterior, nos puntos anteriores deste artigo ou noutra norma de rango legal, non requirirá o consentimento do afectado. Neste ámbito non será de aplicación o disposto no punto 1 do artigo 21 da Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal.

Artigo 95. Carácter reservado dos datos con transcendencia tributaria.

1. Os datos, informes ou antecedentes obtidos pola Administración tributaria no desempeño das súas funcións teñen carácter reservado e só poderán ser utilizados para a efectiva aplicación dos tributos ou recursos dos cales teña encomendada a xestión e para a imposición das sancións que procedan, sen que poidan ser cedidos ou comunicados a terceiros, agás que a cesión teña por obxecto:

- a) A colaboración cos órganos xurisdiccionais e o Ministerio Fiscal na investigación ou persecución de delitos que non sexan perseguibles unicamente por instancia de persoa agraviada.

- b) A colaboración con outras administracións tributarias para efectos do cumprimento de obrigas fiscais no ámbito das súas competencias.

- c) A colaboración coa Inspección de Traballo e Seguridade Social e coas entidades xestoras e servizos comúns da Seguridade Social na loita contra a fraude na cotización e recadación das cotas do sistema de Seguridade Social, así como na obtención e desfrute de prestacións a cargo do devandito sistema.

- d) A colaboración coas administracións públicas para a loita contra o delito fiscal e contra a fraude na obtención ou percepción de axudas ou subvencións a cargo de fondos públicos ou da Unión Europea.

- e) A colaboración coas comisións parlamentarias de investigación no marco legalmente establecido.

- f) A protección dos dereitos e intereses dos menores e incapacitados polos órganos xurisdiccionais ou o Ministerio Fiscal.

- g) A colaboración co Tribunal de Contas no exercicio das súas funcións de fiscalización da Axencia Estatal de Administración Tributaria.

- h) A colaboración cos xuíces e tribunais para a execución de resolucións xudiciais firmes. A solicitude xudicial de información esixirá resolución expresa en que, logo de ponderación dos intereses públicos e privados afectados no asunto de que se trate e por se teren esgotado os demais medios ou fontes de coñecemento sobre a existencia de bens e dereitos do debedor, se motive a necesidade de solicitar datos da Administración tributaria.

- i) A colaboración co Servicio Ejecutivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, coa Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo e coa secretaría de ámbalas comisións, no exercicio das súas funcións respectivas.

- j) A colaboración con órganos ou entidades de dereito público encargados da recadación de recursos públicos non tributarios para a correcta identificación dos obrigados ó pagamento.

- k) A colaboración coas administracións públicas para o desenvolvemento das súas funcións, logo de autorización dos obrigados tributarios a que se refiran os datos subministrados.

2. Nos casos de cesión previstos no punto anterior, a información de carácter tributario deberá ser subministrada preferentemente mediante a utilización de medios informáticos ou telemáticos. Cando as administracións públicas poidan dispor da información polos devanditos medios, non lles poderán esixir ós interesados a achega de certificados da Administración tributaria en relación coa devandita información.

3. A Administración tributaria adoptará as medidas necesarias para garanti-la confidencialidade da información tributaria e o seu uso adecuado.

Cantas autoridades ou funcionarios teñan coñecemento destes datos, informes ou antecedentes estarán obrigados ó máis estricto e completo sivilo respecto deles, agás nos casos citados. Con independencia das responsabilidades penais ou civís que se puidesen derivar, a infracción deste particular deber de sivilo considerarse sempre falta disciplinaria moi grave.

Cando se aprecie a posible existencia dun delito non perseguible unicamente por instancia de persoa agraviada, a Administración tributaria deducirá o tanto de culpa ou remitiralle ó Ministerio Fiscal relación circunstanciada dos feitos que se estimen constitutivos de delito. Tamén se poderá iniciar directamente o oportuno procedemento mediante querela a través do servizo xurídico competente.

4. Os retedores e obrigados a realizar ingresos á conta só poderán utiliza-los datos, informes ou antecedentes relativos a outros obrigados tributarios para o correcto cumprimento e efectiva aplicación da obriga de realizar pagamentos á conta. Os devanditos datos deberanlle ser comunicados á Administración tributaria nos casos previstos na normativa propia de cada tributo.

Agás o disposto no parágrafo anterior, os referidos datos, informes ou antecedentes teñen carácter reservado. Os retedores e obrigados a realizar ingresos á conta quedan suxeitos ó máis estricto e completo sivilo respecto deles.

SECCIÓN 4.ª TECNOLOXÍAS INFORMÁTICAS E TELEMÁTICAS

Artigo 96. *Utilización de tecnoloxías informáticas e telemáticas.*

1. A Administración tributaria promoverá a utilización das técnicas e medios electrónicos, informáticos e telemáticos necesarios para o desenvolvemento da súa actividade e o exercicio das súas competencias, coas limitacións que a Constitución e as leis establezan.

2. Cando sexa compatible cos medios técnicos de que dispoña a Administración tributaria, os cidadáns poderanse relacionar con ela para exercer-los seus dereitos e cumprir coas súas obrigas a través de técnicas e medios electrónicos, informáticos ou telemáticos coas garantías e requisitos previstos en cada procedemento.

3. Os procedementos e actuacións en que se utilicen técnicas e medios electrónicos, informáticos e telemáticos garantirán a identificación da Administración tributaria actuante e o exercicio da súa competencia. Ademais, cando a Administración tributaria actúe de forma automatizada garantirase a identificación dos órganos competentes para a programación e supervisión do sistema de información e dos órganos competentes para resolve-los recursos que se poidan interpor.

4. Os programas e aplicacións electrónicos, informáticos e telemáticos que vaian ser utilizados pola Administración tributaria para o exercicio das súas potestades terán que ser previamente aprobados por esta na forma que se determine regulamentariamente.

5. Os documentos emitidos, calquera que sexa o seu soporte, por medios electrónicos, informáticos ou telemáticos pola Administración tributaria, ou os que esta emita como copias de orixinais almacenados por estes mesmos medios, así como as imaxes electrónicas dos documentos orixinais ou as súas copias, terán a mesma validez e eficacia cós documentos orixinais, sempre que quede garantida a súa autenticidade, integridade e conservación e, se é o caso, a recepción polo interesado, así como o cumprimento das garantías e requisitos esixidos pola normativa aplicable.

CAPÍTULO II

Normas comúns sobre actuacións e procedementos tributarios

Artigo 97. *Regulación das actuacións e procedementos tributarios.*

As actuacións e procedementos de aplicación dos tributos regularanse:

a) Polas normas especiais establecidas neste título e pola normativa regulamentaria dictada no seu desenvolvemento, así como polas normas procedementais recollidas noutras leis tributarias e na súa normativa regulamentaria de desenvolvemento.

b) Supletoriamente, polas disposicións xerais sobre os procedementos administrativos.

SECCIÓN 1.ª ESPECIALIDADES DOS PROCEDEMENTOS ADMINISTRATIVOS EN MATERIA TRIBUTARIA

Subsección 1.ª Fases dos procedementos tributarios

Artigo 98. *Iniciación dos procedementos tributarios.*

1. As actuacións e procedementos tributarios podense iniciar de oficio ou por instancia do obrigado tributario, mediante autoliquidación, declaración, comunicación, solicitude ou calquera outro medio previsto na normativa tributaria.

2. Os documentos de iniciación das actuacións e procedementos tributarios deberán incluír, en todo caso, o nome e apelidos ou razón social e o número de identificación fiscal do obrigado tributario e, se é o caso, da persoa que o represente.

3. A Administración tributaria poderá aprobar modelos e sistemas normalizados de autoliquidacións, declaracións, comunicacións, solicitudes ou calquera outro medio previsto na normativa tributaria para os casos en que se produza a tramitación masiva das actuacións e procedementos tributarios. A Administración tributaria porá á disposición dos obrigados tributarios os modelos mencionados nas condicións que sinale a normativa tributaria.

4. No ámbito de competencias do Estado, o ministro de Facenda poderá determina-los supostos e condicións en que os obrigados tributarios deberán presentar por medios telemáticos as súas declaracións, autoliquidacións, comunicacións, solicitudes e calquera outro documento con transcendencia tributaria.

Artigo 99. *Desenvolvemento das actuacións e procedementos tributarios.*

1. No desenvolvemento das actuacións e procedementos tributarios, a Administración facilitará en todo

e momento ós obrigados tributarios o exercicio dos dereitos e o cumprimento das súas obrigas, nos termos previstos nos puntos seguintes.

2. Os obrigados tributarios poden rexeita-la presentación dos documentos que non resulten esixibles pola normativa tributaria e daqueles que fosen previamente presentados por eles mesmos e que se encontren en poder da Administración tributaria actuante. Poderase, en todo caso, requirilo interesado para a ratificación de datos específicos propios ou de terceiros, previamente achegados.

3. Os obrigados tributarios teñen dereito a que se lles expida certificación das autoliquidacións, declaracións e comunicacións que presentasen ou de extremos concretos contidos nelas.

4. O obrigado que sexa parte nunha actuación ou procedemento tributario poderá obter á súa custa copia dos documentos que figuren no expediente, agás que afecten intereses de terceiros ou a intimidade doutras persoas ou que así o dispoña a normativa vixente. As copias facilitaranse no trámite de audiencia ou, en defecto deste, no de alegacións posterior á proposta de resolución.

5. O acceso ós rexistros e documentos que formen parte dun expediente concluído á data da solicitude e que consten nos arquivos administrativos unicamente poderá ser solicitado polo obrigado tributario que fose parte no procedemento tributario, sen prexuízo do disposto no artigo 95 desta lei.

6. Para a práctica da proba nos procedementos tributarios non será necesaria a apertura dun período específico nin a comunicación previa das actuacións ós interesados.

7. As actuacións da Administración tributaria nos procedementos de aplicación dos tributos documentaranse en comunicacións, dilixencias, informes e outros documentos previstos na normativa específica de cada procedemento.

As comunicacións son os documentos a través dos cales a Administración lle notifica ó obrigado tributario o inicio do procedemento ou outros feitos ou circunstancias relativos a el ou efectúa os requirimentos que lle sexan necesarios a calquera persoa ou entidade. As comunicacións poderanse incorporar ó contido das dilixencias que se estendan.

As dilixencias son os documentos públicos que se estenden para facer constar feitos, así como as manifestacións do obrigado tributario ou persoa con que se entendan as actuacións. As dilixencias non poderán conter propostas de liquidacións tributarias.

Os órganos da Administración tributaria emitirán, de oficio ou por petición de terceiros, os informes que sexan preceptivos conforme o ordenamento xurídico, os que soliciten outros órganos e servizos das administracións públicas ou os poderes legislativo e xudicial, nos termos previstos polas leis, e os que resulten necesarios para a aplicación dos tributos.

8. Nos procedementos tributarios poderase prescindir do trámite de audiencia previo á proposta de resolución cando se subscriban actas con acordo ou cando nas normas reguladoras do procedemento estea previsto un trámite de alegacións posterior á devandita proposta. Neste último caso, o expediente porase de manifesto no trámite de alegacións.

O trámite de alegacións non poderá ter unha duración inferior a 10 días nin superior a 15.

Artigo 100. *Terminación dos procedementos tributarios.*

1. Porá fin ós procedementos tributarios a resolución, a desistencia, a renuncia ó dereito en que se fun-

damente a solicitude, a imposibilidade material de os continuar por causas sobrevidas, a caducidade, o cumprimento da obriga que fose obxecto de requirimento ou calquera outra causa prevista no ordenamento tributario.

2. Terá a consideración de resolución a contestación efectuada de forma automatizada pola Administración tributaria naqueles procedementos en que estea prevista esta forma de terminación.

Subsección 2.ª Liquidacións tributarias

Artigo 101. *As liquidacións tributarias: concepto e clases.*

1. A liquidación tributaria é o acto resolutorio mediante o cal o órgano competente da Administración realiza as operacións de cuantificación necesarias e determina o importe da débeda tributaria ou da cantidade que, se é o caso, resulte a devolver ou a compensar de acordo coa normativa tributaria.

A Administración tributaria non estará obrigada a axustar as liquidacións ós datos consignados polos obrigados tributarios nas autoliquidacións, declaracións, comunicacións, solicitudes ou calquera outro documento.

2. As liquidacións tributarias serán provisionais ou definitivas.

3. Terán a consideración de definitivas:

a) As practicadas no procedemento inspector logo de comprobación e investigación da totalidade dos elementos da obriga tributaria, agás o disposto no punto 4 deste artigo.

b) As demais a que a normativa tributaria lles outorgue tal carácter.

4. Nos demais casos, as liquidacións tributarias terán o carácter de provisionais.

Poderanse dictar liquidacións provisionais no procedemento de inspección nos seguintes supostos:

a) Cando algún dos elementos da obriga tributaria se determine en función dos correspondentes a outras obrigas que non fosen comprobadas, que fosen regularizadas mediante liquidación provisional ou mediante liquidación definitiva que non fose firme, ou cando existan elementos da obriga tributaria dos que a comprobación con carácter definitivo non fose posible durante o procedemento, nos termos que se establezan regulamentariamente.

b) Cando proceda formular distintas propostas de liquidación en relación cunha mesma obriga tributaria. Entenderase que concorre esta circunstancia cando o acordo a que se refire o artigo 155 desta lei non inclúa tódolos elementos da obriga tributaria, cando a conformidade do obrigado non se refira a toda a proposta de regularización, cando se realice unha comprobación de valor e non sexa o obxecto único da regularización e no resto de supostos que estean previstos regulamentariamente.

Artigo 102. *Notificación das liquidacións tributarias.*

1. As liquidacións deberanlles ser notificadas ós obrigados tributarios nos termos previstos na sección 3.ª do capítulo II do título III desta lei.

2. As liquidacións notificaranse con expresión:

a) Da identificación do obrigado tributario.
b) Dos elementos determinantes da contía da débeda tributaria.

c) Da motivación delas cando non se axusten ós datos consignados polo obrigado tributario ou á apli-

cación ou interpretación da normativa realizada por el, con expresión dos feitos e elementos esenciais que as orixinen, así como dos fundamentos de dereito.

d) Dos medios de impugnación que poidan ser exercidos, órgano perante o que se teñan que presentar e prazo para a súa interposición.

e) Do lugar, prazo e forma en que debe ser satisfeita a débeda tributaria.

f) Do seu carácter de provisional ou definitivo.

3. Nos tributos de cobramento periódico por recibo, unha vez notificada a liquidación correspondente á alta no respectivo rexistro, padrón ou matrícula, poderanse notificar colectivamente as sucesivas liquidacións mediante edictos que así o advirtan.

O aumento de base impoñible sobre a resultante das declaracións deberáselle notificar ó contribuínte con expresión concreta dos feitos e elementos adicionais que o motiven, excepto cando a modificación proveña de revalorizacións de carácter xeral autorizadas polas leis.

4. Regulamentariamente poderanse establecer os supostos en que non será preceptiva a notificación expresa, sempre que a Administración así o advirta por escrito ó obrigado tributario ou ó seu representante.

Subsección 3.ª Obriga de resolver e prazos de resolución

Artigo 103. Obriga de resolver.

1. A Administración tributaria está obrigada a resolver expresamente tódalas cuestións que se formulen nos procedementos de aplicación dos tributos, así como a notificarla devandita resolución expresa.

2. Non existirá obriga de resolver expresamente nos procedementos relativos ó exercicio de dereitos que só deban ser obxecto de comunicación polo obrigado tributario e nos que se produza a caducidade, a perda sobrevida do obxecto do procedemento, a renuncia ou a desistencia dos interesados.

Emporiso, cando o interesado solicite expresamente que a Administración tributaria declare que se produciu algunha das referidas circunstancias, esta quedará obrigada a contesta-la súa petición.

3. Os actos de liquidación, os de comprobación de valor, os que impoñan unha obriga, os que deneguen un beneficio fiscal ou a suspensión da execución de actos de aplicación dos tributos, así como cantos outros se dispoñan na normativa vixente, serán motivados con referencia sucinta ós feitos e fundamentos de dereito.

Artigo 104. Prazos de resolución e efectos da falta de resolución expresa.

1. O prazo máximo en que se debe notificar a resolución será o fixado pola normativa reguladora do correspondente procedemento, sen que poida excederlos seis meses, agás que estea establecido por unha norma con rango de lei ou veña previsto na normativa comunitaria europea. Cando as normas reguladoras dos procedementos non fixen prazo máximo, este será de seis meses.

O prazo contarase:

a) Nos procedementos iniciados de oficio, desde a data de notificación do acordo de inicio.

b) Nos procedementos iniciados por instancia do interesado, desde a data en que o documento tivese entrada no rexistro do órgano competente para a súa tramitación.

Queda excluído do disposto neste punto o procedemento de constrinximento, as actuacións do cal se poderán estender ata o prazo de prescrición do dereito de cobramento.

2. Para os únicos efectos de entender cumprida a obriga de notificar dentro do prazo máximo de duración dos procedementos, será suficiente acreditar que se realizou un intento de notificación que conteña o texto íntegro da resolución.

Os períodos de interrupción xustificada que se especifiquen regulamentariamente e as dilacións no procedemento por causa non imputable á Administración tributaria non se incluírán no cómputo do prazo de resolución.

3. Nos procedementos iniciados por instancia de parte, o vencemento do prazo máximo sen se ter notificada resolución expresa producirá os efectos que establece a súa normativa reguladora. Para estes efectos, en todo procedemento de aplicación dos tributos deberá regular expresamente o réxime de actos presuntos que lle corresponda.

En defecto da dita regulación, os interesados poderán entender estimadas as súas solicitudes por silencio administrativo, agás as formuladas nos procedementos de exercicio do dereito de petición a que se refire o artigo 29 da Constitución e nos de impugnación de actos e disposicións, nos cales o silencio terá efecto desestimatorio.

Cando se produza a paralización do procedemento por causa imputable ó obrigado tributario, a Administración advertiralle que, transcorridos tres meses, poderá declara-la caducidade daquel.

4. Nos procedementos iniciados de oficio, o vencemento do prazo máximo establecido sen que se notificase resolución expresa producirá os efectos previstos na normativa reguladora de cada procedemento de aplicación dos tributos.

En ausencia de regulación expresa, produciranse os seguintes efectos:

a) Se se trata de procedementos dos cales se puidese deriva-lo recoñecemento ou, se é o caso, a constitución de dereitos ou outras situacións xurídicas individualizadas, os obrigados tributarios poderán entender desestimados por silencio administrativo os posibles efectos favorables derivados do procedemento.

b) Nos procedementos susceptibles de producir efectos desfavorables ou de gravame producirase a caducidade do procedemento.

5. Producida a caducidade, esta será declarada de oficio ou por instancia do interesado, ordenándose o arquivo das actuacións.

Esta caducidade non producirá, por si soa, a prescrición dos dereitos da Administración tributaria, pero as actuacións realizadas nos procedementos caducados non interromperán o prazo de prescrición nin se considerarán requirimentos administrativos para os efectos previstos no punto 1 do artigo 27 desta lei.

As actuacións realizadas no curso dun procedemento caducado, así como os documentos e outros elementos de proba obtidos no devandito procedemento, conservarán a súa validez e eficacia para efectos probatorios noutros procedementos iniciados ou que se poidan iniciar con posterioridade en relación co mesmo ou con outro obrigado tributario.

SECCIÓN 2.ª PROBA

Artigo 105. Carga da proba.

1. Nos procedementos de aplicación dos tributos quen faga vale-lo seu dereito deberá proba-los feitos constitutivos deste.

e

2. Os obrigados tributarios cumprirán o seu deber de probar se designan de modo concreto os elementos de proba en poder da Administración tributaria.

Artigo 106. *Normas sobre medios e valoración da proba.*

1. Nos procedementos tributarios serán de aplicación as normas que sobre medios e valoración de proba se conteñen no Código civil e na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, agás que a lei estableza outra cousa.

2. A lei propia de cada tributo poderá esixir requisitos formais de deducibilidade para determinadas operacións que teñan relevancia para a cuantificación da obriga tributaria.

3. Os gastos deducibles e as deducións que se practiquen, cando estean orixinados por operacións realizadas por empresarios ou profesionais, deberán xustificarse, de forma prioritaria, mediante a factura entregada polo empresario ou profesional que realizase a correspondente operación ou mediante o documento substitutivo emitido con ocasión da súa realización que cumpran en ámbolos supostos os requisitos sinalados na normativa tributaria.

4. Naqueles supostos en que as bases ou cotas compensadas ou pendentes de compensación ou as deducións aplicadas ou pendentes de aplicación tivesen a súa orixe en exercicios prescritos, a procedencia e contía delas deberase acreditar mediante a exhibición das liquidacións ou autoliquidacións en que se incluíron a contabilidade e os oportunos soportes documentais.

Artigo 107. *Valor probatorio das dilixencias.*

1. As dilixencias estendidas no curso das actuacións e os procedementos tributarios teñen natureza de documentos públicos e fan proba dos feitos que motiven a súa formalización, agás que se acredite o contrario.

2. Os feitos contidos nas dilixencias e aceptados polo obrigado tributario obxecto do procedemento, así como as súas manifestacións, presúmense certos e só poderán ser rectificadas por estes mediante proba de que incorreron en erro de feito.

Artigo 108. *Presuncións en materia tributaria.*

1. As presuncións establecidas polas normas tributarias pódense destruír mediante proba en contrario, excepto nos casos en que unha norma con rango de lei expresamente o prohiba.

2. Para que as presuncións non establecidas polas normas sexan admisibles como medio de proba, é indispensable que entre o feito demostrado e aquel que se trate de deducir haxa un enlace preciso e directo segundo as regras do criterio humano.

3. A Administración tributaria poderá considerar como titular de calquera ben, dereito, empresa, servizo, actividade, explotación ou función a quen figure como tal nun rexistro fiscal ou noutros de carácter público, agás proba en contrario.

4. Os datos e elementos de feito consignados nas autoliquidacións, declaracións, comunicacións e demais documentos presentados polos obrigados tributarios considéranse certos para eles e só poderán ser rectificadas por eles mediante proba en contrario.

Os datos incluídos en declaracións ou contestacións a requirimentos en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei que vaian ser utilizados na regularización da situación tributaria doutros obrigados presúmense cer-

tos, pero deberán ser contrastados de acordo co disposto nesta sección cando o obrigado tributario alegue a inexactitude ou falsidade deles. Para iso poderáselle esixir ó declarante que ratifique e achegue proba dos datos relativos a terceiros incluídos nas declaracións presentadas.

SECCIÓN 3.ª NOTIFICACIÓNS

Artigo 109. *Notificacións en materia tributaria.*

O réxime de notificacións será o previsto nas normas administrativas xerais coas especialidades establecidas nesta sección.

Artigo 110. *Lugar de práctica das notificacións.*

1. Nos procedementos iniciados por solicitude do interesado, a notificación practicarase no lugar sinalado para tal efecto polo obrigado tributario ou o seu representante ou, no seu defecto, no domicilio fiscal dun ou outro.

2. Nos procedementos iniciados de oficio, a notificación poderase practicar no domicilio fiscal do obrigado tributario ou o seu representante, no centro de traballo, no lugar onde se desenvolva a actividade económica ou en calquera outro adecuado para tal fin.

Artigo 111. *Persoas lexitimadas para recibirlas notificacións.*

1. Cando a notificación se practique no lugar sinalado para o efecto polo obrigado tributario ou polo seu representante, ou no domicilio fiscal dun ou doutro, de non se atoparen presentes no momento da entrega, poderase facer cargo dela calquera persoa que se encontre no devandito lugar ou domicilio e faga constar a súa identidade, así como os empregados da comunidade de veciños ou de propietarios onde radique o lugar sinalado para efectos de notificacións ou o domicilio fiscal do obrigado ou o seu representante.

2. O rexeitamento da notificación realizado polo interesado ou o seu representante implicará que se teña por efectuada esta.

Artigo 112. *Notificación por comparecencia.*

1. Cando non sexa posible efectuar a notificación ó obrigado tributario ou ó seu representante por causas non imputables á Administración e tentada polo menos dúas veces no domicilio fiscal, ou no designado polo interesado se se trata dun procedemento iniciado por solicitude del, faranse constar no expediente as circunstancias dos intentos de notificación. Será suficiente un só intento cando o destinatario conste como descoñecido no devandito domicilio ou lugar.

Neste suposto, citarase o obrigado ou o seu representante para seren notificados por comparecencia por medio de anuncios que se publicarán, por unha soa vez para cada interesado, no "Boletín Oficial del Estado" ou nos boletíns das comunidades autónomas ou das provincias, segundo a Administración de que proceda o acto que se pretende notificar e o ámbito territorial do órgano que o dicte. A publicación no boletín oficial correspondente efectuarase os días cinco e 20 de cada mes ou, se é o caso, o día inmediato hábil posterior.

Estes anuncios poderanse expor, así mesmo, na oficina da Administración tributaria correspondente ó último domicilio fiscal coñecido. No caso de que o último

domicilio coñecido radícase no estranxeiro, o anuncio poderase expor no consulado ou sección consular da embaixada correspondente.

A Administración tributaria poderá levar a cabo os anteriores anuncios mediante o emprego e utilización de medios informáticos, electrónicos e telemáticos nos termos que estableza a normativa tributaria.

2. Na publicación nos boletíns oficiais constará a relación de notificacións pendentes con indicación do obrigado tributario ou o seu representante, o procedemento que as motiva, o órgano competente da súa tramitación e o lugar e prazo en que o destinatario delas deberá comparecer para ser notificado. En todo caso, a comparecencia deberase producir no prazo de 15 días naturais, contados desde o seguinte ó da publicación do anuncio no correspondente boletín oficial. Transcorrido o devandito prazo sen comparecer, a notificación entenderase producida para tódolos efectos legais o día seguinte ó do vencemento do prazo sinalado.

3. Cando o inicio dun procedemento ou calquera dos seus trámites se entendan notificados por non ter comparecido o obrigado tributario ou o seu representante, terase por notificado das sucesivas actuacións e dilixencias do devandito procedemento, e manterase o dereito que o asiste a comparecer en calquera momento deste. Emporiso, as liquidacións que se dicten no procedemento e os acordos de alleamento dos bens embargados deberán ser notificados consonte o establecido nesta sección.

SECCIÓN 4.ª ENTRADA NO DOMICILIO DOS OBRIGADOS TRIBUTARIOS

Artigo 113. *Autorización xudicial para a entrada no domicilio dos obrigados tributarios.*

Cando nos procedementos de aplicación dos tributos sexa necesario entrar no domicilio constitucionalmente protexido dun obrigado tributario ou efectuar rexistros nel, a Administración tributaria deberá obte-lo consentimento daquel ou a oportuna autorización xudicial.

SECCIÓN 5.ª DENUNCIA PÚBLICA

Artigo 114. *Denuncia pública.*

1. Mediante a denuncia pública poderanse pór en coñecemento da Administración tributaria feitos ou situacións que poidan ser constitutivos de infraccións tributarias ou ter transcendencia para a aplicación dos tributos. A denuncia pública é independente do deber de colaborar coa Administración tributaria regulado nos artigos 93 e 94 desta lei.

2. Recibida unha denuncia, remitíraselle ó órgano competente para realiza-las actuacións que puidesen proceder. Este órgano poderá acorda-lo arquivo da denuncia cando se considere infundada ou cando non se concreten ou identifiquen suficientemente os feitos ou as persoas denunciadas.

Poderanse inicia-las actuacións que procedan se existen indicios suficientes de veracidade nos feitos imputados e estes son descoñecidos para a Administración tributaria. Neste caso, a denuncia non formará parte do expediente administrativo.

3. Non se considerará ó denunciante interesado nas actuacións administrativas que se inicien como consecuencia da denuncia nin será informado do resultado delas. Tampouco estará lexitimado para a interposición

de recursos ou reclamacións en relación cos resultados das ditas actuacións.

SECCIÓN 6.ª POTESTADES E FUNCIÓNS DE COMPROBACIÓN E INVESTIGACIÓN

Artigo 115. *Potestades e funcións de comprobación e investigación.*

1. A Administración tributaria poderá comprobar e investiga-los feitos, actos, elementos, actividades, explotacións, valores e demais circunstancias determinantes da obriga tributaria para verifica-lo correcto cumprimento das normas aplicables para o efecto.

2. No desenvolvemento das funcións de comprobación ou investigación, a Administración tributaria cualificará os feitos, actos ou negocios realizados polo obrigado tributario con independencia da previa cualificación que este lles dese a eles.

3. Os actos de concesión ou recoñecemento de beneficios fiscais que estean condicionados ó cumprimento de certas condicións futuras ou á efectiva concorrencia de determinados requisitos non comprobados no procedemento en que se dictaron terán carácter provisional. A Administración tributaria poderá comprobar nun posterior procedemento de aplicación dos tributos a concorrencia de tales condicións ou requisitos e, se é o caso, regulariza-la situación tributaria do obrigado sen necesidade de proceder á previa revisión dos devanditos actos provisionais conforme o disposto no título V desta lei.

Artigo 116. *Plan de control tributario.*

A Administración tributaria elaborará anualmente un plan de control tributario, que terá carácter reservado, aínda que iso non impedirá que se fagan públicos os criterios xerais que o informen.

CAPÍTULO III

Actuacións e procedemento de xestión tributaria

SECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓNS XERAIS

Artigo 117. *A xestión tributaria.*

1. A xestión tributaria consiste no exercicio das funcións administrativas dirixidas:

a) Á recepción e tramitación de declaracións, autoliquidacións, comunicacións de datos e demais documentos con transcendencia tributaria.

b) Á comprobación e realización das devolucións previstas na normativa tributaria.

c) O recoñecemento e comprobación da procedencia dos beneficios fiscais de acordo coa normativa reguladora do correspondente procedemento.

d) O control e ós acordos de simplificación relativos á obriga de facturar, en canto teñan transcendencia tributaria.

e) Á realización de actuacións de control do cumprimento da obriga de presentar declaracións tributarias e doutras obrigas formais.

f) Á realización de actuacións de verificación de datos.

g) Á realización de actuacións de comprobación de valores.

h) Á realización de actuacións de comprobación limitada.

- e
- i) Á práctica de liquidacións tributarias derivadas das actuacións de verificación e comprobación realizadas.
 - j) Á emisión de certificados tributarios.
 - k) Á expedición e, se é o caso, revogación do número de identificación fiscal, nos termos establecidos na normativa específica.
 - l) Á elaboración e mantemento dos censos tributarios.
 - m) Á información e asistencia tributaria.
 - n) Á realización das demais actuacións de aplicación dos tributos non integradas nas funcións de inspección e recadación.

2. As actuacións e o exercicio das funcións a que se refire o punto anterior realizaranse de acordo co establecido nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento.

Artigo 118. *Formas de iniciación da xestión tributaria.*

De acordo co previsto na normativa tributaria, a xestión tributaria iniciárase:

- a) Por unha autoliquidación, por unha comunicación de datos ou por calquera outra clase de declaración.
- b) Por unha solicitude do obrigado tributario, de acordo co previsto no artigo 98 desta lei.
- c) De oficio pola Administración tributaria.

Artigo 119. *Declaración tributaria.*

1. Considerarase declaración tributaria todo documento presentado perante a Administración tributaria onde se recoñeza ou manifieste a realización de calquera feito relevante para a aplicación dos tributos.

A presentación dunha declaración non implica aceptación ou recoñecemento polo obrigado tributario da procedencia da obriga tributaria.

2. Regulamentariamente poderanse determinar os supostos en que sexa admisible a declaración verbal ou a realizada mediante calquera outro acto de manifestación de coñecemento.

3. As opcións que segundo a normativa tributaria se deban exercer, solicitar ou renunciar coa presentación dunha declaración non se poderán rectificar con posterioridade a ese momento, agás que a rectificación se presente no período regulamentario de declaración.

Artigo 120. *Autoliquidacións.*

1. As autoliquidacións son declaracións en que os obrigados tributarios, ademais de lle comunicaren á Administración os datos necesarios para a liquidación do tributo e outros de contido informativo, realizan por si mesmos as operacións de cualificación e cuantificación necesarias para determinar e ingresar o importe da débeda tributaria ou, se é o caso, determinala cantidade que resulte a devolver ou a compensar.

2. As autoliquidacións presentadas polos obrigados tributarios poderán ser obxecto de verificación e comprobación pola Administración, que practicará, se é o caso, a liquidación que proceda.

3. Cando un obrigado tributario considere que unha autoliquidación prexudicou de calquera modo os seus intereses lexítimos, poderá insta-la rectificación da dita autoliquidación de acordo co procedemento que se regule regulamentariamente.

Cando a rectificación dunha autoliquidación orixine unha devolución derivada da normativa do tributo e

transcorresen seis meses sen que se ordenase o pagamento por causa imputable á Administración tributaria, esta aboará o xuro de demora do artigo 26 desta lei sobre o importe da devolución que proceda, sen necesidade de que o obrigado o solicite. Para estes efectos, o prazo de seis meses comezase a contar a partir da finalización do prazo para a presentación da autoliquidación ou, se este conclúese, a partir da presentación da solicitude de rectificación.

Cando a rectificación dunha autoliquidación orixine a devolución dun ingreso indebido, a Administración tributaria aboará o xuro de demora nos termos sinalados no punto 2 do artigo 32 desta lei.

Artigo 121. *Comunicación de datos.*

Considérase comunicación de datos a declaración presentada polo obrigado tributario perante a Administración para que esta determine a cantidade que, se é o caso, resulte a devolver. Entenderase solicitada a devolución mediante a presentación da citada comunicación.

Artigo 122. *Declaracións, autoliquidacións e comunicacións complementarias ou substitutivas.*

1. Os obrigados tributarios poderán presentar autoliquidacións complementarias, ou declaracións ou comunicacións complementarias ou substitutivas, dentro do prazo establecido para a súa presentación ou con posterioridade á finalización do devandito prazo, sempre que non prescribise o dereito da Administración para determina-la débeda tributaria. Neste último caso terán o carácter de extemporáneas.

2. As autoliquidacións complementarias terán como finalidade completar ou modifica-las presentadas con anterioridade e poderanse presentar cando delas resulte un importe a ingresar superior ó da autoliquidación anterior ou unha cantidade a devolver ou a compensar inferior á anteriormente autoliquidada. Nos demais casos, seguirase o disposto no punto 3 do artigo 120 desta lei.

Malia o disposto no parágrafo anterior e agás que especificamente se estableza outra cousa, cando con posterioridade á aplicación dunha exención, deducción ou incentivo fiscal se produza a perda do dereito á súa aplicación por incumprimento dos requisitos a que estivese condicionado, o obrigado tributario deberá incluír na autoliquidación correspondente ó período impositivo en que se producise o incumprimento a cota ou a cantidade derivada da exención, deducción ou incentivo fiscal aplicado de forma indebida nos períodos impositivos anteriores xunto cos xuros de demora.

3. Os obrigados tributarios poderán presentar declaracións ou comunicacións de datos complementarias ou substitutivas, facendo constar se se trata dunha ou outra modalidade, coa finalidade de completar ou substituí-las presentadas con anterioridade.

SECCIÓN 2.ª PROCEDIMENTOS DE XESTIÓN TRIBUTARIA

Artigo 123. *Procedementos de xestión tributaria.*

1. Son procedementos de xestión tributaria, entre outros, os seguintes:

- a) O procedemento de devolución iniciado mediante autoliquidación, solicitude ou comunicación de datos.

- b) O procedemento iniciado mediante declaración.
- c) O procedemento de verificación de datos.
- d) O procedemento de comprobación de valores.
- e) O procedemento de comprobación limitada.

2. Regulamentariamente poderanse regular outros procedementos de xestión tributaria, ós cales serán de aplicación, en todo caso, as normas establecidas no capítulo II deste título.

Subsección 1.ª Procedemento de devolución iniciado mediante autoliquidación, solicitude ou comunicación de datos

Artigo 124. *Iniciación do procedemento de devolución.*

Segundo se estableza na normativa reguladora de cada tributo, o procedemento de devolución iniciárase mediante a presentación dunha autoliquidación da que resulte cantidade a devolver, mediante a presentación dunha solicitude de devolución ou mediante a presentación dunha comunicación de datos.

Artigo 125. *Devolucións derivadas da presentación de autoliquidacións.*

1. Cando da presentación dunha autoliquidación resulte cantidade a devolver, a Administración tributaria deberá efectuar a devolución que proceda de acordo co establecido no artigo 31 desta lei.

2. O prazo establecido para efectuar a devolución comezase a contar desde a finalización do prazo previsto para a presentación da autoliquidación.

Nos supostos de presentación fóra de prazo de autoliquidacións das cales resulte unha cantidade a devolver, o prazo a que se refire o artigo 31 desta lei para devolver contarase a partir da presentación da autoliquidación extemporánea.

Artigo 126. *Devolucións derivadas da presentación de solicitudes ou comunicacións de datos.*

1. Cando así o sinala a normativa tributaria, o procedemento de devolución iniciárase mediante a presentación dunha solicitude perante a Administración tributaria ou, no caso de obrigados tributarios que non teñan obriga de presentar autoliquidación, mediante a presentación dunha comunicación de datos.

2. O prazo para practicala devolución de acordo co disposto no artigo 31 desta lei comezase a contar desde a presentación da solicitude ou desde a finalización do prazo previsto para a presentación da comunicación de datos.

3. O procedemento regularase polas normas propias de cada tributo.

Artigo 127. *Terminación do procedemento de devolución.*

O procedemento de devolución terminará polo acordo en que se recoñeza a devolución solicitada, por caducidade nos termos do punto 3 do artigo 104 desta lei ou polo inicio dun procedemento de verificación de datos, de comprobación limitada ou de inspección.

En todo caso manterase a obriga de satisfacerlo xuro de demora sobre a devolución que finalmente se poida practicar, de acordo co disposto no artigo 31 desta lei.

Subsección 2.ª Procedemento iniciado mediante declaración

Artigo 128. *Iniciación do procedemento de xestión tributaria mediante declaración.*

1. Cando a normativa do tributo así o estableza, a súa xestión iniciárase mediante a presentación dunha declaración polo obrigado tributario en que manifeste a realización do feito imponible e comunique os datos necesarios para que a Administración cuantifique a obriga tributaria mediante a práctica dunha liquidación provisional.

2. A Administración tributaria poderá iniciar de novo este procedemento para a liquidación do tributo dentro do prazo de prescrición cando o procedemento iniciado mediante declaración terminase por caducidade.

Artigo 129. *Tramitación do procedemento iniciado mediante declaración.*

1. A Administración tributaria deberá notificar a liquidación nun prazo de seis meses desde o día seguinte á finalización do prazo para presentar a declaración ou desde o seguinte á comunicación da Administración pola que se inicie o procedemento no suposto a que se refire o punto 2 do artigo anterior.

No suposto de presentación de declaracións extemporáneas, o prazo de seis meses para notificar a liquidación comezase a contar desde o día seguinte ó da presentación da declaración.

A normativa de cada tributo poderá sinalar prazos diferentes para notificar a liquidación.

2. Para efectos do previsto no punto anterior, a Administración tributaria poderá utilizar os datos consignados polo obrigado tributario na súa declaración ou calquera outro que conste no seu poder, poderá requirilo obrigado para que aclare os datos consignados na súa declaración ou presente xustificante deles e poderá realizar actuacións de comprobación de valores.

3. Realizadas as actuacións de cualificación e cuantificación oportunas, a Administración tributaria notificará, sen máis trámite, a liquidación que proceda, agás o disposto no parágrafo seguinte.

Cando se realizasen actuacións de acordo co disposto no punto 2 deste artigo e os datos ou valores tidos en conta pola Administración tributaria non se correspondan cos consignados polo obrigado na súa declaración, deberase facer mención expresa desta circunstancia na proposta de liquidación, que se deberá notificar, cunha referencia sucinta ós feitos e fundamentos de dereito que a motiven, para que o obrigado tributario alegue o que conveña ó seu dereito.

Nas liquidacións que se dicten neste procedemento non se esixirán xuros de demora desde a presentación da declaración ata a finalización do prazo para o pagamento en período voluntario, sen prexuízo da sanción que poida proceder de acordo co disposto no artigo 192 desta lei.

Artigo 130. *Terminación do procedemento iniciado mediante declaración.*

O procedemento iniciado mediante declaración presentada polo obrigado tributario terminará por algunha das seguintes causas:

- a) Por liquidación provisional practicada pola Administración tributaria.

e)
b) Por caducidade, unha vez transcorrido o prazo previsto no punto 1 do artigo anterior sen terse notificada a liquidación, sen prexuízo de que a Administración tributaria poida iniciar de novo este procedemento dentro do prazo de prescrición.

Subsección 3.ª Procedemento de verificación de datos

Artigo 131. *Procedemento de verificación de datos.*

A Administración tributaria poderá iniciar-lo procedemento de verificación de datos nos seguintes supostos:

a) Cando a declaración ou autoliquidación do obrigado tributario presente defectos formais ou incorra en erros aritméticos.

b) Cando os datos declarados non coincidan cos contidos noutras declaracións presentadas polo mesmo obrigado ou cos que consten en poder da Administración tributaria.

c) Cando se aprecie unha aplicación indebida da normativa que resulte patente da propia declaración ou autoliquidación presentada ou dos xustificantes achegados con ela.

d) Cando se requira a aclaración ou xustificación dalgún dato relativo á declaración ou autoliquidación presentada, sempre que non se refira ó desenvolvemento de actividades económicas.

Artigo 132. *Iniciación e tramitación do procedemento de verificación de datos.*

1. O procedemento de verificación de datos pode iniciarse mediante requirimento da Administración para que o obrigado tributario aclare ou xustifique a discrepancia observada ou os datos relativos á súa declaración ou autoliquidación, ou mediante a notificación da proposta de liquidación cando a Administración tributaria conte con datos suficientes para formulala.

2. Cando o obrigado tributario manifeste a súa desconformidade cos datos que consten en poder da Administración, aplicarase o disposto no punto 4 do artigo 108 desta lei.

3. Con carácter previo á práctica da liquidación provisional, a Administración deberalle comunicar ó obrigado tributario a proposta de liquidación para que alegue o que conveña ó seu dereito.

4. A proposta de liquidación provisional deberá ser en todo caso motivada cunha referencia sucinta ós feitos e fundamentos de dereito que fosen tidos en conta nela.

Artigo 133. *Terminación do procedemento de verificación de datos.*

1. O procedemento de verificación de datos terminará dalgunha das seguintes formas:

a) Por resolución en que se indique que non procede practicar liquidación provisional ou en que se corrixan os defectos advertidos.

b) Por liquidación provisional, que deberá ser en todo caso motivada cunha referencia sucinta ós feitos e fundamentos de dereito que se tivesen en conta nela.

c) Pola emenda, aclaración ou xustificación da discrepancia ou do dato obxecto do requirimento por parte do obrigado tributario.

d) Por caducidade, unha vez transcorrido o prazo regulado no artigo 104 desta lei sen se ter notificada a liquidación provisional, sen prexuízo de que a Administración tamén poida iniciar de novo este procedemento dentro do prazo de prescrición.

e) Polo inicio dun procedemento de comprobación limitada ou de inspección que inclúa o obxecto do procedemento de verificación de datos.

2. A verificación de datos non impedirá a posterior comprobación do obxecto dela.

Subsección 4.ª Procedemento de comprobación de valores

Artigo 134. *Práctica da comprobación de valores.*

1. A Administración tributaria poderá proceder á comprobación de valores de acordo cos medios previstos no artigo 57 desta lei, agás que o obrigado tributario declárase utilizando os valores publicados pola propia Administración actuante en aplicación dalgún dos citados medios.

O procedemento poderase iniciar mediante unha comunicación da Administración actuante ou, cando se conte con datos suficientes, mediante a notificación conxunta das propostas de liquidación e valoración a que se refire o punto 3 deste artigo.

O prazo máximo para notificar-la valoración e, se é o caso, a liquidación prevista neste artigo será o regulado no artigo 104 desta lei.

2. A Administración tributaria deberalles notificar ós obrigados tributarios as actuacións que precisen da súa colaboración. Nestes supostos, os obrigados deberanlle facilitar á Administración tributaria a práctica das ditas actuacións.

3. Se o valor determinado pola Administración tributaria é distinto ó declarado polo obrigado tributario, aquela, ó mesmo tempo de notificar-la proposta de regularización, comunicará a proposta de valoración debidamente motivada, con expresión dos medios e criterios empregados.

Transcorrido o prazo de alegacións aberto coa proposta de regularización, a Administración tributaria notificará a regularización que proceda, á cal se lle deberá xunta-la valoración realizada.

Os obrigados tributarios non poderán interpor recurso ou reclamación independente contra a valoración, pero poderán promover-la taxación pericial contradictoria ou formular calquera cuestión relativa á valoración con ocasión dos recursos ou reclamacións que, se é o caso, interpoñan contra o acto de regularización.

4. Nos supostos en que a lei estableza que o valor comprobado debe producir efectos respecto a outros obrigados tributarios, a Administración tributaria actuante quedará vinculada polo devandito valor en relación cos demais interesados. A lei de cada tributo poderá establecer-la obriga de lles notificar ós devanditos interesados o valor comprobado para que poidan promover-la súa impugnación ou a taxación pericial contradictoria.

Cando nun procedemento posterior o valor comprobado se aplique a outros obrigados tributarios, estes poderán promover-la súa impugnación ou a taxación pericial contradictoria.

5. Se da impugnación ou da taxación pericial contradictoria promovida por un obrigado tributario resultase un valor distinto, o devandito valor será aplicable ós restantes obrigados tributarios a que fose de aplicación o devandito valor en relación coa Administración tributaria actuante, tendo en consideración o disposto no segundo parágrafo do punto anterior.

Artigo 135. *Taxación pericial contradictoria.*

1. Os interesados poderán promover-la taxación pericial contradictoria, en corrección dos medios de com-

probación fiscal de valores sinalados no artigo 57 desta lei, dentro do prazo do primeiro recurso ou reclamación que proceda contra a liquidación efectuada de acordo cos valores comprobados administrativamente ou, cando a normativa tributaria así o prevexa, contra o acto de comprobación de valores debidamente notificado.

Nos casos en que a normativa propia do tributo así o prevexa, o interesado podera reservar para si o dereito a promove-la taxación pericial contradictoria cando coide que a notificación non contén expresión suficiente dos datos e motivos tidos en conta para eleva-los valores declarados e denuncie a devandita omisión nun recurso de reposición ou nunha reclamación económico-administrativa. Neste caso, o prazo a que se refire o parágrafo anterior contarase desde a data de firmeza en vía administrativa do acordo que resolva o recurso ou a reclamación interposta.

A presentación da solicitud de taxación pericial contradictoria, ou a reserva do dereito a promovela a que se refire o parágrafo anterior, determinará a suspensión da execución da liquidación e do prazo para interpor recurso ou reclamación contra ela.

2. Será necesaria a valoración realizada por un perito da Administración cando a cuantificación do valor comprobado non se realizase mediante dictame de peritos daquela. Se a diferenza entre o valor determinado polo perito da Administración e a taxación practicada polo perito designado polo obrigado tributario, considerada en valores absolutos, é igual ou inferior a 120.000 euros e ó 10 por cento da dita taxación, esta última servirá de base para a liquidación. Se a diferenza é superior, deberase designar un perito terceiro de acordo co disposto no punto seguinte.

3. Cada Administración tributaria competente solicitará no mes de xaneiro de cada ano ós distintos colexios, asociacións ou corporacións profesionais legalmente recoñecidos o envío dunha lista de colexiados ou asociados dispostos a actuar como peritos terceiros. Elixido por sorteo público un de cada lista, as designacións efectuaranse por orde correlativa, tendo en conta a natureza dos bens ou dereitos que se vaian valorar.

Cando non exista colexio, asociación ou corporación profesional competente pola natureza dos bens ou dereitos que se vaian valorar ou profesionais dispostos a actuar como peritos terceiros, solicitaráselle ó Banco de España a designación dunha sociedade de taxación inscrita no correspondente rexistro oficial.

Os honorarios do perito do obrigado tributario serán satisfeitos por este. Cando a diferenza entre a taxación practicada polo perito terceiro e o valor declarado, considerada en valores absolutos, supere o 20 por cento do valor declarado, os gastos do terceiro perito serán aboados polo obrigado tributario e, en caso contrario, correrán a cargo da Administración. Neste suposto, aquel terá dereito a que se lle reintegren os gastos ocasionados polo depósito a que se refire o parágrafo seguinte.

O perito terceiro poderá esixir que, previamente ó desempeño do seu cometido, se faga provisión do importe dos seus honorarios mediante depósito no Banco de España ou no organismo público que determine cada Administración tributaria, no prazo de 10 días. A falta de depósito por calquera das partes suporá a aceptación da valoración realizada polo perito da outra, calquera que fose a diferenza entre ámbalas valoracións.

Entregada na Administración tributaria competente a valoración polo perito terceiro, comunicaráselle ó obrigado tributario e concederáselle un prazo de 15 días para xustifica-lo pagamento dos honorarios ó seu cargo. Se é o caso, autorizarase a disposición da provisión dos honorarios depositados.

4. A valoración do perito terceiro servirá de base á liquidación que proceda cos límites do valor declarado e o valor comprobado inicialmente pola Administración tributaria.

Subsección 5.ª Procedemento de comprobación limitada

Artigo 136. A comprobación limitada.

1. No procedemento de comprobación limitada a Administración tributaria poderá comproba-los feitos, actos, elementos, actividades, explotacións e demais circunstancias determinantes da obriga tributaria.

2. Neste procedemento, a Administración tributaria poderá realizar unicamente as seguintes actuacións:

a) Exame dos datos consignados polos obrigados tributarios nas súas declaracións e dos xustificantes presentados ou que se requiran para o efecto.

b) Exame dos datos e antecedentes en poder da Administración tributaria que poñan de manifesto a realización do feito impositivo ou do presuposto dunha obriga tributaria, ou a existencia de elementos determinantes dela non declarados ou distintos ós declarados polo obrigado tributario.

c) Exame dos rexistros e demais documentos esixidos pola normativa tributaria e de calquera outro libro, rexistro ou documento de carácter oficial con excepción da contabilidade mercantil, así como o exame das facturas ou documentos que sirvan de xustificante das operacións incluídas nos devanditos libros, rexistros ou documentos.

d) Requirimentos a terceiros para que acheguen a información que se encontren obrigados a subministrar con carácter xeral ou para que a ratifiquen mediante a presentación dos correspondentes xustificantes.

3. En ningún caso se lles poderá requirir a terceiros información sobre movementos financeiros, pero poderáselle solicitar ó obrigado tributario a xustificación documental de operacións financeiras que teñan incidencia na base ou na cota dunha obriga tributaria.

4. As actuacións de comprobación limitada non se poderán realizar fóra das oficinas da Administración tributaria, agás as que procedan segundo a normativa aduaneira ou nos supostos previstos regulamentariamente co obxecto de realizar comprobacións censuais ou relativas á aplicación de métodos obxectivos de tributación; neste caso os funcionarios que desenvolvan as devanditas actuacións terán as facultades recoñecidas nos puntos 2 e 4 do artigo 142 desta lei.

Artigo 137. Iniciación do procedemento de comprobación limitada.

1. As actuacións de comprobación limitada inicianse de oficio por acordo do órgano competente.

2. O inicio das actuacións de comprobación limitada deberáselles notificar ós obrigados tributarios mediante comunicación que deberá expresa-la natureza e alcance delas e informará sobre os seus dereitos e obrigas no curso de tales actuacións.

Cando os datos en poder da Administración tributaria sexan suficientes para formula-la proposta de liquidación, o procedemento poderase iniciar mediante a notificación da dita proposta.

Artigo 138. Tramitación do procedemento de comprobación limitada.

1. As actuacións do procedemento de comprobación limitada documentaranse nas comunicacións e dilixencias a que se refire o punto 7 do artigo 99 desta lei.

2. Os obrigados tributarios deberán atende-la Administración tributaria e prestaranlle a debida colaboración no desenvolvemento das súas funcións.

e O obrigado tributario que fose requirido deberá comparecer no lugar, día e hora sinalados para a práctica das actuacións, e deberá achega-la documentación e demais elementos solicitados.

3. Con carácter previo á práctica da liquidación provisional, a Administración tributaria deberalle comunicar ó obrigado tributario a proposta de liquidación para que alegue o que conveña ó seu dereito.

Artigo 139. *Terminación do procedemento de comprobación limitada.*

1. O procedemento de comprobación limitada terminará dalgunha das seguintes formas:

a) Por resolución expresa da Administración tributaria, co contido a que se refire o punto seguinte.

b) Por caducidade, unha vez transcorrido o prazo regulado no artigo 104 desta lei sen que se notificase resolución expresa, sen que iso impida que a Administración tributaria poida iniciar de novo este procedemento dentro do prazo de prescrición.

c) Polo inicio dun procedemento inspector que inclúa o obxecto da comprobación limitada.

2. A resolución administrativa que poña fin ó procedemento de comprobación limitada deberá incluír, polo menos, o seguinte contido:

a) Obriga tributaria ou elementos desta e ámbito temporal obxecto da comprobación.

b) Especificación das actuacións concretas realizadas.

c) Relación de feitos e fundamentos de dereito que motiven a resolución.

d) Liquidación provisional ou, se é o caso, manifestación expresa de que non procede regulariza-la situación tributaria como consecuencia da comprobación realizada.

Artigo 140. *Efectos da regularización practicada no procedemento de comprobación limitada.*

1. Dictada resolución nun procedemento de comprobación limitada, a Administración tributaria non poderá efectuar unha nova regularización en relación co obxecto comprobado a que se refire a alínea a) do punto 2 do artigo anterior agás que nun procedemento de comprobación limitada ou inspección posterior se descubran novos feitos ou circunstancias que resulten de actuacións distintas das realizadas e especificadas na dita resolución.

2. Os feitos e os elementos determinantes da débeda tributaria respecto dos cales o obrigado tributario, ou o seu representante, prestase conformidade expresa non poderán ser impugnados agás que probe que incorreu en erro de feito.

CAPÍTULO IV

Actuacións e procedemento de inspección

SECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓN XERAIS

Subsección 1.ª Funcións e facultades

Artigo 141. *A inspección tributaria.*

A inspección tributaria consiste no exercicio das funcións administrativas dirixidas:

a) Á investigación dos supostos de feito das obrigas tributarias para o descubrimento dos que sexan ignorados pola Administración.

b) Á comprobación da veracidade e da exactitude das declaracións presentadas polos obrigados tributarios.

c) Á realización de actuacións de obtención de información relacionadas coa aplicación dos tributos, de acordo co establecido nos artigos 93 e 94 desta lei.

d) Á comprobación do valor de dereitos, rendas, produtos, bens, patrimonios, empresas e demais elementos, cando sexa necesaria para a determinación das obrigas tributarias, sendo de aplicación o disposto nos artigos 134 e 135 desta lei.

e) Á comprobación do cumprimento dos requisitos esixidos para a obtención de beneficios ou incentivos fiscais e devolucións tributarias, así como para a aplicación de réximes tributarios especiais.

f) Á información ós obrigados tributarios con motivo das actuacións inspectoras sobre os seus dereitos e obrigas tributarias e a forma en que deben cumprir estas últimas.

g) Á práctica das liquidacións tributarias resultantes das súas actuacións de comprobación e investigación.

h) Á realización de actuacións de comprobación limitada, conforme o establecido nos artigos 136 a 140 desta lei.

i) Ó asesoramento e informe a órganos da Administración pública.

j) Á realización das intervencións tributarias de carácter permanente ou non permanente, que se rexerán polo disposto na súa normativa específica e, en defecto de regulación expresa, polas normas deste capítulo con exclusión do artigo 149.

k) Ás demais que se establezan noutras disposicións ou que lle sexan encomendadas polas autoridades competentes.

Artigo 142. *Facultades da inspección dos tributos.*

1. As actuacións inspectoras realizaranse mediante o exame de documentos, libros, contabilidade principal e auxiliar, ficheiros, facturas, xustificantes, correspondencia con transcendencia tributaria, bases de datos informatizadas, programas, rexistros e arquivos informáticos relativos a actividades económicas, así como mediante a inspección de bens, elementos, explotacións e calquera outro antecedente ou información que se lle deba de facilitar á Administración ou que sexa necesario para a esixencia das obrigas tributarias.

2. Cando as actuacións inspectoras o requiran, os funcionarios que desenvolvan funcións de inspección dos tributos poderán entrar, nas condicións que regulamentariamente se determinen, nos predios, locais de negocio e demais establecementos ou lugares en que se desenvolvan actividades ou explotacións sometidas a gravame, existan bens suxeitos a tributación, se produzan feitos impositivos ou supostos de feito das obrigas tributarias ou exista algunha proba deles.

Se a persoa baixo a custodia da cal se encontraren os lugares mencionados no parágrafo anterior se opuxer á entrada dos funcionarios da inspección dos tributos, precisarase a autorización escrita da autoridade administrativa que regulamentariamente se determine.

Cando no exercicio das actuacións inspectoras sexa necesario entrar no domicilio constitucionalmente protexido do obrigado tributario, aplicarase o disposto no artigo 113 desta lei.

3. Os obrigados tributarios deberán atende-la inspección e prestaranlle a debida colaboración no desenvolvemento das súas funcións.

O obrigado tributario que fose requirido pola inspección deberá comparecer, por si ou por medio de representante, no lugar, día e hora sinalados para a práctica das actuacións, e deberá achegar ou ter á disposición

da inspección a documentación e demais elementos solicitados.

Excepcionalmente, e de forma motivada, a inspección poderá requirir-la comparecencia persoal do obrigado tributario cando a natureza das actuacións que se vaian realizar así o esixa.

4. Os funcionarios que desempeñen funcións de inspección serán considerados axentes da autoridade e deberán acreditar-la súa condición, se son requiridos para iso, fóra das oficinas públicas.

As autoridades públicas prestaránlle-la protección e o auxilio necesario ós funcionarios para o exercicio das funcións de inspección.

Subsección 2.ª Documentación das actuacións da inspección

Artigo 143. Documentación das actuacións da inspección.

1. As actuacións da inspección dos tributos documentaranse en comunicacións, dilixencias, informes e actas.

2. As actas son os documentos públicos que estenden a inspección dos tributos co fin de recoller o resultado das actuacións inspectoras de comprobación e investigación, propondo a regularización que estime procedente da situación tributaria do obrigado ou declarándoa correcta.

Artigo 144. Valor probatorio das actas.

1. As actas estendidas pola inspección dos tributos teñen natureza de documentos públicos e fan proba dos feitos que motiven a súa formalización, agás que se acredite o contrario.

2. Os feitos aceptados polos obrigados tributarios nas actas de inspección téñense por certos e só se poderán rectificar mediante proba de ter incorrido en erro de feito.

SECCIÓN 2.ª PROCEDEMENTO DE INSPECCIÓN

Subsección 1.ª Normas xerais

Artigo 145. Obxecto do procedemento de inspección.

1. O procedemento de inspección terá por obxecto comprobar e investiga-lo adecuado cumprimento das obrigas tributarias e nel procederase, se é o caso, á regularización da situación tributaria do obrigado mediante a práctica dunha ou varias liquidacións.

2. A comprobación terá por obxecto os actos, elementos e valoracións consignados polos obrigados tributarios nas súas declaracións.

3. A investigación terá por obxecto descubri-la existencia, se é o caso, de feitos con relevancia tributaria non declarados ou declarados incorrectamente polos obrigados tributarios.

Artigo 146. Medidas cautelares no procedemento de inspección.

1. No procedemento de inspección poderanse adoptar medidas cautelares debidamente motivadas para impedir que desaparezan, se destrúan ou alteren as probas determinantes da existencia ou cumprimento de obrigas tributarias ou que se negue posteriormente a súa existencia ou exhibición.

As medidas poderán consistir, se é o caso, na precintaxe, depósito ou incautación das mercadorías ou produtos sometidos a gravame, así como de libros, rexistros, documentos, arquivos, locais ou equipos electrónicos de tratamento de datos que poidan conter-la información de que se trate.

2. As medidas cautelares serán proporcionadas e limitadas temporalmente ós fins anteriores sen que se poidan adoptar aquelas que poidan producir un prexuízo de difícil ou imposible reparación.

3. As medidas adoptadas deberán ser ratificadas polo órgano competente para liquidar no prazo de 15 días desde a súa adopción e levantarase se desaparecen as circunstancias que as motivaron.

Subsección 2.ª Iniciación e desenvolvemento

Artigo 147. Iniciación do procedemento de inspección.

1. O procedemento de inspección iniciárase:

- a) De oficio.
- b) Por pedimento do obrigado tributario, nos termos establecidos no artigo 149 desta lei.

2. Os obrigados tributarios deben ser informados ó inicio das actuacións do procedemento de inspección sobre a natureza e alcance delas, así como dos seus dereitos e obrigas no curso de tales actuacións.

Artigo 148. Alcance das actuacións do procedemento de inspección.

1. As actuacións do procedemento de inspección poderán ter carácter xeral ou parcial.

2. As actuacións inspectoras terán carácter parcial cando non afecten a totalidade dos elementos da obriga tributaria no período obxecto da comprobación e en todos aqueles supostos que se sinalen regulamentariamente. Noutro caso, as actuacións do procedemento de inspección terán carácter xeral en relación coa obriga tributaria e co período comprobado.

3. Cando as actuacións do procedemento de inspección terminasen cunha liquidación provisional, o obxecto delas non se poderá regularizar novamente nun procedemento de inspección que se inicie con posterioridade agás que concorran algunha das circunstancias a que se refire a alínea a) do punto 4 do artigo 101 desta lei e exclusivamente en relación cos elementos da obriga tributaria afectados polas devanditas circunstancias.

Artigo 149. Solicitude do obrigado tributario dunha inspección de carácter xeral.

1. Todo obrigado tributario que estea sendo obxecto dunhas actuacións de inspección de carácter parcial poderá solicitar á Administración tributaria que aquelas teñan carácter xeral respecto ó tributo e, se é o caso, períodos afectados, sen que tal solicitude interrompa as actuacións en curso.

2. O obrigado tributario deberá formula-la solicitude no prazo de 15 días desde a notificación do inicio das actuacións inspectoras de carácter parcial.

3. A Administración tributaria deberá ampliala alcance das actuacións ou inicia-la inspección de carácter xeral no prazo de seis meses desde a solicitude. O incumprimento deste prazo determinará que as actua-

e
cións inspectoras de carácter parcial non interrompan o prazo de prescrición para comprobar e investiga-lo mesmo tributo e período con carácter xeral.

Artigo 150. *Prazo das actuacións inspectoras.*

1. As actuacións do procedemento de inspección deberán concluír no prazo de 12 meses contado desde a data de notificación ó obrigado tributario do inicio del. Entenderase que as actuacións finalizan na data en que se notifique ou se entenda notificado o acto administrativo resultante delas. Para efectos de entender cumprida a obriga de notificar e de computa-lo prazo de resolución serán aplicables as regras contidas no punto 2 do artigo 104 desta lei.

Emporiso, poderase amplia-lo devandito prazo, co alcance e requisitos que regulamentariamente se determinen, por outro período que non poderá exceder de 12 meses, cando nas actuacións concorra algunha das seguintes circunstancias:

a) Cando revistan especial complexidade. Entenderase que concorre esta circunstancia atendendo ó volume de operacións da persoa ou entidade, a dispersión xeográfica das súas actividades, a súa tributación en réxime de consolidación fiscal ou en réxime de transparencia fiscal internacional e naquéloutros supostos establecidos regulamentariamente.

b) Cando no transcurso delas se descubra que o obrigado tributario lle ocultou á Administración tributaria algunha das actividades empresariais ou profesionais que realice.

Os acordos de ampliación do prazo legalmente previsto serán, en todo caso, motivados, con referencia ós feitos e fundamentos de dereito.

2. A interrupción inxustificada do procedemento inspector por non realizar actuación ningunha durante máis de seis meses por causas non imputables ó obrigado tributario ou o incumprimento do prazo de duración do procedemento a que se refire o punto 1 deste artigo non determinará a caducidade do procedemento, que continuará ata a súa terminación, pero producirá os seguintes efectos respecto ás obrigas tributarias pendentes de liquidar:

a) Non se considerará interrompida a prescrición como consecuencia das actuacións inspectoras desenvolvidas ata a interrupción inxustificada ou durante o prazo sinalado no punto 1 deste artigo.

Nestes supostos, entenderase interrompida a prescrición pola continuación de actuacións con coñecemento formal do interesado trala interrupción inxustificada ou a realización de actuacións con posterioridade á finalización do prazo a que se refire o punto 1 deste artigo. En ámbolos supostos, o obrigado tributario terá dereito a ser informado sobre os conceptos e períodos a que alcanzan as actuacións que se vaian realizar.

b) Os ingresos realizados desde o inicio do procedemento ata a continuación das actuacións que fosen imputados polo obrigado tributario ó tributo e período obxecto das actuacións inspectoras terán o carácter de espontáneos para os efectos do artigo 27 desta lei.

Terán, así mesmo, o carácter de espontáneos os ingresos realizados desde o inicio do procedemento ata a primeira actuación practicada con posterioridade ó incumprimento do prazo de duración do procedemento previsto no punto 1 deste artigo e que fosen imputados polo obrigado tributario ó tributo e período obxecto das actuacións inspectoras.

3. O incumprimento do prazo de duración a que se refire o punto 1 deste artigo determinará que non se esixan xuros de demora desde que se produza o devandito incumprimento ata a finalización do procedemento.

4. Cando se lle pase o tanto de culpa á xurisdicción competente ou se remita o expediente ó Ministerio Fiscal de acordo co previsto no punto 1 do artigo 180 desta lei, o devandito trasladado producirá os seguintes efectos respecto ó prazo de duración das actuacións inspectoras:

a) Considerarase como un suposto de interrupción xustificada do cómputo do prazo das devanditas actuacións.

b) Considerarase como causa que posibilita a ampliación de prazo, de acordo co disposto no punto 1 deste artigo, no suposto de que o procedemento administrativo debese continuar por se ter producido algún dos motivos a que se refire o punto 1 do artigo 180 desta lei.

5. Cando unha resolución xudicial ou económico-administrativa ordene a retroacción das actuacións inspectoras, estas deberán finalizar no período que falte desde o momento a que se retrotraian as actuacións ata a conclusión do prazo a que se refire o punto 1 deste artigo ou en seis meses, se aquel período fose inferior. O citado prazo computarase desde a recepción do expediente polo órgano competente para executa-la resolución.

O disposto no parágrafo anterior tamén se aplicará ós procedementos administrativos en que, con posterioridade á ampliación do prazo, se pasase o tanto de culpa á xurisdicción competente ou se remitise o expediente ó Ministerio Fiscal e debesen continuar por se ter producido algún dos motivos a que se refire o punto 1 do artigo 180 desta lei. Neste caso, o citado prazo computarase desde a recepción da resolución xudicial ou do expediente devolto polo Ministerio Fiscal polo órgano competente que deba continua-lo procedemento.

Artigo 151. *Lugar das actuacións inspectoras.*

1. As actuacións inspectoras poderanse desenvolver indistintamente, segundo determine a inspección:

a) No lugar onde o obrigado tributario teña o seu domicilio fiscal, ou naquel onde o seu representante teña o seu domicilio, despacho ou oficina.

b) No lugar onde se realicen total ou parcialmente as actividades gravadas.

c) No lugar onde exista algunha proba, polo menos parcial, do feito imponible ou do presuposto de feito da obriga tributaria.

d) Nas oficinas da Administración tributaria, cando os elementos sobre os que se teñan que realiza-las actuacións poidan ser examinados nelas.

2. A inspección poderase presentar sen previa comunicación nas empresas, oficinas, dependencias, instalacións ou almacéns do obrigado tributario, entendéndose as actuacións con este ou co encargado ou responsable dos locais.

3. Os libros e demais documentación a que se refire o punto 1 do artigo 142 desta lei deberán ser examinados no domicilio, local, despacho ou oficina do obrigado tributario, en presenza del ou da persoa que designe, agás que o obrigado tributario consinta o seu exame nas oficinas públicas. Emporiso, a inspección poderá analizar nas súas oficinas as copias en calquera soporte dos mencionados libros e documentos.

4. Tratándose dos rexistros e documentos establecidos por normas de carácter tributario ou dos xustificantes esixidos por estas a que se refire a alínea c) do punto 2 do artigo 136 desta lei, poderase requirir a súa presentación nas oficinas da Administración tributaria para o seu exame.

5. Regulamentariamente poderanse establecer criterios para determina-lo lugar de realización de determinadas actuacións de inspección.

6. Cando o obrigado tributario sexa unha persoa con discapacidade ou con mobilidade reducida, a inspección desenvolverase no lugar que resulte máis apropiado para ela, de entre os descritos no punto 1 deste artigo.

Artigo 152. *Horario das actuacións inspectoras.*

1. As actuacións que se desenvolvan en oficinas públicas realizaranse dentro do horario oficial de apertura ó público destas e, en todo caso, dentro da xornada de traballo vixente.

2. Se as actuacións se desenvolven nos locais do interesado respectarase a xornada laboral de oficina ou da actividade que se realice neles, coa posibilidade de que se poida actuar de común acordo noutras horas ou días.

3. Cando as circunstancias das actuacións o esixan, poderase actuar fóra dos días e horas a que se refiren os puntos anteriores nos termos que se establezan regulamentariamente.

Subsección 3.ª Terminación das actuacións inspectoras

Artigo 153. *Contido das actas.*

As actas que documenten o resultado das actuacións inspectoras deberán conter, polo menos, as seguintes mencións:

- a) O lugar e data da súa formalización.
- b) O nome e apelidos ou razón social completa, o número de identificación fiscal e o domicilio fiscal do obrigado tributario, así como o nome, apelidos e número de identificación fiscal da persoa con que se entenden as actuacións e o carácter ou representación con que intervén nelas.
- c) Os elementos esenciais do feito imponible ou presuposto de feito da obriga tributaria e da súa atribución ó obrigado tributario, así como os fundamentos de dereito en que se basee a regularización.
- d) Se é o caso, a regularización da situación tributaria do obrigado e a proposta de liquidación que proceda.
- e) A conformidade ou desconformidade do obrigado tributario coa regularización e coa proposta de liquidación.
- f) Os trámites do procedemento posteriores á acta e, cando esta sexa con acordo ou de conformidade, os recursos que procedan contra o acto de liquidación derivado da acta, órgano perante o que se tivesen que presentar e prazo para interpos.
 - g) A existencia ou inexistencia, en opinión do actuario, de indicios da comisión de infraccións tributarias.
 - h) As demais que se establezan regulamentariamente.

Artigo 154. *Clases de actas segundo a súa tramitación.*

1. Para efectos da súa tramitación, as actas de inspección poden ser con acordo, de conformidade ou de desconformidade.

2. Cando o obrigado tributario, ou o seu representante, se negue a recibir ou subscribi-la acta, esta tramitarase como de desconformidade.

Artigo 155. *Actas con acordo.*

1. Cando para a elaboración da proposta de regularización se deba concreta-la aplicación de conceptos xurídicos indeterminados, cando resulte necesaria a apreciación dos feitos determinantes para a correcta aplicación da norma ó caso concreto, ou cando sexa preciso realizar estimacións, valoracións ou medicións de datos, elementos ou características relevantes para a obriga tributaria que non poidan cuantificarse de forma certa, a Administración tributaria, con carácter previo á liquidación da débeda tributaria, poderá concreta-la devandita aplicación, a apreciación daqueles feitos ou a estimación, valoración ou medición mediante un acordo co obrigado tributario nos termos previstos neste artigo.

2. Ademais do disposto no artigo 153 desta lei, a acta con acordo incluírá necesariamente o seguinte contido:

- a) O fundamento da aplicación, estimación, valoración ou medición realizada.
- b) Os elementos de feito, fundamentos xurídicos e cuantificación da proposta de regularización.
- c) Os elementos de feito, fundamentos xurídicos e cuantificación da proposta de sanción que se é o caso proceda, á que será de aplicación a redución prevista no punto 1 do artigo 188 desta lei, así como a renuncia á tramitación separada do procedemento sancionador.
- d) Manifestación expresa da conformidade do obrigado tributario coa totalidade do contido a que se refiren os parágrafos anteriores.

3. Para a subscrición da acta con acordo será necesaria a concorrencia dos seguintes requisitos:

- a) Autorización do órgano competente para liquidar, que poderá ser previa ou simultánea á subscrición da acta con acordo.
- b) A constitución dun depósito, aval de carácter solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou certificado de seguro de caución, de contía suficiente para garanti-lo cobramento das cantidades que se poidan derivar da acta.

4. O acordo perfeccionarase mediante a subscrición da acta polo obrigado tributario ou o seu representante e a inspección dos tributos.

5. Entenderase producida e notificada a liquidación e, se é o caso, imposta e notificada a sanción, nos termos das propostas formuladas, se transcorridos 10 días contados desde o seguinte á data da acta non se lle notificase ó interesado acordo do órgano competente para liquidar rectificando os erros materiais que puidese conter a acta con acordo.

Confirmadas as propostas, o depósito realizado aplicarase ó pagamento das ditas cantidades. Se se presentase aval ou certificado de seguro de caución, o ingreso deberase realizar no prazo a que se refire o punto 2 do artigo 62 desta lei, sen posibilidade de aprazar ou fraccionar-lo pagamento.

6. O contido da acta con acordo entenderase integramente aceptado polo obrigado e pola Administración tributaria. A liquidación e a sanción derivadas do acordo só poderán ser obxecto de impugnación ou revisión en vía administrativa polo procedemento de declaración de nulidade de pleno dereito previsto no artigo 217 desta lei, e sen prexuízo do recurso que poida proceder en

e
vía contencioso-administrativa pola existencia de vicios no consentimento.

7. A falta de subscrición dunha acta con acordo nun procedemento inspector non poderá ser motivo de recurso ou reclamación contra as liquidacións derivadas de actas de conformidade ou desconformidade.

Artigo 156. *Actas de conformidade.*

1. Con carácter previo á sinatura da acta de conformidade concederáselle trámite de audiencia ó interesado para que alegue o que conveña ó seu dereito.

2. Cando o obrigado tributario ou o seu representante manifeste a súa conformidade coa proposta de regularización que formule a inspección dos tributos, farase constar expresamente esta circunstancia na acta.

3. Entenderase producida e notificada a liquidación tributaria de acordo coa proposta formulada na acta se, no prazo dun mes contado desde o día seguinte á data da acta, non se lle notificase ó interesado acordo do órgano competente para liquidar, con algún dos seguintes contidos:

- a) Rectificando erros materiais.
- b) Ordenando completa-lo expediente mediante a realización das actuacións que procedan.
- c) Confirmando a liquidación proposta na acta.
- d) Estimando que na proposta de liquidación existiu erro na apreciación dos feitos ou indebida aplicación das normas xurídicas e concedéndolle ó interesado prazo de audiencia previo á liquidación que se practique.

4. Para a imposición das sancións que poidan proceder como consecuencia destas liquidacións será de aplicación a redución prevista no punto 1 do artigo 188 desta lei.

5. Os feitos e elementos determinantes da débeda tributaria respecto dos cales o obrigado tributario ou o seu representante prestou a súa conformidade seralles de aplicación o disposto no punto 2 do artigo 144 desta lei.

Artigo 157. *Actas de desconformidade.*

1. Con carácter previo á sinatura da acta de desconformidade concederáse trámite de audiencia ó interesado para que alegue o que conveña ó seu dereito.

2. Cando o obrigado tributario ou o seu representante non subscriba a acta ou manifeste a súa desconformidade coa proposta de regularización que formule a inspección dos tributos, farase constar expresamente esta circunstancia na acta, á que se lle xuntará un informe do actuario en que se expoñan os fundamentos de dereito en que se basee a proposta de regularización.

3. No prazo de 15 días desde a data en que se estendese a acta ou desde a notificación dela, o obrigado tributario poderá formular alegacións perante o órgano competente para liquidar.

4. Antes de dicta-lo acto de liquidación, o órgano competente poderá acorda-la práctica de actuacións complementarias nos termos que se fixen regulamentariamente.

5. Recibidas as alegacións, o órgano competente dictará a liquidación que proceda, que lle será notificada ó interesado.

Subsección 4.ª Disposicións especiais

Artigo 158. *Aplicación do método de estimación indirecta.*

1. Cando resulte aplicable o método de estimación indirecta, a inspección dos tributos xuntaralles ás actas

incoadas para regulariza-la situación tributaria dos obrigados tributarios un informe razoado sobre:

- a) As causas determinantes da aplicación do método de estimación indirecta.
- b) A situación da contabilidade e rexistros obrigatorios do obrigado tributario.
- c) A xustificación dos medios elixidos para a determinación das bases, rendementos ou cotas.
- d) Os cálculos e estimacións efectuados en virtude dos medios elixidos.

2. A aplicación do método de estimación indirecta non requirirá acto administrativo previo que o declare, pero nos recursos e reclamacións que procedan contra os actos e liquidacións resultantes poderase formula-la procedencia da aplicación do devandito método.

3. Os datos, documentos ou probas relacionados coas circunstancias que motivaron a aplicación do método de estimación indirecta unicamente poderán ser tidos en conta na regularización ou na resolución dos recursos ou reclamacións que se interpoñan contra ela nos seguintes supostos:

- a) Cando se acheguen con anterioridade á proposta de regularización. Neste caso, o período transcorrido desde a apreciación das ditas circunstancias ata a achega dos datos, documentos ou probas non se incluírá no cómputo do prazo a que se refire o artigo 150 desta lei.
- b) Cando o obrigado tributario demostre que os datos, documentos ou probas presentados con posterioridade á proposta de regularización foron de imposible achega no procedemento. Neste caso, ordenarase a retroacción das actuacións ó momento en que se apreciaron as mencionadas circunstancias.

Artigo 159. *Informe preceptivo para a declaración do conflito na aplicación da norma tributaria.*

1. De acordo co establecido no artigo 15 desta lei, para que a inspección dos tributos poida declara-lo conflito na aplicación da norma tributaria deberase emitir previamente un informe favorable da comisión consultiva que se constituía, nos termos establecidos regulamentariamente, por dous representantes do órgano competente para contesta-las consultas tributarias escritas, actuando un deles como presidente, e por dous representantes da Administración tributaria actuante.

2. Cando o órgano actuante estime que poden conorre-las circunstancias previstas no punto 1 do artigo 15 desta lei comunicarallo ó interesado, e concederlle un prazo de 15 días para presentar alegacións e achegar ou propo-las probas que estime procedentes.

Recibidas as alegacións e practicadas, se é o caso, as probas procedentes, o órgano actuante remitiralle o expediente completo á comisión consultiva.

3. O tempo transcorrido desde que se lle comunique ó interesado a procedencia de solicita-lo informe preceptivo ata a recepción do devandito informe polo órgano de inspección será considerado como unha interrupción xustificada do cómputo do prazo das actuacións inspectoras previsto no artigo 150 desta lei.

4. O prazo máximo para emiti-lo informe será de tres meses desde a remisión do expediente á comisión consultiva. O devandito prazo poderá ser ampliado mediante acordo motivado da comisión consultiva, sen que a devandita ampliación poida exceder dun mes.

5. Transcorrido o prazo a que se refire o punto anterior sen que a comisión consultiva emitise o informe, continuarase o cómputo do prazo de duración das actuacións inspectoras, manténdose a obriga de emiti-lo devandito informe, aínda que se poderán continua-las

actuacións e, se é o caso, dictar liquidación provisional respecto ós demais elementos da obriga tributaria non relacionados coas operacións analizadas pola comisión consultiva.

6. O informe da comisión consultiva vinculará o órgano de inspección sobre a declaración do conflito na aplicación da norma.

7. O informe e os demais actos dictados en aplicación do disposto neste artigo non serán susceptibles de recurso ou reclamación, pero nos que se interpoñan contra os actos e liquidacións resultantes da comprobación poderase formula-la procedencia da declaración do conflito na aplicación da norma tributaria.

CAPÍTULO V

Actuacións e procedemento de recadación

SECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓN XERAIS

Artigo 160. *A recadación tributaria.*

1. A recadación tributaria consiste no exercicio das funcións administrativas conducentes ó cobramento das débedas tributarias.

2. A recadación das débedas tributarias poderase realizar:

a) En período voluntario, mediante o pagamento ou cumprimento do obrigado tributario nos prazos previstos no artigo 62 desta lei.

b) En período executivo, mediante o pagamento ou cumprimento espontáneo do obrigado tributario ou, no seu defecto, a través do procedemento administrativo de constrinximento.

Artigo 161. *Recadación en período executivo.*

1. O período executivo iníciase:

a) No caso de débedas liquidadas pola Administración tributaria, o día seguinte ó do vencemento do prazo establecido para o seu ingreso no artigo 62 desta lei.

b) No caso de débedas a ingresar mediante autoliquidación presentada sen realiza-lo ingreso, ó día seguinte da finalización do prazo que estableza a normativa de cada tributo para o devandito ingreso ou, se este xa concluíse, o día seguinte á presentación da autoliquidación.

2. A presentación dunha solicitude de aprazamento, fraccionamento ou compensación en período voluntario impedirá o inicio do período executivo durante a tramitación dos devanditos expedientes.

A interposición dun recurso ou reclamación en tempo e forma contra unha sanción impedirá o inicio do período executivo ata que a sanción sexa firme en vía administrativa e finalizase o prazo para o ingreso voluntario do pagamento.

3. Iniciado o período executivo, a Administración tributaria efectuará a recadación das débedas liquidadas ou autoliquidadas a que se refire o punto 1 deste artigo polo procedemento de constrinximento sobre o patrimonio do obrigado ó pagamento.

4. O inicio do período executivo determinará a esixencia dos xuros de demora e das recargas do período executivo nos termos dos artigos 26 e 28 desta lei e, se é o caso, das custas do procedemento de constrinximento.

Artigo 162. *Facultades da recadación tributaria.*

1. Para asegurar ou efectua-lo cobramento da débeda tributaria, os funcionarios que desenvolvan funcións de recadación poderán comprobar e investiga-la existencia e situación dos bens ou dereitos dos obrigados tributarios, terán as facultades que se lle recoñecen á Administración tributaria no artigo 142 desta lei, cos requisitos alí establecidos, e poderán adoptar medidas cautelares nos termos previstos no artigo 146 desta lei.

Todo obrigado tributario deberá pór en coñecemento da Administración, cando esta así o requira, unha relación de bens e dereitos integrantes do seu patrimonio en contía suficiente para cubri-lo importe da débeda tributaria, de acordo co previsto no punto 2 do artigo 169 desta lei.

2. Os funcionarios que desempeñen funcións de recadación desenvolverán as actuacións materiais que sexan necesarias no curso do procedemento de constrinximento. Os obrigados tributarios deberanos atender nas súas actuacións e prestaránlle-la debida colaboración no desenvolvemento das súas funcións.

Se o obrigado tributario non cumprise as resolucións ou requirimentos que para o efecto se dictasen, poderase acordar, logo de apercibimento, a execución subsidiaria das ditas resolucións ou requirimentos, mediante acordo do órgano competente.

SECCIÓN 2.ª PROCEDEMENTO DE CONSTRINXIMENTO

Subsección 1.ª Normas xerais

Artigo 163. *Carácter do procedemento de constrinximento.*

1. O procedemento de constrinximento é exclusivamente administrativo. A competencia para entender del e resolver tódalas súas incidencias correspóndelle unicamente á Administración tributaria.

2. O procedemento administrativo de constrinximento non será acumulable ós xudiciais nin a outros procedementos de execución. A súa iniciación ou tramitación non se suspenderá pola iniciación daqueles, agás cando proceda de acordo co establecido na Lei orgánica 2/1987, do 18 de maio, de conflitos xurisdiccionais, ou coas normas do artigo seguinte.

A Administración tributaria velará polo ámbito de potestades que nesta materia lle atribúe a lei de conformidade co previsto na lexislación de conflitos xurisdiccionais.

3. O procedemento de constrinximento iníciarase e impulsarase de oficio en tódolos seus trámites e, unha vez iniciado, só se suspenderá nos casos e na forma previstos na normativa tributaria.

Artigo 164. *Concurrencia de procedementos.*

1. Sen prexuízo do respecto á orde de prelación que para o cobramento dos créditos vén establecido pola lei en atención á súa natureza, en caso de concurrencia do procedemento de constrinximento para a recadación dos tributos con outros procedementos de execución, xa sexan singulares ou universais, xudiciais ou non xudiciais, a preferencia para a execución dos bens trabados no procedemento estará determinada consonte as seguintes regras:

a) Cando concorran con outros procesos ou procedementos singulares de execución, o procedemento de constrinximento será preferente se o embargo efectuado

e no curso do procedemento de constrinximento fose o máis antigo. Para estes efectos terase en conta a data da dilixencia de embargo do ben ou dereito.

b) Cando concorra con outros procesos ou procedementos concursais ou universais de execución, o procedemento de constrinximento será preferente para a execución dos bens ou dereitos embargados nel, sempre que a providencia de constrinximento se dictase con anterioridade á data de declaración do concurso.

2. En caso de concurso de acredores aplicarase o disposto na Lei 22/2003, do 9 de xullo, concursal, e, se é o caso, na Lei xeral orzamentaria, sen que iso impida que se dicte a correspondente providencia de constrinximento e se devenguen as recargas do período executivo se se desen as condicións para iso con anterioridade á data de declaración do concurso.

3. Os xulgados e tribunais estarán obrigados a colaborar coa Administración tributaria facilitándolles ós órganos de recadación os datos relativos a procesos concursais ou universais de execución que precisen para o exercicio das súas funcións.

Así mesmo, terá este deber de colaboración, respecto dos seus procedementos, calquera órgano administrativo con competencia para tramitar procedementos de execución.

4. O carácter privilexiado dos créditos tributarios outórgalle á Facenda pública o dereito de abstención nos procesos concursais. Emporiso, a Facenda pública poderá subscribir no curso destes procesos os acordos ou convenios previstos na lexislación concursal, así como acordar, de conformidade co debedor e coas garantías que se coiden oportunas, unhas condicións singulares de pagamento, que non poden ser máis favorables para o debedor cás recollidas no convenio ou acordo que poña fin ó proceso xudicial. Este privilexio poderase exercer nos termos previstos na lexislación concursal. Igualmente poderá acordar a compensación dos devanditos créditos nos termos previstos na normativa tributaria.

Para a subscripción e celebración dos acordos e convenios a que se refire o parágrafo anterior requirirase unicamente a autorización do órgano competente da Administración tributaria.

Artigo 165. *Suspensión do procedemento de constrinximento.*

1. O procedemento de constrinximento suspende-rase na forma e cos requisitos previstos nas disposicións reguladoras dos recursos e reclamacións económico-administrativas, e nos restantes supostos previstos na normativa tributaria.

2. O procedemento de constrinximento será sus-pendido de forma automática polos órganos de reca-dación, sen necesidade de prestar garantía, cando o inte-resado demostre que se produciu no seu prexuízo erro material, aritmético ou de feito na determinación da débeda, que esta foi ingresada, condonada, compensa-da, aprazada ou suspendida ou que prescribiu o dereito a esixi-lo pagamento.

3. Cando un terceiro pretenda o levantamento do embargo por entender que lle pertence o dominio ou titularidade dos bens ou dereitos embargados ou cando considere que ten dereito a ser reintegrado do seu crédito con preferencia á Facenda pública, formulará recla-mación de terceira perante o órgano administrativo com-petente.

4. Se se interpón terceira de dominio suspenderase o procedemento de constrinximento no que se refire ós bens e dereitos controvertidos, unha vez que se adop-tasen as medidas de aseguramento que procedan.

5. Se a terceira fose de mellor dereito proseguirá o procedemento ata a realización dos bens e o produto obtido consignarase en depósito a resultas da resolución da terceira.

Artigo 166. *Conservación de actuacións.*

1. Cando se declare a nulidade de determinadas actuacións do procedemento de constrinximento dispo-rase a conservación das non afectadas pola causa da nulidade.

2. A anulación das recargas ou outros compoñentes da débeda tributaria distintos da cota ou das sancións non afectará a validez das actuacións realizadas no curso do procedemento de constrinximento respecto ós compoñentes da débeda tributaria ou sancións non anulados.

Subsección 2.ª Iniciación e desenvolvemento do procedemento de constrinximento

Artigo 167. *Iniciación do procedemento de constrinximento.*

1. O procedemento de constrinximento iniciarase mediante providencia notificada ó obrigado tributario en que se identificará a débeda pendente, se liquidarán as recargas a que se refire o artigo 28 desta lei e será requirido para que efectúe o pagamento.

2. A providencia de constrinximento será título sufi-ciente para iniciar-lo procedemento de constrinximento e terá a mesma forza executiva cá sentenza xudicial para proceder contra os bens e dereitos dos obrigados tributarios.

3. Contra a providencia de constrinximento só serán admisibles os seguintes motivos de oposición:

a) Extinción total da débeda ou prescrición do derei-to a esixi-lo pagamento.

b) Solicitud de aprazamento, fraccionamento ou compensación en período voluntario e outras causas de suspensión do procedemento de recadación.

c) Falta de notificación da liquidación.

d) Anulación da liquidación.

e) Erro ou omisión no contido da providencia de constrinximento que impida a identificación do debedor ou da débeda constrinxida.

4. Se o obrigado tributario non efectuase o paga-mento dentro do prazo a que se refire o punto 5 do artigo 62 desta lei, procederase ó embargo dos seus bens, adver-tíndose así na providencia de constrinximento.

Artigo 168. *Execución de garantías.*

Se a débeda tributaria estivese garantida procederase en primeiro lugar a executa-la garantía a través do pro-cedemento administrativo de constrinximento.

Emporiso, a Administración tributaria poderá optar polo embargo e alleamento doutros bens ou dereitos con anterioridade á execución da garantía cando esta non sexa proporcionada á débeda garantida ou cando o obrigado o solicite, sinalando bens suficientes para o efecto. Nestes casos, a garantía prestada quedará sen efecto na parte asegurada polos embargos.

Artigo 169. *Práctica do embargo de bens e dereitos.*

1. Con respecto sempre ó principio de proporcio-nalidade, procederase ó embargo dos bens e dereitos do obrigado tributario en contía suficiente para cubrir:

a) O importe da débeda non ingresada.

b) Os xuros que se devengasen ou se devenguen ata a data do ingreso no Tesouro.

- c) As recargas do período executivo.
- d) As custas do procedemento de constrinximento.

2. Se a Administración e o obrigado tributario non acordasen outra orde diferente en virtude do disposto no punto 4 deste artigo, embargaranse os bens do obrigado tendo en conta a maior facilidade do seu alleamento e a menor onerosidade deste para o obrigado.

Se os criterios establecidos no parágrafo anterior fosen de imposible ou moi difícil aplicación, os bens embargaranse pola seguinte orde:

- a) Diñeiro efectivo ou en contas abertas en entidades de crédito.
- b) Créditos, efectos, valores e dereitos realizables no acto ou a curto prazo.
- c) Soldos, salarios e pensións.
- d) Bens inmoables.
- e) Xuros, rendas e froitos de toda especie.
- f) Establecementos mercantís ou industriais.
- g) Metais preciosos, pedras finas, xoiería, ourivería e antigüidades.
- h) Bens mobles e semoventes.
- i) Créditos, efectos, valores e dereitos realizables a longo prazo.

3. Para efectos de embargo enténdese que un crédito, efecto, valor ou dereito é realizable a curto prazo cando, en circunstancias normais e a xuízo do órgano de recadación, poida ser realizado nun prazo non superior a seis meses. Os demais enténdense realizables a longo prazo.

4. Seguindo a orde establecida segundo os criterios do punto 2 deste artigo, embargaranse sucesivamente os bens ou dereitos coñecidos nese momento pola Administración tributaria ata que se presuma cuberta a débeda. En todo caso, embargaranse en último lugar aqueles para a traba dos cales sexa necesaria a entrada no domicilio do obrigado tributario.

Por solicitude do obrigado tributario poderase altera-la orde de embargo se os bens que sinale garanten o cobramento da débeda coa mesma eficacia e prontitude cós que preferentemente deban ser trabados e non se causa con iso prexuízo a terceiros.

5. Non se embargarán os bens ou dereitos declarados inembargables polas leis nin aqueloutros respecto dos cales se considere que o custo da súa realización puidese exceder do importe que normalmente se podería obter no seu alleamento.

Artigo 170. *Dilixencia de embargo e anotación preventiva.*

1. Cada actuación de embargo documentarase en dilixencia, que se lle notificará á persoa con que se entenda a devandita actuación.

Efectuado o embargo dos bens ou dereitos, a dilixencia notificaráselle ó obrigado tributario e, se é o caso, ó terceiro titular, posuidor ou depositario dos bens se non se levasen a cabo con eles as actuacións, así como ó cónxuxe do obrigado tributario cando os bens embargados sexan gananciais e ós condonos ou cotitulares deles.

2. Se os bens embargados fosen inscrites nun rexistro público, a Administración tributaria terá dereito a que se practique anotación preventiva de embargo no rexistro correspondente. Para tal efecto, o órgano competente expedirá mandamento, co mesmo valor ca se se tratase de mandamento xudicial de embargo, solicitándose, así mesmo, que se emita certificación das cargas que figuren no rexistro. O rexistrador fará constar

por nota á marxe da anotación de embargo a expedición desta certificación, expresando a súa data e o procedemento a que se refira.

Nese caso, o embargo notificaráselles ós titulares de cargas posteriores á anotación de embargo e anteriores á nota marxinal de expedición da certificación.

A anotación preventiva así practicada non alterará a relación que para o cobramento dos créditos tributarios establece o artigo 77 desta lei, sempre que se exerza a terceira de mellor dereito. En caso contrario, prevalecerá a orde rexistral das anotacións de embargo.

3. Contra a dilixencia de embargo só serán admisibles os seguintes motivos de oposición:

- a) Extinción da débeda ou prescrición do dereito a esixi-lo pagamento.
- b) Falta de notificación da providencia de constrinximento.
- c) Incumprimento das normas reguladoras do embargo contidas nesta lei.
- d) Suspensión do procedemento de recadación.

4. Cando se embarguen bens mobles, a Administración tributaria poderá dispo-lo seu depósito na forma que se determine regulamentariamente.

5. Cando se ordene o embargo de establecemento mercantil ou industrial ou, en xeral, dos bens e dereitos integrantes dunha empresa, se se aprecia que a continuidade das persoas que exercen a dirección da actividade puidese prexudica-la solvencia do obrigado tributario, o órgano competente, logo de audiencia do titular do negocio ou órgano de administración da entidade, poderá acorda-lo nomeamento dun funcionario que exerza de administrador ou que interveña na xestión do negocio na forma que regulamentariamente se estableza, fiscalizando previamente á súa execución aqueles actos que se concreten no acordo administrativo.

Artigo 171. *Embargo de bens ou dereitos en entidades de crédito ou de depósito.*

1. Cando a Administración tributaria teña coñecemento da existencia de fondos, valores, títulos ou outros bens entregados ou confiados a unha determinada oficina dunha entidade de crédito ou outra persoa ou entidade depositaria, poderá dispo-lo seu embargo na contía que proceda. Na dilixencia de embargo deberase identificar-lo ben ou dereito coñecido pola Administración actuante, pero o embargo poderase estender, sen necesidade de identificación previa, ó resto dos bens ou dereitos existentes na dita oficina.

Se da información subministrada pola persoa ou entidade depositaria no momento do embargo se deduce que os fondos, valores, títulos ou outros bens existentes non son homoxéneos ou que o seu valor excede o importe sinalado no punto 1 do artigo 169, serán concretados polo órgano competente os que teñan que quedar trabados.

2. Cando os fondos ou valores se encontren depositados en contas a nome de varios titulares só se embargará a parte correspondente ó obrigado tributario. Para estes efectos, no caso de contas de titularidade indistinta con solidariedade activa fronte ó depositario ou de titularidade conxunta mancomunada, o saldo considerarase dividido en partes iguais, salvo que se probe unha titularidade material diferente.

3. Cando na conta afectada polo embargo se efectúe habitualmente o aboamento de soldos, salarios ou pensións, deberanse respecta-las limitacións establecidas na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, mediante a súa aplicación sobre o importe que

e se deba considerar soldo, salario ou pensión do debedor. Para estes efectos considerárase soldo, salario ou pensión o importe ingresado na dita conta por ese concepto no mes en que se practique o embargo ou, no seu defecto, no mes anterior.

Artigo 172. *Alleamento dos bens embargados.*

1. O alleamento dos bens embargados realizarase mediante poxa, concurso ou adxudicación directa, nos casos e condicións que se fixen regulamentariamente.

O acordo de alleamento unicamente se poderá impugnar se as dilixencias de embargo se tiveron por notificadas de acordo co disposto no punto 3 do artigo 112 desta lei. Nese caso, contra o acordo de alleamento só serán admisibles os motivos de impugnación contra as dilixencias de embargo a que se refire o punto 3 do artigo 170 desta lei.

2. O procedemento de constrinximento poderá concluír coa adxudicación de bens á Facenda pública cando se trate de bens inmobles ou de bens mobles a adxudicación dos cales lle poida interesar á Facenda pública e non se adxudicasen no procedemento de alleamento.

A adxudicación acordárase polo importe do débito perseguido, sen que, en ningún caso, poida supera-lo 75 por cento do tipo inicial fixado no procedemento de alleamento.

3. A Administración tributaria non poderá proceder ó alleamento dos bens e dereitos embargados no curso do procedemento de constrinximento ata que o acto de liquidación da débeda tributaria executada sexa firme, agás nos supostos de forza maior, bens perecedoiros, bens en que exista un risco de perda inminente de valor ou cando o obrigado tributario solicite de forma expresa o seu alleamento.

4. En calquera momento anterior á adxudicación de bens, a Administración tributaria liberará os bens embargados se o obrigado extingue a débeda tributaria e as custas do procedemento de constrinximento.

Subsección 3.ª Terminación do procedemento de constrinximento

Artigo 173. *Terminación do procedemento de constrinximento.*

1. O procedemento de constrinximento termina:

- Co pagamento da cantidade debida a que se refire o punto 1 do artigo 169 desta lei.
- Co acordo que declare o crédito total ou parcialmente incobrábel, unha vez declarados falidos tódolos obrigados ó pagamento.
- Co acordo de ter quedado extinguida a débeda por calquera outra causa.

2. Nos casos en que se declarase o crédito incobrábel, o procedemento de constrinximento continuarase, dentro do prazo de prescrición, cando se teña coñecemento da solvencia dalgún obrigado ó pagamento.

SECCIÓN 3.ª PROCEDEMENTO FRONTE A RESPONSABLES E SUCESES

Subsección 1.ª Procedemento fronte ós responsables

Artigo 174. *Declaración de responsabilidade.*

1. A responsabilidade poderá ser declarada en calquera momento posterior á práctica da liquidación ou

á presentación da autoliquidación, agás que a lei dispoña outra cousa.

2. No suposto de liquidacións administrativas, se a declaración de responsabilidade se efectúa con anterioridade ó vencemento do período voluntario de pagamento, a competencia para dicta-lo acto administrativo de declaración de responsabilidade correspóndelle ó órgano competente para dicta-la liquidación. Nos demais casos, a devandita competencia corresponderalle ó órgano de recadación.

3. O trámite de audiencia previo ós responsables non excluírá o dereito que tamén os asiste a formularen con anterioridade ó devandito trámite as alegacións que estimen pertinentes e a achega-la documentación que consideren necesaria.

4. O acto de declaración de responsabilidade será-lles notificado ós responsables. O acto de notificación terá o seguinte contido:

a) Texto íntegro do acordo de declaración de responsabilidade, con indicación do presuposto de feito habilitante e as liquidacións a que atinxe o devandito orzamento.

b) Medios de impugnación que poden ser exercidos contra o devandito acto, órgano perante o que se tivesen que presentar e prazo para interpoles.

c) Lugar, prazo e forma en que deba ser satisfeito o importe esixido ó responsable.

5. No recurso ou reclamación contra o acordo de declaración de responsabilidade poderase impugna-lo presuposto de feito habilitante e as liquidacións a que atinxe o devandito presuposto, sen que como consecuencia da resolución destes recursos ou reclamacións se poidan revisa-las liquidacións que adquirisen firmeza senón unicamente o importe da obriga do responsable.

6. O prazo concedido ó responsable para efectua-lo pagamento en período voluntario será o establecido no punto 2 do artigo 62 desta lei.

Se o responsable non realiza o pagamento no devandito prazo, a débeda seralle esixida en vía de constrinximento, estendéndose á recarga do período executivo que proceda segundo o artigo 28 desta lei.

Artigo 175. *Procedemento para esixi-la responsabilidade solidaria.*

1. O procedemento para esixi-la responsabilidade solidaria, segundo os casos, será o seguinte:

a) Cando a responsabilidade fose declarada e notificada ó responsable en calquera momento anterior ó vencemento do período voluntario de pagamento da débeda que se deriva, abondará con requirir-lle o pagamento unha vez transcorrido o devandito período.

b) Nos demais casos, unha vez transcorrido o período voluntario de pagamento da débeda que se deriva, o órgano competente dictará acto de declaración de responsabilidade que se lle notificará ó responsable.

2. O que pretenda adquiri-la titularidade de explotacións e actividades económicas e co obxecto de limita-la responsabilidade solidaria recollida na alínea c) do punto 1 do artigo 42 desta lei, terá dereito, logo de conformidade do titular actual, a solicitar da Administración certificación detallada das débedas, sancións e responsabilidades tributarias derivadas do seu exercicio. A Administración tributaria deberá expedi-la devandita certificación no prazo de tres meses desde a solicitude. En tal caso quedará a responsabilidade do adquirente limitada ás débedas, sancións e responsabilidades contidas nela. Se a certificación se expedise sen mencionar

débedas, sancións ou responsabilidades ou non se facilitase no prazo sinalado, o solicitante quedará exento da responsabilidade a que se refire o devandito artigo.

Artigo 176. *Procedemento para esixir a responsabilidade subsidiaria.*

Unha vez declarados falidos o debedor principal e, se é o caso, os responsables solidarios, a Administración tributaria dictará acto de declaración de responsabilidade, que se lle notificará ó responsable subsidiario.

Subsección 2.ª Procedemento fronte ós sucesores

Artigo 177. *Procedemento de recadación fronte ós sucesores.*

1. Falecido calquera obrigado ó pagamento da débeda tributaria, o procedemento de recadación continuará cos seus herdeiros e, se é o caso, legatarios, sen máis requisitos que a constancia do falecemento daquel e a notificación ós sucesores, con requirimento do pagamento da débeda tributaria e custas pendentes do causante.

Cando o herdeiro alegue ter feito uso do dereito a deliberar, suspenderase o procedemento de recadación ata que transcorra o prazo concedido para iso, durante o cal poderá solicitar da Administración tributaria a relación das débedas tributarias pendentes do causante, con efectos meramente informativos.

Mentres a herdanza se encontre xacente, o procedemento de recadación das débedas tributarias pendentes poderá continuar dirixíndose contra os seus bens e dereitos, para o efecto do cal se deberán entender as actuacións con quen teña a súa administración ou representación.

2. Disolta e liquidada unha sociedade ou entidade, o procedemento de recadación continuará cos seus socios, partícipes ou cotitulares, unha vez constatada a extinción da personalidade xurídica.

Disolta e liquidada unha fundación, o procedemento de recadación continuará cos destinatarios dos seus bens e dereitos.

A Administración tributaria poderase dirixir contra calquera dos socios, partícipes, cotitulares ou destinatarios, ou contra todos eles simultánea ou sucesivamente, para requirírlle-lo pagamento da débeda tributaria e custas pendentes.

TÍTULO IV

A potestade sancionadora

CAPÍTULO I

Principios da potestade sancionadora en materia tributaria

Artigo 178. *Principios da potestade sancionadora.*

A potestade sancionadora en materia tributaria exercerase de acordo cos principios reguladores daquela en materia administrativa coas especialidades establecidas nesta lei.

En particular, serán aplicables os principios de legalidade, tipicidade, responsabilidade, proporcionalidade e non-concurrencia. O principio de irretroactividade aplicarase con carácter xeral, tendo en consideración o disposto no punto 2 do artigo 10 desta lei.

Artigo 179. *Principio de responsabilidade en materia de infraccións tributarias.*

1. As persoas físicas ou xurídicas e as entidades mencionadas no punto 4 do artigo 35 desta lei poderán ser sancionadas por feitos constitutivos de infracción tributaria cando resulten responsables deles.

2. As accións ou omisións tipificadas nas leis non darán lugar a responsabilidade por infracción tributaria nos seguintes supostos:

a) Cando sexan realizados por quen careza de capacidade de obrar na orde tributaria.

b) Cando conorra forza maior.

c) Cando deriven dunha decisión colectiva, para os que salvasen o seu voto ou non asistisen á reunión en que se adoptou aquela.

d) Cando se puxese a dilixencia necesaria no cumprimento das obrigas tributarias. Entre outros supostos, entenderase que se puxo a dilixencia necesaria cando o obrigado actuase amparándose nunha interpretación razoable da norma ou cando o obrigado tributario axustase a súa actuación ós criterios manifestados pola Administración tributaria competente nas publicacións e comunicacións escritas a que se refiren os artigos 86 e 87 desta lei. Tampouco se esixirá esta responsabilidade se o obrigado tributario axusta a súa actuación ós criterios manifestados pola Administración na contestación a unha consulta formulada por outro obrigado, sempre que entre as súas circunstancias e as mencionadas na contestación á consulta exista unha igualdade substancial que permita entender aplicables os devanditos criterios e estes non fosen modificados.

e) Cando sexan imputables a unha deficiencia técnica dos programas informáticos de asistencia facilitados pola Administración tributaria para o cumprimento das obrigas tributarias.

3. Os obrigados tributarios que voluntariamente regularicen a súa situación tributaria ou emenden as declaracións, autoliquidacións, comunicacións de datos ou solicitudes presentadas con anterioridade de forma incorrecta non incorrerán en responsabilidade polas infraccións tributarias cometidas con ocasión da presentación daquelas.

O disposto no parágrafo anterior entenderase sen prexuízo do previsto no artigo 27 desta lei e das posibles infraccións que se poidan cometer como consecuencia da presentación tardía ou incorrecta das novas declaracións, autoliquidacións, comunicacións de datos ou solicitudes.

Artigo 180. *Principio de non-concurrencia de sancións tributarias.*

1. Se a Administración tributaria estimase que a infracción puidese ser constitutiva de delicto contra a Facenda pública, pasará o tanto de culpa á xurisdicción competente ou remitirá o expediente ó Ministerio Fiscal, logo de audiencia ó interesado, e absterase de segui-lo procedemento administrativo, que quedará suspendido mentres a autoridade xudicial non dicte sentenza firme, teña lugar o sobresemento ou o arquivo das actuacións ou se produza a devolución do expediente polo Ministerio Fiscal.

A sentenza condenatoria da autoridade xudicial impedirá a imposición de sanción administrativa.

De non se ter apreciado a existencia de delicto, a Administración tributaria iniciará ou continuará as súas actuacións de acordo cos feitos que os tribunais considerasen probados, e continuarase o cómputo do prazo de prescrición no punto en que estaba cando se sus-

e pendeu. As actuacións administrativas realizadas durante o período de suspensión teranse por inexistentes.

2. Unha mesma acción ou omisión que se deba aplicar como criterio de gradación dunha infracción ou como circunstancia que determine a cualificación dunha infracción como grave ou moi grave non poderá ser sancionada como infracción independente.

3. A realización de varias accións ou omisións constitutivas de varias infraccións posibilitará a imposición das sancións que procedan por todas elas. Entre outros supostos, a sanción derivada da comisión da infracción prevista no artigo 191 desta lei será compatible coa que proceda, se é o caso, pola aplicación dos artigos 194 e 195 desta lei. Así mesmo, a sanción derivada da comisión da infracción prevista no artigo 198 desta lei será compatible coas que procedan, se é o caso, pola aplicación dos artigos 199 e 203 desta lei.

4. As sancións derivadas da comisión de infraccións tributarias resultan compatibles coa existencia do xuro de demora e das recargas do período executivo.

CAPÍTULO II

Disposicións xerais sobre infraccións e sancións tributarias

SECCIÓN 1.ª SUXEITOS RESPONSABLES DAS INFRACCIÓNS E SANCIÓNS TRIBUTARIAS

Artigo 181. *Suxeitos infractores.*

1. Serán suxeitos infractores as persoas físicas ou xurídicas e as entidades mencionadas no punto 4 do artigo 35 desta lei que realicen as accións ou omisións tipificadas como infraccións nas leis.

Entre outros, serán suxeitos infractores os seguintes:

- a) Os contribuíntes e os substitutos dos contribuíntes.
- b) Os retedores e os obrigados a practicar ingresos á conta.
- c) Os obrigados ó cumprimento de obrigas tributarias formais.
- d) A sociedade dominante no réxime de consolidación fiscal.
- e) As entidades que estean obrigadas a imputar ou atribuír rendas ós seus socios ou membros.
- f) O representante legal dos suxeitos obrigados que carezan de capacidade de obrar na orde tributaria.

2. O suxeito infractor terá a consideración de debedor principal para efectos do disposto no punto 1 do artigo 41 desta lei en relación coa declaración de responsabilidade.

3. A concorrencia de varios suxeitos infractores na realización dunha infracción tributaria determinará que queden solidariamente obrigados fronte á Administración ó pagamento da sanción.

Artigo 182. *Responsables e sucesores das sancións tributarias.*

1. Responderán solidariamente do pagamento das sancións tributarias, derivadas ou non dunha débeda tributaria, as persoas ou entidades que se encontren nos supostos das alíneas a) e c) do punto 1 do artigo 42 desta lei, nos termos establecidos no devandito artigo.

O procedemento para declarar e esixi-la responsabilidade solidaria será o previsto no artigo 175 desta lei.

2. Responderán subsidiariamente do pagamento das sancións tributarias as persoas ou entidades que

se encontren no suposto do alínea a) do punto 1 do artigo 43 desta lei, nos termos establecidos no devandito artigo.

O procedemento para declarar e esixi-la responsabilidade subsidiaria será o previsto no artigo 176 desta lei.

3. As sancións tributarias non se lles transmitirán ós herdeiros e legatarios das persoas físicas infractoras.

As sancións tributarias por infraccións cometidas polas sociedades e entidades disoltas transmitiranse ós seus sucesores nos termos previstos no artigo 40 desta lei.

SECCIÓN 2.ª CONCEPTO E CLASES DE INFRACCIÓNS E SANCIÓNS TRIBUTARIAS

Artigo 183. *Concepto e clases de infraccións tributarias.*

1. Son infraccións tributarias as accións ou omisións dolosas ou culposas con calquera grao de negligencia que estean tipificadas e sancionadas como tales nesta ou noutra lei.

2. As infraccións tributarias clasifícanse en leves, graves e moi graves.

3. As infraccións e sancións en materia de contrabando rexeranse pola súa normativa específica.

Artigo 184. *Cualificación das infraccións tributarias.*

1. As infraccións tributarias cualificaranse como leves, graves ou moi graves de acordo co disposto en cada caso nos artigos 191 a 206 desta lei.

Cada infracción tributaria cualificarase de forma unitaria como leve, grave ou moi grave e, no caso de multas proporcionais, a sanción que proceda aplicarase sobre a totalidade da base da sanción que en cada caso corresponda, agás no suposto do punto 6 do artigo 191 desta lei.

2. Para efectos do establecido neste título, entenderase que existe ocultación de datos á Administración tributaria cando non se presenten declaracións ou se presenten declaracións en que se inclúan feitos ou operacións inexistentes ou con importes falsos, ou en que se omitan total ou parcialmente operacións, ingresos, rendas, produtos, bens ou calquera outro dato que incida na determinación da débeda tributaria, sempre que a incidencia da débeda derivada da ocultación en relación coa base da sanción sexa superior ó 10 por cento.

3. Para efectos do establecido neste título, considéranse medios fraudulentos:

a) As anomalías substanciais na contabilidade e nos libros ou rexistros establecidos pola normativa tributaria. Considéranse anomalías substanciais:

1.º O incumprimento absoluto da obriga de leva-la contabilidade ou os libros ou rexistros establecidos pola normativa tributaria.

2.º Levar contabilidades distintas que, referidas a unha mesma actividade e exercicio económico, non permitan coñecer-la verdadeira situación da empresa.

3.º Levar incorrectamente os libros de contabilidade ou os libros ou rexistros establecidos pola normativa tributaria, mediante a falsidade de asentos, rexistros ou importes, a omisión de operacións realizadas ou a contabilización en contas incorrectas de forma que se altere a súa consideración fiscal. A apreciación desta circunstancia requirirá que a incidencia do feito de levar incorrectamente os libros ou rexistros represente unha

porcentaxe superior ó 50 por cento do importe da base da sanción.

b) O emprego de facturas, xustificantes ou outros documentos falsos ou falseados, sempre que a incidencia dos documentos ou soportes falsos ou falseados represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento da base da sanción.

c) A utilización de persoas ou entidades interpostas cando o suxeito infractor, coa finalidade de ocultar a súa identidade, fíxese figurar a nome dun terceiro, con ou sen o seu consentimento, a titularidade dos bens ou dereitos, a obtención das rendas ou ganancias patrimoniais ou a realización das operacións con transcendencia tributaria das cales se deriva a obriga tributaria o incumprimento da cal constitúe a infracción que se sanciona.

Artigo 185. *Clases de sancións tributarias.*

1. As infraccións tributarias sancionaranse mediante a imposición de sancións pecuniarias e, cando proceda, de sancións non pecuniarias de carácter accesorio.

2. As sancións pecuniarias poderán consistir en multa fixa ou proporcional.

Artigo 186. *Sancións non pecuniarias por infraccións graves ou moi graves.*

1. Cando a multa pecuniaria imposta por infracción grave ou moi grave sexa de importe igual ou superior a 30.000 euros e se utilizase o criterio de gradación de comisión repetida de infraccións tributarias, poderanse impor, ademais, as seguintes sancións accesorias:

a) Perda da posibilidade de obter subvencións ou axudas públicas e do dereito a aplicar beneficios e incentivos fiscais de carácter rogado durante un prazo dun ano se a infracción cometida fose grave ou de dous anos se fose moi grave.

b) Prohibición para contratar coa Administración pública que impuxese a sanción durante un prazo dun ano se a infracción cometida fose grave ou de dous anos se fose moi grave.

2. Cando a multa pecuniaria imposta por infracción moi grave sexa de importe igual ou superior a 60.000 euros e se utilizase o criterio de gradación de comisión repetida de infraccións tributarias, poderanse impor, ademais, as seguintes sancións accesorias:

a) Perda da posibilidade de obter subvencións ou axudas públicas e do dereito a aplicar beneficios e incentivos fiscais de carácter rogado durante un prazo de tres, catro ou cinco anos, cando o importe da sanción imposta fose igual ou superior a 60.000, 150.000 ó 300.000 euros, respectivamente.

b) Prohibición para contratar coa Administración pública que impuxese a sanción durante un prazo de tres, catro ou cinco anos, cando o importe da sanción imposta fose igual ou superior a 60.000, 150.000 ó 300.000 euros, respectivamente.

3. Cando as autoridades ou as persoas que exerzan profesións oficiais cometan infraccións derivadas da vulneración dos deberes de colaboración dos artigos 93 e 94 desta lei e sempre que, en relación co devandito deber, desatendesen tres requirimentos segundo o previsto no artigo 203 desta lei, ademais da multa pecuniaria que proceda, poderase impor como sanción accesorio a suspensión do exercicio de profesións oficiais, emprego ou cargo público por un prazo de tres meses.

A suspensión será por un prazo de doce meses se se sancionase o suxeito infractor coa sanción accesorio a que se refire o parágrafo anterior en virtude de resolución firme en vía administrativa dentro dos catro anos anteriores á comisión da infracción.

Para efectos do disposto neste punto, consideraranse profesións oficiais as desempeñadas por rexistradores da propiedade e mercantís, notarios e todos aqueles que, exercendo funcións públicas, non perciban directamente haberes do Estado, comunidades autónomas, entidades locais ou outras entidades de dereito público.

SECCIÓN 3.ª CUANTIFICACIÓN DAS SANCIÓNS TRIBUTARIAS PECUNIARIAS

Artigo 187. *Criterios de gradación das sancións tributarias.*

1. As sancións tributarias graduaranse exclusivamente conforme os seguintes criterios, na medida en que resulten aplicables:

a) Comisión repetida de infraccións tributarias.

Entenderase producida esta circunstancia cando o suxeito infractor fose sancionado por unha infracción da mesma natureza, xa sexa leve, grave ou moi grave, en virtude de resolución firme en vía administrativa dentro dos catro anos anteriores á comisión da infracción.

Para estes efectos consideraranse da mesma natureza as infraccións previstas nun mesmo artigo do capítulo III deste título. Emporiso, as infraccións previstas nos artigos 191, 192 e 193 desta lei consideraranse todas elas da mesma natureza.

Cando concorra esta circunstancia, a sanción mínima incrementarase nas seguintes porcentaxes, agás que se estableza expresamente outra cousa:

Cando o suxeito infractor fose sancionado por unha infracción leve, o incremento será de cinco puntos porcentuais.

Cando o suxeito infractor fose sancionado por unha infracción grave, o incremento será de 15 puntos porcentuais.

Cando o suxeito infractor fose sancionado por unha infracción moi grave, o incremento será de 25 puntos porcentuais.

b) Prexuízo económico para a Facenda pública.

O prexuízo económico determinarase pola porcentaxe resultante da relación existente entre:

1.º A base da sanción; e

2.º A contía total que se debese ingresar na autoliquidación ou pola adecuada declaración do tributo ou o importe da devolución inicialmente obtida.

Cando concorra esta circunstancia, a sanción mínima incrementarase nas seguintes porcentaxes:

Cando o prexuízo económico sexa superior ó 10 por cento e inferior ou igual ó 25 por cento, o incremento será de 10 puntos porcentuais.

Cando o prexuízo económico sexa superior ó 25 por cento e inferior ou igual ó 50 por cento, o incremento será de 15 puntos porcentuais.

Cando o prexuízo económico sexa superior ó 50 por cento e inferior ou igual ó 75 por cento, o incremento será de 20 puntos porcentuais.

Cando o prexuízo económico sexa superior ó 75 por cento, o incremento será de 25 puntos porcentuais.

e
c) Incumprimento substancial da obriga de facturación ou documentación.

Entenderase producida esta circunstancia cando o devandito incumprimento afecte a máis do 20 por cento do importe das operacións suxeitas ó deber de facturación en relación co tributo ou obriga tributaria e período obxecto da comprobación ou investigación ou cando, como consecuencia do devandito incumprimento, a Administración tributaria non poida coñecer-lo importe das operacións suxeitas ó deber de facturación.

No suposto previsto no punto 4 do artigo 201 desta lei, entenderase producida esta circunstancia cando o incumprimento afecte a máis do 20 por cento dos documentos de circulación expedidos ou utilizados no período obxecto de comprobación ou investigación.

d) Acordo ou conformidade do interesado.

Nos procedementos de verificación de datos e comprobación limitada, agás que se requira a conformidade expresa, entenderase producida a conformidade sempre que a liquidación resultante non sexa obxecto de recurso ou reclamación económico-administrativa.

No procedemento de inspección aplicarase este criterio de gradación cando o obrigado tributario subscriba unha acta con acordo ou unha acta de conformidade.

Cando concorra esta circunstancia, a sanción que resulte da aplicación dos criterios previstos nos parágrafos anteriores deste punto reducirase de acordo co disposto no artigo seguinte.

2. Os criterios de gradación son aplicables simultaneamente.

Artigo 188. *Reducción das sancións.*

1. A contía das sancións pecuniarias impostas segundo os artigos 191 a 197 desta lei reducirase nas seguintes porcentaxes:

- a) Un 50 por cento nos supostos de actas con acordo previstos no artigo 155 desta lei.
- b) Un 30 por cento nos supostos de conformidade.

2. O importe da redución practicada conforme o disposto no punto anterior esixirase sen máis requisito cá notificación ó interesado, cando concorra algunha das seguintes circunstancias:

- a) Nos supostos previstos na alínea a) do punto anterior, cando se interpuxese contra a regularización ou a sanción o correspondente recurso contencioso-administrativo ou, no suposto de se ter presentado aval ou certificado de seguro de caución en substitución do depósito, cando non se ingresen en período voluntario as cantidades derivadas da acta con acordo, sen que o devandito pagamento se poida aprazar ou fraccionar.
- b) Nos supostos de conformidade, cando se interpuxese recurso ou reclamación contra a regularización.

3. O importe da sanción que se deba ingresar pola comisión de calquera infracción, unha vez aplicada, se é o caso, a redución por conformidade a que se refire a alínea b) do punto 1 deste artigo, reducirase no 25 por cento se concorren as seguintes circunstancias:

- a) Que se realice o ingreso total do importe restante da dita sanción en período voluntario sen ter presentado solicitude de aprazamento ou fraccionamento de pagamento.
- b) Que non se interpoña recurso ou reclamación contra a liquidación ou a sanción.

O importe da redución practicada de acordo co disposto neste punto esixirase sen máis requisito cá notificación ó interesado, cando se interpuxese recurso ou reclamación en prazo contra a liquidación ou a sanción.

A redución prevista neste punto non será aplicable ás sancións que procedan nos supostos de actas con acordo.

4. Cando segundo o disposto nos puntos 2 e 3 deste artigo se esixa o importe da redución practicada, non será necesario interpor recurso independente contra o devandito acto se previamente se interpuxo recurso ou reclamación contra a sanción reducida.

Se se interpuxo recurso contra a sanción reducida entenderase que a contía a que se refire o devandito recurso será o importe total da sanción, e estenderanse os efectos suspensivos derivados do recurso á redución practicada que se esixa.

SECCIÓN 4.ª EXTINCIÓN DA RESPONSABILIDADE DERIVADA DAS INFRACCIÓNS E DAS SANCIÓNS TRIBUTARIAS

Artigo 189. *Extinción da responsabilidade derivada das infraccións tributarias.*

1. A responsabilidade derivada das infraccións tributarias extinguirase polo falecemento do suxeito infractor e polo transcurso do prazo de prescrición para impo-las correspondentes sancións.

2. O prazo de prescrición para impo-las sancións tributarias será de catro anos e comezará a contar desde o momento en que se cometeron as correspondentes infraccións.

3. O prazo de prescrición para impo-las sancións tributarias interromperase:

a) Por calquera acción da Administración tributaria, realizada con coñecemento formal do interesado, conducente á imposición da sanción tributaria.

As accións administrativas conducentes á regularización da situación tributaria do obrigado interromperán o prazo de prescrición para impo-las sancións tributarias que se poidan derivar da dita regularización.

b) Pola interposición de reclamacións ou recursos de calquera clase, pola remisión do tanto de culpa á xurisdicción penal, así como polas actuacións realizadas con coñecemento formal do obrigado no curso dos devanditos procedementos.

4. A prescrición aplicarase de oficio a Administración tributaria, sen necesidade de que a invoque o interesado.

Artigo 190. *Extinción das sancións tributarias.*

1. As sancións tributarias extínguense polo pagamento ou cumprimento, por prescrición do dereito para esixi-lo seu pagamento, por compensación, por condonación e polo falecemento de tódolos obrigados a satisfacelas.

2. Será de aplicación ás sancións tributarias o disposto no capítulo IV do título II desta lei.

En particular, a prescrición do dereito para esixi-lo pagamento das sancións tributarias regularase polas normas establecidas na sección terceira do capítulo e título citados relativas á prescrición do dereito da Administración para esixi-lo pagamento das débedas tributarias liquidadas e autoliquidadas.

3. A recadación das sancións regularase polas normas incluídas no capítulo V do título III desta lei.

4. As sancións tributarias ingresadas indebidamente terán a consideración de ingresos indebidos para os efectos desta lei.

CAPÍTULO III

Clasificación das infraccións e sancións tributarias

Artigo 191. *Infracción tributaria por deixar de ingresar a débeda tributaria que debese resultar dunha autoliquidación.*

1. Constitúe infracción tributaria deixar de ingresar dentro do prazo establecido na normativa de cada tributo a totalidade ou parte da débeda tributaria que debería resultar da correcta autoliquidación do tributo, agás que se regularice consonte o artigo 27 ou proceda a aplicación do alínea b) do punto 1 do artigo 161, ambos desta lei.

Tamén constitúe infracción tributaria a falta de ingreso total ou parcial da débeda tributaria dos socios, herdeiros, comuñeiros ou partícipes derivada das cantidades non atribuídas ou atribuídas incorrectamente polas entidades en atribución de rendas.

A infracción tributaria prevista neste artigo será leve, grave ou moi grave de acordo co disposto nos puntos seguintes.

A base da sanción será a contía non ingresada na autoliquidación como consecuencia da comisión da infracción.

2. A infracción tributaria será leve cando a base da sanción sexa inferior ou igual a 3.000 euros ou, sendo superior, non exista ocultación.

A infracción non será leve, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, aínda que iso non sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento da base da sanción.

c) Cando se deixasen de ingresar cantidades retidas ou que se deberían ter retido ou ingresos á conta.

A sanción por infracción leve consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento.

3. A infracción será grave cando a base da sanción sexa superior a 3.000 euros e exista ocultación.

A infracción tamén será grave, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, sen que iso sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento e inferior ou igual ó 50 por cento da base da sanción.

c) Cando se deixasen de ingresar cantidades retidas ou que se deberían ter retido ou ingresos á conta, sempre que as retencións practicadas e non ingresadas, e os ingresos á conta repercutidos e non ingresados, representen unha porcentaxe inferior ou igual ó 50 por cento do importe da base da sanción.

A utilización de medios fraudulentos determinará que a infracción sexa cualificada en todo caso como moi grave.

A sanción por infracción grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 ó 100 por cento e gra-

duarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

4. A infracción será moi grave cando se utilizasen medios fraudulentos.

A infracción tamén será moi grave, aínda que non se utilizasen medios fraudulentos, cando se deixasen de ingresar cantidades retidas ou que se deberían ter retido ou ingresos á conta, sempre que as retencións practicadas e non ingresadas, e os ingresos á conta repercutidos e non ingresados, representen unha porcentaxe superior ó 50 por cento do importe da base da sanción.

A sanción por infracción moi grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 ó 150 por cento e graduarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

5. Cando o obrigado tributario obtivese indebidamente unha devolución e como consecuencia da regularización practicada procedese a imposición dunha sanción das reguladas neste artigo, entenderase que a contía non ingresada é o resultado de lle engadir ó importe da devolución obtida indebidamente a contía total que se debería ter ingresado na autoliquidación e que o prexuízo económico é do 100 por cento.

Nestes supostos, non será sancionable a infracción a que se refire o artigo 193 desta lei, consistente en obter indebidamente unha devolución.

6. Malia o disposto nos puntos anteriores, sempre constituirá infracción leve a falta de ingreso en prazo de tributos ou pagamentos á conta que fosen incluídos ou regularizados polo mesmo obrigado tributario nunha autoliquidación presentada con posterioridade sen cumprir os requisitos establecidos no punto 4 do artigo 27 desta lei para a aplicación das recargas por declaración extemporánea sen requirimento previo.

O previsto neste punto non será aplicable cando a autoliquidación presentada inclúa ingresos correspondentes a conceptos e períodos impositivos respecto ós cales se notificase previamente un requirimento da Administración tributaria.

Artigo 192. *Infracción tributaria por incumpri-la obriga de presentar de forma completa e correcta declaracións ou documentos necesarios para practicar liquidacións.*

1. Constitúe infracción tributaria incumpri-la obriga de presentar de forma completa e correcta as declaracións ou documentos necesarios, incluídos os relacionados coas obrigas aduaneiras, para que a Administración tributaria poida practicala adecuada liquidación daqueles tributos que non se esixen polo procedemento de autoliquidación, agás que se regularice consonte o artigo 27 desta lei.

A infracción tributaria prevista neste artigo será leve, grave ou moi grave de acordo co disposto nos puntos seguintes.

A base da sanción será a contía da liquidación cando non se presentase declaración, ou a diferenza entre a contía que resulte da adecuada liquidación do tributo e a que procedese de acordo cos datos declarados.

2. A infracción tributaria será leve cando a base da sanción sexa inferior ou igual a 3.000 euros ou, sendo superior, non exista ocultación.

e A infracción non será leve, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, aínda que iso non sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento da base da sanción.

A sanción por infracción leve consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento.

3. A infracción será grave cando a base da sanción sexa superior a 3.000 euros e exista ocultación.

A infracción tamén será grave, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, sen que iso sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento e inferior ou igual ó 50 por cento da base da sanción.

A utilización de medios fraudulentos determinará que a infracción sexa cualificada en todo caso como moi grave.

A sanción por infracción grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 ó 100 por cento e graduarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

4. A infracción será moi grave cando se utilizasen medios fraudulentos.

A sanción por infracción moi grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 ó 150 por cento e graduarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

Artigo 193. *Infracción tributaria por obter indebidamente devolucións.*

1. Constitúe infracción tributaria obter indebidamente devolucións derivadas da normativa de cada tributo.

A infracción tributaria prevista neste artigo será leve, grave ou moi grave de acordo co disposto nos puntos seguintes.

A base da sanción será a cantidade devolta indebidamente como consecuencia da comisión da infracción.

2. A infracción tributaria será leve cando a base da sanción sexa inferior ou igual a 3.000 euros ou, sendo superior, non exista ocultación.

A infracción non será leve, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, aínda que iso non sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento da base da sanción.

A sanción por infracción leve consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento.

3. A infracción será grave cando a base da sanción sexa superior a 3.000 euros e exista ocultación.

A infracción tamén será grave, calquera que sexa a contía da base da sanción, nos seguintes supostos:

a) Cando se utilizasen facturas, xustificantes ou documentos falsos ou falseados, sen que iso sexa constitutivo de medio fraudulento.

b) Cando a incidencia do mantemento incorrecto dos libros ou rexistros represente unha porcentaxe superior ó 10 por cento e inferior ou igual ó 50 por cento da base da sanción.

A utilización de medios fraudulentos determinará que a infracción sexa cualificada en todo caso como moi grave.

A sanción por infracción grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 ó 100 por cento e graduarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

4. A infracción será moi grave cando se utilizasen medios fraudulentos.

A sanción por infracción moi grave consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 ó 150 por cento e graduarase incrementando a porcentaxe mínima conforme os criterios de comisión repetida de infraccións tributarias e de prexuízo económico para a Facenda pública, cos incrementos porcentuais previstos para cada caso nas alíneas a) e b) do punto 1 do artigo 187 desta lei.

Artigo 194. *Infracción tributaria por solicitar indebidamente devolucións, beneficios ou incentivos fiscais.*

1. Constitúe infracción tributaria solicitar indebidamente devolucións derivadas da normativa de cada tributo mediante a omisión de datos relevantes ou a inclusión de datos falsos en autoliquidacións, comunicacións de datos ou solicitudes, sen que as devolucións se obtivesen.

A infracción tributaria prevista neste punto será grave. A base da sanción será a cantidade indebidamente solicitada.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 15 por cento.

2. Así mesmo, constitúe infracción tributaria solicitar indebidamente beneficios ou incentivos fiscais mediante a omisión de datos relevantes ou a inclusión de datos falsos sempre que, como consecuencia da dita conducta, non proceda imporlle ó mesmo suxeito sanción por algunha das infraccións previstas nos artigos 191, 192 ó 195 desta lei, ou no primeiro punto deste artigo.

A infracción tributaria prevista neste punto será grave e sancionarase con multa pecuniaria fixa de 300 euros.

Artigo 195. *Infracción tributaria por determinar ou acreditar improcedentemente partidas positivas ou negativas ou créditos tributarios aparentes.*

1. Constitúe infracción tributaria determinar ou acreditar improcedentemente partidas positivas ou negativas ou créditos tributarios a compensar ou deducir na base ou na cota de declaracións futuras, propias ou de terceiros.

Tamén se incorre nesta infracción cando se declare incorrectamente a renda neta, as cotas repercutidas, as cantidades ou cotas a deducir ou os incentivos fiscais dun período impositivo sen que se produza falta de ingre-

so ou obtención indebida de devolucións por se ter compensado nun procedemento de comprobación ou investigación cantidades pendentes de compensación, dedución ou aplicación.

A infracción tributaria prevista neste artigo será grave.

A base da sanción será o importe das cantidades indebidamente determinadas ou acreditadas. No suposto previsto no segundo parágrafo deste punto, entenderase que a cantidade indebidamente determinada ou acreditada é o incremento da renda neta ou das cotas repercutidas, ou a minoración das cantidades ou cotas a deducir ou dos incentivos fiscais, do período impositivo.

2. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 15 por cento se se trata de partidas a compensar ou deducir na base imponible, ou do 50 por cento se se trata de partidas a deducir na cota ou de créditos tributarios aparentes.

3. As sancións impostas conforme o previsto neste artigo serán deducibles na parte proporcional correspondente das que puidesen proceder polas infraccións cometidas anteriormente polo mesmo suxeito infractor como consecuencia da compensación ou dedución dos conceptos aludidos, sen que o importe a deducir poida exceder a sanción correspondente ás devandita infraccións.

Artigo 196. *Infracción tributaria por imputar incorrectamente ou non imputar bases impositibles, rendas ou resultados polas entidades sometidas a un réxime de imputación de rendas.*

1. Constitúe infracción tributaria imputar incorrectamente ou non imputar bases impositibles ou resultados ós socios ou membros polas entidades sometidas a un réxime de imputación de rendas. Esta acción ou omisión non constituirá infracción pola parte das bases ou resultados que dese lugar á imposición dunha sanción á entidade sometida ó réxime de imputación de rendas pola comisión das infraccións dos artigos 191, 192 ou 193 desta lei.

A infracción prevista neste artigo será grave.

A base da sanción será o importe das cantidades non imputadas. No suposto de cantidades imputadas incorrectamente, a base da sanción será o importe que resulte de suma-las diferencias con signo positivo, sen compensación coas diferencias negativas, entre as cantidades que se lle deberon imputar a cada socio ou membro e as que se lle imputaron a cada un de eles.

2. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 40 por cento.

Artigo 197. *Infracción tributaria por imputar incorrectamente deducións, bonificacións e pagamentos á conta polas entidades sometidas a un réxime de imputación de rendas.*

1. Constitúe infracción tributaria imputar incorrectamente deducións, bonificacións e pagamentos á conta ós socios ou membros polas entidades sometidas ó réxime de imputación de rendas. Esta acción non constituirá infracción pola parte das cantidades incorrectamente imputadas ós socios ou partícipes que dese lugar á imposición dunha sanción á entidade sometida a un réxime de imputación de rendas pola comisión das infraccións dos artigos 191, 192 ou 193 desta lei.

A infracción prevista neste artigo será grave.

A base da sanción será o importe que resulte de suma-las diferencias con signo positivo, sen compensación coas diferencias negativas, entre as cantidades que se lle deberon imputar a cada socio ou membro e as que se imputaron a cada un deles.

2. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 75 por cento.

Artigo 198. *Infracción tributaria por non presentar en prazo autoliquidacións ou declaracións sen que se produza prexuízo económico, por incumpri-la obriga de comunica-lo domicilio fiscal ou por incumpri-las condicións de determinadas autorizacións.*

1. Constitúe infracción tributaria non presentar en prazo autoliquidacións ou declaracións, así como os documentos relacionados coas obrigas aduaneiras, sempre que non se producise ou non se poida producir prexuízo económico á Facenda pública.

A infracción prevista neste punto será leve.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 200 euros ou, se se trata de declaracións censuais ou a relativa á comunicación da designación do representante de persoas ou entidades cando así o estableza a normativa, de 400 euros.

Se se trata de declaracións esixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 20 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma persoa ou entidade que se debería ter incluído na declaración cun mínimo de 300 euros e un máximo de 20.000 euros.

2. Malia o disposto no punto anterior, se as autoliquidacións ou declaracións se presentan fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria, a sanción e os límites mínimo e máximo serán a metade dos previstos no punto anterior.

Se se presentasen en prazo autoliquidacións ou declaracións incompletas, inexactas ou con datos falsos e posteriormente se presentase fóra de prazo sen requirimento previo unha autoliquidación ou declaración complementaria ou substitutiva das anteriores, non se producirá a infracción a que se refire o artigo 194 ou 199 desta lei en relación coas autoliquidacións ou declaracións presentadas en prazo e imporase a sanción que resulte da aplicación deste punto respecto do declarado fóra de prazo.

3. De se teren realizado requirimentos, a sanción prevista no punto 1 deste artigo será compatible coa establecida para a resistencia, obstrucción, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria no artigo 203 desta lei pola desatención dos requirimentos realizados.

4. A sanción por non presentar en prazo declaracións e documentos relacionados coas formalidades aduaneiras, cando non determinen o nacemento dunha débeda aduaneira, consistirá en multa pecuniaria proporcional do un por 1.000 do valor das mercadorías a que as declaracións e documentos se refiran, cun mínimo de 100 euros e un máximo de 6.000 euros.

5. Tamén constitúe infracción tributaria incumpri-la obriga de comunica-lo domicilio fiscal ou o cambio del polas persoas físicas que non realicen actividades económicas.

A infracción prevista neste punto será leve.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 100 euros.

6. Constitúe infracción tributaria o incumplimento das condicións establecidas nas autorizacións que poida conceder unha autoridade aduaneira ou das condicións a que quedan suxeitas as mercadorías por aplicación da normativa aduaneira, cando o devandito incumplimento non constitúa outra infracción prevista neste capítulo.

A infracción prevista neste punto será leve.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 200 euros.

e
Artigo 199. *Infracción tributaria por presentar incorrectamente autoliquidacións ou declaracións sen que se produza prexuízo económico ou contestacións a requirimentos individualizados de información.*

1. Constitúe infracción tributaria presentar de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos autoliquidacións ou declaracións, así como os documentos relacionados coas obrigas aduaneiras, sempre que non se producise ou non se poida producir prexuízo económico á Facenda pública, ou contestacións a requirimentos individualizados de información.

A infracción prevista neste artigo será grave e sancionárase de acordo co disposto nos puntos seguintes.

2. Se se presentan autoliquidacións ou declaracións incompletas, inexactas ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros.

3. Se se presentan declaracións censuais incompletas, inexactas ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 250 euros.

4. Tratándose de requirimentos individualizados ou de declaracións esixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, que teñan por obxecto datos expresados en magnitudes monetarias e fosen contestados ou presentadas de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 200 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma persoa ou entidade omitido, inexacto ou falso.

5. Tratándose de requirimentos individualizados ou de declaracións esixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, que teñan por obxecto datos expresados en magnitudes monetarias e fosen contestados ou presentadas de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional de ata o 2 por cento do importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente, cun mínimo de 500 euros.

Se o importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente representa unha porcentaxe superior ó 10, 25, 50 ou 75 por cento do importe das operacións que deberon declararse, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 0,5, un, 1,5 ou dous por cento do importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente, respectivamente. En caso de que a porcentaxe sexa inferior ó 10 por cento, impórse multa pecuniaria fixa de 500 euros.

6. A sanción a que se refiren os puntos 4 e 5 deste artigo graduarase incrementando a contía resultante nun 100 por cento no caso de comisión repetida de infraccións tributarias.

7. Tratándose de declaracións e documentos relacionados coas formalidades aduaneiras presentados de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos, cando non determinen o nacemento dunha débeda aduaneira, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do un por 1.000 do valor das mercadorías a que as declaracións e documentos se refiran, cun mínimo de 100 euros e un máximo de 6.000 euros.

Artigo 200. *Infracción tributaria por incumprir obrigas contables e rexistras.*

1. Constitúe infracción tributaria o incumprimento de obrigas contables e rexistras, entre outras:

a) A inexactitude ou omisión de operacións na contabilidade ou nos libros e rexistros esixidos polas normas tributarias.

b) A utilización de contas con significado distinto do que lles corresponda, segundo a súa natureza, que

dificulte a comprobación da situación tributaria do obrigado.

c) O incumprimento da obriga de levar ou conserva-la contabilidade, os libros e rexistros establecidos polas normas tributarias, os programas e arquivos informáticos que lles sirvan de soporte e os sistemas de codificación utilizados.

d) Levar contabilidades distintas referidas a unha mesma actividade e exercicio económico que dificulten o coñecemento da verdadeira situación do obrigado tributario.

e) O atraso en máis de catro meses no mantemento da contabilidade ou dos libros e rexistros establecidos polas normas tributarias.

f) A autorización de libros e rexistros sen teren sido dilixenciados ou habilitados pola Administración cando a normativa tributaria ou aduaneira esixa o devandito requisito.

2. A infracción prevista neste artigo será grave.

3. A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros, agás que sexa de aplicación o disposto nos parágrafos seguintes.

A inexactitude ou omisión de operacións ou a utilización de contas con significado distinto do que lles corresponda sancionárase con multa pecuniaria proporcional do un por cento dos cargos, aboamentos ou anotacións omitidos, inexactos, falseados ou recollidos en contas con significado distinto do que lles corresponda, cun mínimo de 150 e un máximo de 6.000 euros.

O non mantemento ou conservación da contabilidade, os libros e os rexistros esixidos polas normas tributarias, os programas e arquivos informáticos que lles sirvan de soporte e os sistemas de codificación utilizados sancionárase con multa pecuniaria proporcional do un por cento da cifra de negocios do suxeito infractor no exercicio a que se refire a infracción, cun mínimo de 600 euros.

O mantemento de contabilidades distintas referidas a unha mesma actividade e exercicio económico que dificulten o coñecemento da verdadeira situación do obrigado tributario sancionárase con multa pecuniaria fixa de 600 euros por cada un dos exercicios económicos a que atinxa o devandito mantemento.

O atraso en máis de catro meses no mantemento da contabilidade ou libros e rexistros esixidos polas normas tributarias sancionárase con multa pecuniaria fixa de 300 euros.

A utilización de libros e rexistros sen teren sido dilixenciados ou habilitados pola Administración cando a normativa tributaria ou aduaneira o esixa sancionárase con multa pecuniaria fixa de 300 euros.

Artigo 201. *Infracción tributaria por incumprir obrigas de facturación ou documentación.*

1. Constitúe infracción tributaria o incumprimento das obrigas de facturación, entre outras, a de expedición, remisión, rectificación e conservación de facturas, xustificantes ou documentos substitutivos.

2. A infracción prevista no punto 1 deste artigo será grave nos seguintes supostos:

a) Cando se incumpran os requisitos esixidos pola normativa reguladora da obriga de facturación, agás o disposto na letra seguinte deste punto e no punto 3 deste artigo. Entre outros, consideraranse incluídos nesta letra os incumprimentos relativos á expedición, remisión, rectificación e conservación de facturas ou documentos substitutivos.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do un por cento do importe do conxunto das operacións que orixinasen a infracción.

b) Cando o incumprimento consista na falta de expedición ou na falta de conservación de facturas, xustificantes ou documentos substitutivos.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do dous por cento do importe do conxunto das operacións que orixinasen a infracción. Cando non sexa posible coñecer-lo importe das operacións a que se refire a infracción, a sanción será de 300 euros por cada operación respecto da que non se emitise ou conservase a correspondente factura ou documento.

3. A infracción prevista no punto 1 deste artigo será moi grave cando o incumprimento consista na expedición de facturas ou documentos substitutivos con datos falsos ou falseados.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 75 por cento do importe do conxunto das operacións que orixinasen a infracción.

4. Tamén constitúe infracción o incumprimento das obrigas relativas á correcta expedición ou utilización dos documentos de circulación esixidos pola normativa dos impostos especiais, salvo que constituía infracción tipificada na lei reguladora dos devanditos impostos.

A infracción prevista neste punto será leve.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros por cada documento incorrectamente expedido ou utilizado.

5. As sancións impostas de acordo co disposto neste artigo graduaranse incrementando a contía resultante nun 100 por cento se se produce o incumprimento substancial das obrigas anteriores.

Artigo 202. *Infracción tributaria por incumprilas obrigas relativas á utilización do número de identificación fiscal ou doutros números ou códigos.*

1. Constitúe infracción tributaria o incumprimento das obrigas relativas á utilización do número de identificación fiscal e doutros números ou códigos establecidos pola normativa tributaria ou aduaneira.

A infracción prevista neste artigo será leve, agás que constituía infracción grave de acordo co disposto no punto seguinte.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros.

2. A infracción será grave cando se trate do incumprimento dos deberes que especificamente incumben ás entidades de crédito en relación coa utilización do número de identificación fiscal nas contas ou operacións ou no libramento ou aboamento dos cheques ó portador.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do cinco por cento das cantidades indebidamente aboadas ou cargadas ou do importe da operación ou depósito que se debería ter cancelado, cun mínimo de 1.000 euros.

O incumprimento dos deberes relativos á utilización do número de identificación fiscal no libramento ou aboamento dos cheques ó portador será sancionado con multa pecuniaria proporcional do cinco por cento do valor facial do efecto, cun mínimo de 1.000 euros.

Artigo 203. *Infracción tributaria por resistencia, obstrucción, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria.*

1. Constitúe infracción tributaria a resistencia, obstrucción, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria.

Enténdese producida esta circunstancia cando o suxeito infractor, debidamente notificado para o efecto, realizase actuacións tendentes a dilatar, entorpecer ou impedir-las actuacións da Administración tributaria en relación co cumprimento das súas obrigas.

Entre outras, constitúen resistencia, obstrucción, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria as seguintes condutas:

a) Non facilita-lo exame de documentos, informes, antecedentes, libros, rexistros, ficheiros, facturas, xustificantes e asentamentos de contabilidade principal ou auxiliar, programas e arquivos informáticos, sistemas operativos e de control e calquera outro dato con transcendencia tributaria.

b) Non atender algún requirimento debidamente notificado.

c) A incomparecencia, agás causa xustificada, no lugar e tempo que se sinalase.

d) Negar ou impedir-lles indebidamente a entrada ou permanencia en predios ou locais ós funcionarios da Administración tributaria ou o recoñecemento de locais, máquinas, instalacións e explotacións relacionados coas obrigas tributarias.

e) As coaccións ós funcionarios da Administración tributaria.

2. A infracción prevista neste artigo será grave.

3. A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros agás que sexa de aplicación o disposto nos puntos seguintes deste artigo.

4. Cando a resistencia, obstrucción, escusa ou negativa á actuación da Administración tributaria consista en desatender no prazo concedido requirimentos distintos ós previstos no punto seguinte, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de:

a) 150 euros, se se incumpriu por primeira vez un requirimento.

b) 300 euros, se se incumpriu por segunda vez un requirimento.

c) 600 euros, se se incumpriu por terceira vez un requirimento.

5. Cando a resistencia, obstrucción, escusa ou negativa á actuación da Administración tributaria se refira á achega ou ó exame de documentos, libros, ficheiros, facturas, xustificantes e asentamentos de contabilidade principal ou auxiliar, programas, sistemas operativos e de control ou consista no incumprimento por persoas ou entidades que realicen actividades económicas do deber de comparecer, de facilita-la entrada ou permanencia en predios e locais ou o recoñecemento de elementos ou instalacións, ou do deber de achegar datos, informes ou antecedentes con transcendencia tributaria de acordo co disposto nos artigos 93 e 94 desta lei, a sanción consistirá en:

a) Multa pecuniaria fixa de 300 euros, se non se comparece ou non se facilita a actuación administrativa ou a información esixida no prazo concedido no primeiro requirimento notificado para o efecto.

b) Multa pecuniaria fixa de 1.500 euros, se non se comparece ou non se facilita a actuación administrativa ou a información esixida no prazo concedido no segundo requirimento notificado para o efecto.

c) Multa pecuniaria proporcional de ata o dous por cento da cifra de negocios do suxeito infractor no ano natural anterior a aquel en que se produciu a infracción, cun mínimo de 10.000 euros e un máximo de 400.000 euros, cando non se comparecese ou non se facilitase a actuación administrativa ou a información esixida no prazo concedido no terceiro requirimento notificado para o efecto. Se o importe das operacións a que se refire o requirimento non atendido representa unha porcentaxe superior ó 10, 25, 50 ou 75 por cento do importe das operacións que se deberon declarar, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 0,5, un, 1,5 e dous por cento do importe da cifra de negocios, respectivamente.

e Se os requirimentos se refiren á información que deben conte-las declaracións esixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional de ata o tres por cento da cifra de negocios do suxeito infractor no ano natural a aquel en que se produciu a infracción, cun mínimo de 15.000 euros e un máximo de 600.000 euros. Se o importe das operacións a que se refire o requirimento non atendido representa unha porcentaxe superior ó 10, 25, 50 ou 75 por cento do importe das operacións que se deberon declarar, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do un, 1,5, dous, e tres por cento do importe da cifra de negocios, respectivamente.

En caso de que non se coñeza o importe das operacións ou o requirimento non se refira a magnitudes monetarias, imporase o mínimo establecido nos parágrafos anteriores.

Emporiso, cando con anterioridade á terminación do procedemento sancionador se lle dese total cumprimento ó requirimento administrativo, a sanción será de 6.000 euros.

6. Cando a resistencia, obstrución, escusa ou negativa se refira ó quebrantamento das medidas cautelares adoptadas conforme o disposto nos artigos 146, 162 e 210 desta lei, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do dous por cento da cifra de negocios do suxeito infractor no ano natural anterior a aquel en que se produciu a infracción, cun mínimo de 3.000 euros.

Artigo 204. *Infracción tributaria por incumprilo deber de sixilo esixido ós retedores e ós obrigados a realizar ingresos á conta.*

1. Constitúe infracción tributaria o incumprimento do deber de sixilo que o artigo 95 desta lei esixe a retedores e obrigados a realizar ingresos á conta.

A infracción prevista neste artigo será grave.

2. A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 300 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma persoa ou entidade que fose comunicado indebidamente.

A sanción graduarase incrementando a contía anterior no 100 por cento se existe comisión repetida da infracción.

Artigo 205. *Infracción tributaria por incumprila obriga de comunicar correctamente datos ó pagador de rendas sometidas a retención ou ingreso á conta.*

1. Constitúe infracción tributaria non comunicar datos ou comunicar datos falsos, incompletos ou inexactos ó pagador de rendas sometidas a retención ou ingreso á conta, cando se deriven diso retencións ou ingresos á conta inferiores ós procedentes.

2. A infracción será leve cando o obrigado tributario teña obriga de presentar autoliquidación que inclúa as rendas suxeitas a retención ou ingreso á conta.

A base da sanción será a diferenza entre a retención ou ingreso á conta procedente e a efectivamente practicada durante o período de aplicación dos datos falsos, incompletos ou inexactos.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 35 por cento.

3. A infracción será moi grave cando o obrigado tributario non teña obriga de presentar autoliquidación que inclúa as rendas suxeitas a retención ou ingreso á conta.

A base da sanción será a diferenza entre a retención ou ingreso á conta procedente e a efectivamente practicada durante o período de aplicación dos datos falsos, incompletos ou inexactos.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 150 por cento.

Artigo 206. *Infracción por incumprila obriga de entrega-lo certificado de retencións ou ingresos á conta.*

1. Constitúe infracción tributaria o incumprimento da obriga de entrega-lo certificado de retencións ou ingresos á conta practicados ós obrigados tributarios perceptores das rendas suxeitas a retención ou ingreso á conta.

A infracción prevista neste artigo será leve.

2. A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros.

CAPÍTULO IV

Procedemento sancionador en materia tributaria

Artigo 207. *Regulación do procedemento sancionador en materia tributaria.*

O procedemento sancionador en materia tributaria regularase:

a) Polas normas especiais establecidas neste título e a normativa regulamentaria dictada no seu desenvolvemento.

b) No seu defecto, polas normas reguladoras do procedemento sancionador en materia administrativa.

Artigo 208. *Procedemento para a imposición de sancións tributarias.*

1. O procedemento sancionador en materia tributaria tramitarase de forma separada dos de aplicación dos tributos regulados no título III desta lei, agás renuncia do obrigado tributario, caso en que se tramitará conxuntamente.

2. Nos supostos de actas con acordo e naquelas outras en que o obrigado tributario renunciase á tramitación separada do procedemento sancionador, as cuestións relativas ás infraccións analizaranse no correspondente procedemento de aplicación dos tributos de acordo coa normativa reguladora del, conforme se estableza regulamentariamente.

Nas actas con acordo, a renuncia ó procedemento separado farase constar expresamente nelas, e a proposta de sanción debidamente motivada, co contido previsto no punto 4 do artigo 210 desta lei, incluírase na acta con acordo.

Reglamentariamente regularase a forma e o prazo de exercicio do dereito á renuncia ó procedemento sancionador separado.

3. A práctica de notificacións no procedemento sancionador en materia tributaria efectuarase de acordo co previsto na sección 3.ª do capítulo II do título III desta lei.

Artigo 209. *Iniciación do procedemento sancionador en materia tributaria.*

1. O procedemento sancionador en materia tributaria iniciarase sempre de oficio, mediante a notificación do acordo do órgano competente.

2. Os procedementos sancionadores que se incoen como consecuencia dun procedemento iniciado mediante declaración ou dun procedemento de verificación de datos, comprobación ou inspección non se poderán iniciar respecto á persoa ou entidade que fose obxecto do procedemento unha vez transcorrido o prazo de tres meses desde que se notificase ou se entendese notificada a correspondente liquidación ou resolución.

Artigo 210. *Instrucción do procedemento sancionador en materia tributaria.*

1. Na instrucción do procedemento sancionador serán de aplicación as normas especiais sobre o desen-

volveremento das actuacións e procedementos tributarios a que se refire o artigo 99 desta lei.

2. Os datos, probas ou circunstancias que consten ou fosen obtidos nalgún dos procedementos de aplicación dos tributos regulados no título III desta lei e vaian ser tidos en conta no procedemento sancionador deberanse incorporar formalmente a el antes da proposta de resolución.

3. No curso do procedemento sancionador poderanse adoptar medidas cautelares de acordo co disposto no artigo 146 desta lei.

4. Concluídas as actuacións, formularase proposta de resolución en que se recollerán de forma motivada os feitos, a súa cualificación xurídica e a infracción que aqueles poidan constituír ou a declaración, se é o caso, de inexistencia de infracción ou responsabilidade.

Na proposta de resolución concretarase, así mesmo, a sanción proposta con indicación dos criterios de gradación aplicados, con motivación adecuada da procedencia deles.

A proposta de resolución seralle notificada ó interesado, indicándolle a posta de manifesto do expediente e concedéndolle un prazo de 15 días para que alegue canto considere conveniente e presente os documentos, xustificantes e probas que estime oportunos.

5. Cando no momento de se inicia-lo expediente sancionador se encontrasen en poder do órgano competente tódolos elementos que permitan formula-la proposta de imposición de sanción, esta incorporarase ó acordo de iniciación. O devandito acordo notificaráselle ó interesado, indicándolle a posta de manifesto do expediente e concedéndolle un prazo de 15 días para que alegue canto considere conveniente e presente os documentos, xustificantes e probas que estime oportunos.

Artigo 211. *Terminación do procedemento sancionador en materia tributaria.*

1. O procedemento sancionador en materia tributaria terminará mediante resolución ou por caducidade.

Cando nun procedemento sancionador iniciado como consecuencia dun procedemento de inspección o interesado preste a súa conformidade á proposta de resolución, entenderase dictada e notificada a resolución polo órgano competente para impo-la sanción, de acordo coa devandita proposta, polo transcurso do prazo dun mes contado desde a data en que a devandita conformidade se manifestou, sen necesidade de nova notificación expresa para o efecto, agás que no devandito prazo o órgano competente para impo-la sanción lle notifique ó interesado acordo con algún dos contidos a que se refiren os parágrafos do punto 3 do artigo 156 desta lei.

2. O procedemento sancionador en materia tributaria deberá concluír no prazo máximo de seis meses contados desde a notificación da comunicación de inicio do procedemento. Entenderase que o procedemento conclúe na data en que se notifique o acto administrativo de resolución del. Para efectos de entender cumprida a obriga de notificar e de computa-lo prazo de resolución serán aplicables as regras contidas no punto 2 do artigo 104 desta lei.

3. A resolución expresa do procedemento sancionador en materia tributaria conterá a fixación dos feitos, a valoración das probas practicadas, a determinación da infracción cometida, a identificación da persoa ou entidade infractora e a cuantificación da sanción que se impón, con indicación dos criterios de gradación dela e da redución que proceda de acordo co previsto no artigo 188 desta lei. Se é o caso, conterá a declaración de inexistencia de infracción ou responsabilidade.

4. O vencemento do prazo establecido no punto 2 deste artigo sen que se notificase resolución expresa producirá a caducidade do procedemento.

A declaración de caducidade poderase dictar de oficio ou por instancia do interesado e ordenará o arquivo das actuacións. A devandita caducidade impedirá a iniciación dun novo procedemento sancionador.

5. Son órganos competentes para a imposición de sancións:

a) O Consello de Ministros, se consisten na suspensión do exercicio de profesións oficiais, emprego ou cargo público.

b) O ministro de Facenda, o órgano equivalente das comunidades autónomas, o órgano competente das entidades locais ou órganos en que deleguen, cando consistan na perda do dereito a aplicar beneficios ou incentivos fiscais a concesión dos cales lles corresponda ou que sexan de directa aplicación polos obrigados tributarios, ou da posibilidade de obter subvencións ou axudas públicas ou na prohibición para contratar coa Administración pública correspondente.

c) O órgano competente para o recoñecemento do beneficio ou incentivo fiscal, cando consistan na perda do dereito a aplicalo, agás o disposto no parágrafo anterior.

d) O órgano competente para liquidar ou o órgano superior inmediato da unidade administrativa que propuxo o inicio do procedemento sancionador.

Artigo 212. *Recursos contra sancións.*

1. O acto de resolución do procedemento sancionador poderá ser obxecto de recurso ou reclamación independente. No suposto de que o contribuínte impugne tamén a débeda tributaria, acumularanse ámbolos recursos ou reclamacións, sendo competente o que coñeza a impugnación contra a débeda.

2. Poderase recorrer contra a sanción sen perde-la redución por conformidade prevista na alínea b) do punto 1 do artigo 188 desta lei sempre que non se impugne a regularización.

As sancións que deriven de actas con acordo non poderán ser impugnadas en vía administrativa. A impugnación da dita sanción en vía contencioso-administrativa suporá a esixencia do importe da redución practicada.

3. A interposición en tempo e forma dun recurso ou reclamación administrativa contra unha sanción producirá os seguintes efectos:

a) A execución das sancións quedará automaticamente suspendida en período voluntario sen necesidade de achegar garantías ata que sexan firmes en vía administrativa.

b) Non se esixirán xuros de demora polo tempo que transcorra ata a finalización do prazo de pagamento en período voluntario aberto pola notificación da resolución que poña fin á vía administrativa.

TÍTULO V

Revisión en vía administrativa

CAPÍTULO I

Normas comúns

Artigo 213. *Medios de revisión.*

1. Os actos e actuacións de aplicación dos tributos e os actos de imposición de sancións tributarias poderanse revisar, conforme o establecido nos capítulos seguintes, mediante:

a) Os procedementos especiais de revisión.

b) O recurso de reposición.

c) As reclamacións económico-administrativas.

e

2. As resolucións firmes dos órganos económico-administrativos, así como os actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións sobre os cales recaese resolución económico-administrativa, non poderán ser revisados en vía administrativa, calquera que sexa a causa alegada, agás nos supostos de nulidade de pleno dereito previstos no artigo 217, rectificación de erros do artigo 220 e recurso extraordinario de revisión regulado no artigo 244 desta lei.

As resolucións dos órganos económico-administrativos poderán ser declaradas lesivas conforme o previsto no artigo 218 desta lei.

3. Cando fosen confirmados por sentenza xudicial firme, non serán revisables en ningún caso os actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións nin as resolucións das reclamacións económico-administrativas.

Artigo 214. *Capacidade e representación, proba, notificacións e prazos de resolución.*

1. Nos procedementos especiais de revisión, recursos e reclamacións previstos neste título serán de aplicación as normas sobre capacidade e representación establecidas na sección 4.ª do capítulo II do título II desta lei, e as normas sobre proba e notificacións establecidas nas seccións 2.ª e 3.ª do capítulo II do título III desta lei.

2. O disposto nos puntos anteriores aplicarase tendo en consideración as especialidades reguladas no capítulo IV deste título.

3. Para efectos do cómputo dos prazos de resolución previstos neste título será de aplicación o disposto no punto 2 do artigo 104 desta lei.

Artigo 215. *Motivación das resolucións.*

1. As resolucións dos procedementos especiais de revisión, recursos e reclamacións regulados neste título deberán ser motivadas, con sucinta referencia a feitos e fundamentos de dereito.

2. Tamén se deberán motivar os actos dictados nestes procedementos relativos ás seguintes cuestións:

- A inadmisión de escritos de calquera clase presentados polos interesados.
- A suspensión da execución dos actos impugnados, a denegación da suspensión e a inadmisión a trámite da solicitude de suspensión.
- A abstención de oficio para coñecer ou seguir coñecendo do asunto por razón da materia.
- A procedencia ou improcedencia da recusación, a denegación do recibimento a proba ou de calquera dilixencia dela e a caducidade da instancia.
- As que limiten dereitos subxectivos dos interesados no procedemento.
- A suspensión do procedemento ou as causas que impidan a continuación del.

CAPÍTULO II

Procedementos especiais de revisión

Artigo 216. *Clases de procedementos especiais de revisión.*

Son procedementos especiais de revisión os de:

- Revisión de actos nulos de pleno dereito.
- Declaración de lesividade de actos anulables.

- Revogación.
- Rectificación de erros.
- Devolución de ingresos indebidos.

SECCIÓN 1.ª PROCEDIMENTO DE REVISIÓN DE ACTOS NULOS DE PLENO DEREITO

Artigo 217. *Declaración de nulidade de pleno dereito.*

1. Poderase declara-la nulidade de pleno dereito dos actos dictados en materia tributaria, así como das resolucións dos órganos económico-administrativos, que puxesen fin á vía administrativa ou contra os que non se recorrese en prazo, nos seguintes supostos:

- Que lesionen os dereitos e liberdades susceptibles de amparo constitucional.
- Que fosen dictados por órgano manifestamente incompetente por razón da materia ou do territorio.
- Que teñan un contido imposible.
- Que sexan constitutivos de infracción penal ou se dicten como consecuencia desta.
- Que fosen dictados prescindindo total e absolutamente do procedemento legalmente establecido para iso ou das normas que conteñen as regras esenciais para a formación da vontade nos órganos colexiados.
- Os actos expresos ou presuntos contrarios ó ordenamento xurídico polos cales se adquiren facultades ou dereitos cando se careza dos requisitos esenciais para a súa adquisición.

g) Calquera outro que se estableza expresamente nunha disposición de rango legal.

2. O procedemento para declara-la nulidade a que se refire este artigo poderase iniciar:

- Por acordo do órgano que dictou o acto ou do seu superior xerárquico.
- Por instancia do interesado.

3. Poderase acordar motivadamente a inadmisión a trámite das solicitudes formuladas polos interesados, sen necesidade de solicitar dictame do órgano consultivo, cando o acto non sexa firme en vía administrativa ou a solicitude non se basee nalgunha das causas de nulidade do punto 1 deste artigo ou careza manifestamente de fundamento, así como no suposto de que se desestimase en canto ó fondo outras solicitudes substancialmente iguais.

4. No procedemento daráselle audiencia ó interesado e serán oídos aqueles a que lles recoñeceu dereitos o acto ou os intereses dos cales resultaron afectados por el.

A declaración de nulidade requirirá dictame favorable previo do Consello de Estado ou órgano equivalente da respectiva comunidade autónoma, se o houber.

5. No ámbito de competencias do Estado, a resolución deste procedemento corresponderalle ó ministro de Facenda.

6. O prazo máximo para notificar resolución expresa será dun ano desde que sexa presentada a solicitude polo interesado ou desde que se lle notifique o acordo de iniciación de oficio do procedemento.

O transcurso do prazo previsto no parágrafo anterior sen que se notificase resolución expresa producirá os seguintes efectos:

- A caducidade do procedemento iniciado de oficio, sen que iso impida que se poida iniciar de novo outro procedemento con posterioridade.
- A desestimación por silencio administrativo da solicitude, se o procedemento se iniciase por instancia do interesado.

7. A resolución expresa ou presunta ou o acordo de inadmisión a trámite das solicitudes dos interesados porán fin á vía administrativa.

SECCIÓN 2.ª DECLARACIÓN DE LESIVIDADE DE ACTOS ANULABLES

Artigo 218. *Declaración de lesividade.*

1. Fóra dos casos previstos no artigo 217 e 220 desta lei, a Administración tributaria non poderá anular en prexuízo dos interesados os seus propios actos e resolucións.

A Administración tributaria poderá declarar lesivos para o interese público os seus actos e resolucións favorables ós interesados que incorran en calquera infracción do ordenamento xurídico, co fin de proceder á súa posterior impugnación en vía contencioso-administrativa.

2. A declaración de lesividade non se poderá adoptar unha vez transcorridos catro anos desde que se notificou o acto administrativo e esixirá a previa audiencia de cantos aparezan como interesados no procedemento.

3. Transcorrido o prazo de tres meses desde a iniciación do procedemento sen que se declarase a lesividade producirase a súa caducidade.

4. No ámbito da Administración xeral do Estado, a declaración de lesividade corresponderalle ó ministro de Facenda.

SECCIÓN 3.ª REVOGACIÓN

Artigo 219. *Revogación dos actos de aplicación dos tributos e de imposición de sancións.*

1. A Administración tributaria poderá revoga-los seus actos en beneficio dos interesados cando se estime que infrinxen manifestamente a lei, cando circunstancias sobrevidas que afecten a unha situación xurídica particular poñan de manifesto a improcedencia do acto dictado, ou cando na tramitación do procedemento se producise indefensión ós interesados.

A revogación non poderá constituír, en ningún caso, dispensa ou exención non permitida polas normas tributarias, nin ser contraria ó principio de igualdade, ó interese público ou ó ordenamento xurídico.

2. A revogación só será posible mentres non transcorrese o prazo de prescrición.

3. O procedemento de revogación iniciárase sempre de oficio, e será competente para declárala o órgano que se determine regulamentariamente, que deberá ser distinto do órgano que dictou o acto.

No expediente daráselles audiencia ós interesados e deberase incluír un informe do órgano con funcións de asesoramento xurídico sobre a procedencia da revogación do acto.

4. O prazo máximo para notificar resolución expresa será de seis meses desde a notificación do acordo de iniciación do procedemento.

Transcorrido o prazo establecido no parágrafo anterior sen que se notificase resolución expresa, producirase a caducidade do procedemento.

5. As resolucións que se dicten neste procedemento porán fin á vía administrativa.

SECCIÓN 4.ª RECTIFICACIÓN DE ERROS

Artigo 220. *Rectificación de erros.*

1. O órgano ou organismo que dictase o acto ou a resolución da reclamación rectificará en calquera

momento, de oficio ou por instancia do interesado, os erros materiais, de feito ou aritméticos, sempre que non transcorrese o prazo de prescrición.

En particular, rectificáranse por este procedemento os actos e as resolucións das reclamacións económico-administrativas en que se incorrese en erro de feito que resulte dos propios documentos incorporados ó expediente.

A resolución corruxirá o erro na contía ou en calquera outro elemento do acto ou resolución que se rectifica.

2. O prazo máximo para notificar resolución expresa será de seis meses desde que sexa presentada a solicitude polo interesado ou desde que se lle notifique o acordo de iniciación de oficio do procedemento.

O transcurso do prazo previsto no parágrafo anterior sen que se notificase resolución expresa producirá os seguintes efectos:

a) A caducidade do procedemento iniciado de oficio, sen que iso impida que se poida iniciar de novo outro procedemento con posterioridade.

b) A desestimación por silencio administrativo da solicitude, se o procedemento se iniciase por instancia do interesado.

3. As resolucións que se dicten neste procedemento serán susceptibles de recurso de reposición e de reclamación económico-administrativa.

SECCIÓN 5.ª DEVOLUCIÓN DE INGRESOS INDEBIDOS

Artigo 221. *Procedemento para a devolución de ingresos indebidos.*

1. O procedemento para o recoñecemento do dereito á devolución de ingresos indebidos iniciárase de oficio ou por instancia do interesado, nos seguintes supostos:

a) Cando se producise unha duplicidade no pagamento de débedas tributarias ou sancións.

b) Cando a cantidade pagada fose superior ó importe a ingresar resultante dun acto administrativo ou dunha autoliquidación.

c) Cando se ingresasen cantidades correspondentes a débedas ou sancións tributarias despois de teren transcorrido os prazos de prescrición.

d) Cando así o estableza a normativa tributaria.

Regulamentariamente desenvolverase o procedemento previsto neste punto, ó cal lle será de aplicación o disposto no punto 2 do artigo 220 desta lei.

2. Cando o dereito á devolución se recoñecese mediante o procedemento previsto no punto 1 deste artigo ou en virtude dun acto administrativo ou unha resolución económico-administrativa ou xudicial, procederase á execución da devolución nos termos que regulamentariamente se establezan.

3. Cando o acto de aplicación dos tributos ou de imposición de sancións en virtude do cal se realizou o ingreso indebido adquirise firmeza, unicamente se poderá solicita-la devolución del instando ou promovendo a revisión do acto mediante algún dos procedementos especiais de revisión establecidos nas alíneas a), c) e d) do artigo 216 e mediante o recurso extraordinario de revisión regulado no artigo 244 desta lei.

4. Cando un obrigado tributario considere que a presentación dunha autoliquidación deu lugar a un ingreso indebido, poderá insta-la rectificación da autoliquidación de acordo co disposto no punto 3 do artigo 120 desta lei.

5. Na devolución de ingresos indebidos liquidáranse xuros de demora de acordo co disposto no punto 2 do artigo 32 desta lei.

6. As resolucións que se dicten neste procedemento serán susceptibles de recurso de reposición e de reclamación económico-administrativa.

e

CAPÍTULO III

Recurso de reposición

Artigo 222. *Obxecto e natureza do recurso de reposición.*

1. Os actos dictados pola Administración tributaria susceptibles de reclamación económico-administrativa poderán ser obxecto de recurso potestativo de reposición, consonte o disposto neste capítulo.

2. O recurso de reposición deberase interpor, se é o caso, con carácter previo á reclamación económico-administrativa.

Se o interesado interpuxese o recurso de reposición non poderá promover a reclamación económico-administrativa ata que o recurso se resolvese de forma expresa ou ata que o poida considerar desestimado por silencio administrativo.

Cando no prazo establecido para recorrer se interpusen recurso de reposición e reclamación económico-administrativa que tivesen como obxecto o mesmo acto, tramitarase o presentado en primeiro lugar e declararase inadmisibile o segundo.

Artigo 223. *Iniciación e tramitación do recurso de reposición.*

1. O prazo para a interposición deste recurso será dun mes contado a partir do día seguinte ó da notificación do acto obxecto do recurso ou do seguinte a aquel en que se produzan os efectos do silencio administrativo.

Tratándose de débedas de vencemento periódico e notificación colectiva, o prazo para a interposición computarase a partir do día seguinte ó de finalización do período voluntario de pagamento.

2. Se o recorrente precisase do expediente para formular as súas alegacións, deberá comparecer durante o prazo de interposición do recurso para que se lle poña de manifesto.

3. Os lexitimados e interesados no recurso de reposición seranlles aplicables as normas establecidas para o efecto para as reclamacións económico-administrativas.

4. A reposición somete a coñecemento do órgano competente para a súa resolución tódalas cuestións de feito ou de dereito que ofrezan o expediente, fosen ou non formuladas no recurso, sen que en ningún caso se poida empeorar a situación inicial do recorrente.

Se o órgano competente estima pertinente examinar e resolver cuestións non formuladas polos interesados, exporánselles a eles para que poidan formular alegacións.

Artigo 224. *Suspensión da execución do acto contra o que se recorre en reposición.*

1. A execución do acto impugnado quedará suspendida automaticamente por instancia do interesado se se garante o importe do devandito acto, os xuros de demora que xere a suspensión e as recargas que puidesen proceder no momento da solicitude de suspensión, nos termos que se establezan regulamentariamente.

Se a impugnación afectase a unha sanción tributaria, a súa execución quedará suspendida automaticamente sen necesidade de achegar garantías de acordo co disposto no punto 3 do artigo 212 desta lei.

Se a impugnación afectase a un acto censual relativo a un tributo de xestión compartida, non se suspenderá en ningún caso, por este feito, o procedemento de cobramento da liquidación que se poida practicar. Iso sen prexuízo de que, se a resolución que se dicte en materia censual afectase ó resultado da liquidación aboada, se realice a correspondente devolución de ingresos.

2. As garantías necesarias para obter a suspensión automática a que se refire o punto anterior serán exclusivamente as seguintes:

a) Depósito de diñeiro ou valores públicos.

b) Aval ou fianza de carácter solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou certificado de seguro de caución.

c) Fianza persoal e solidaria doutros contribuíntes de recoñecida solvencia para os supostos que se establezan na normativa tributaria.

3. Poderase suspender a execución do acto obxecto do recurso sen necesidade de achegar garantía cando se aprecie que ó dictalo se puido incorrer en erro aritmético, material ou de feito.

4. Se o recurso non afecta á totalidade da débeda tributaria, a suspensión referirase á parte contra a que se recorreu, quedando obrigado o recorrente a ingresar a cantidade restante.

5. Cando se deba ingresar total ou parcialmente o importe derivado do acto impugnado como consecuencia da resolución do recurso, liquidarase xuro de demora por todo o período de suspensión, sen prexuízo do previsto no punto 4 do artigo 26 e no punto 3 do artigo 212 desta lei.

Artigo 225. *Resolución do recurso de reposición.*

1. Será competente para coñecer e resolverlo recurso de reposición o órgano que dictou o acto obxecto do recurso.

Tratándose de actos dictados por delegación e agás que nesta se diga outra cousa, o recurso de reposición será resolto polo órgano delegado.

2. O órgano competente para coñecer do recurso de reposición non se poderá abster de resolver, sen que se poida alegar dúbida racional ou deficiencia dos preceptos legais.

A resolución conterá unha exposición sucinta dos feitos e os fundamentos xurídicos adecuadamente motivados que servisen para adoptalo acordo.

3. O prazo máximo para notificar a resolución será dun mes contado desde o día seguinte ó de presentación do recurso.

No cómputo do prazo anterior non se incluírá o período concedido para efectuar alegacións ós titulares de dereitos afectados a que se refire o parágrafo segundo do punto 3 do artigo 232 desta lei, nin o empregado por outros órganos da Administración para remitirlos datos ou informes que se soliciten. Os períodos non incluídos no cómputo do prazo polas circunstancias anteriores non poderán exceder os dous meses.

Transcorrido o prazo máximo para resolver sen se ter notificado resolución expresa, e sempre que se acordase a suspensión do acto obxecto do recurso, deixarase de devengar o xuro de demora nos termos previstos no punto 4 do artigo 26 desta lei.

4. Transcorrido o prazo dun mes desde a interposición, o interesado poderá considerar desestimado o recurso co obxecto de interpor a reclamación procedente.

5. Contra a resolución dun recurso de reposición non se pode interpor de novo este recurso.

CAPÍTULO IV

Reclamacións económico-administrativasSECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓN XERAIS*Subsección 1.ª Ámbito das reclamacións económico-administrativas***Artigo 226. *Ámbito de aplicación das reclamacións económico-administrativas.***

Poderase reclamar en vía económico-administrativa en relación coas seguintes materias:

a) A aplicación dos tributos e a imposición de sancións tributarias que realicen a Administración xeral do Estado e as entidades de dereito público vinculadas ou dependentes dela.

b) A aplicación dos tributos cedidos polo Estado ás comunidades autónomas ou das recargas establecidos por estas sobre tributos do Estado e a imposición de sancións que se deriven duns e doutros.

c) Calquera outra que se estableza por precepto legal expreso.

Artigo 227. *Actos susceptibles de reclamación económico-administrativa.*

1. A reclamación económico-administrativa será admisible, en relación coas materias a que se refire o artigo anterior, contra os actos seguintes:

a) Os que provisional ou definitivamente recoñezan ou deneguen un dereito ou declaren unha obriga ou un deber.

b) Os de trámite que decidan, directa ou indirectamente, o fondo do asunto ou poñan termo ó procedemento.

2. En materia de aplicación dos tributos, son reclamables:

a) As liquidacións provisionais ou definitivas.

b) As resolucións expresas ou presuntas derivadas dunha solicitude de rectificación dunha autoliquidación ou dunha comunicación de datos.

c) As comprobacións de valor de rendas, produtos, bens, dereitos e gastos, así como os actos de fixación de valores, rendementos e bases, cando a normativa tributaria o estableza.

d) Os actos que deneguen ou recoñezan exencións, beneficios ou incentivos fiscais.

e) Os actos que aproben ou deneguen plans especiais de amortización.

f) Os actos que determinen o réxime tributario aplicable a un obrigado tributario, en canto sexan determinantes de futuras obrigas, mesmo formais, ó seu cargo.

g) Os actos dictados no procedemento de recadación.

h) Os actos respecto ós cales a normativa tributaria así o estableza.

3. Así mesmo, serán reclamables os actos que impongan sancións.

4. Serán reclamables, igualmente, logo de cumprimento dos requisitos e na forma que se determine regulamentariamente, as seguintes actuacións ou omisións dos particulares en materia tributaria:

a) As relativas ás obrigas de repercutir e soportar a repercusión prevista legalmente.

b) As relativas ás obrigas de practicar e soportar retencións ou ingresos á conta.

c) As relativas á obriga de expedir, entregar e rectificar facturas que incumbe ós empresarios e profesionais.

d) As derivadas das relacións entre o substituto e o contribuínte.

5. Non se admitirán reclamacións económico-administrativas respecto dos seguintes actos:

a) Os que dean lugar a reclamación en vía administrativa previa á xudicial, civil ou laboral ou poñan fin á devandita vía.

b) Os dictados en procedementos en que estea reservada ó ministro de Facenda ou ó secretario de Estado de Facenda a resolución que ultime a vía administrativa.

c) Os dictados en virtude dunha lei que os exclúa de reclamación económico-administrativa.

*Subsección 2.ª Organización e competencias***Artigo 228. *Órganos económico-administrativos.***

1. O coñecemento das reclamacións económico-administrativas corresponderalles con exclusividade ós órganos económico-administrativos, que actuarán con independencia funcional no exercicio das súas competencias.

2. No ámbito de competencias do Estado, son órganos económico-administrativos:

a) O Tribunal Económico-Administrativo Central.

b) Os tribunais económico-administrativos rexionais e locais.

3. Tamén terá a consideración de órgano económico-administrativo a Sala Especial para a Unificación de Doutrina.

4. A competencia dos tribunais económico-administrativos será irrenunciabile e improrrogable e non poderá ser alterada pola vontade dos interesados.

Artigo 229. *Competencias dos tribunais económico-administrativos.*

1. O Tribunal Económico-Administrativo Central coñecerá:

a) En única instancia, das reclamacións económico-administrativas que se interpoñan contra os actos administrativos dictados polos órganos centrais dos ministerios de Facenda e de Economía ou outros departamentos ministeriais, da Axencia Estatal de Administración Tributaria e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes da Administración xeral do Estado, así como contra os actos dictados polos órganos superiores da Administración das comunidades autónomas.

Tamén coñecerá en única instancia das reclamacións en que se deba oír ou se oíse como trámite previo ó Consello de Estado.

b) En única instancia, das reclamacións económico-administrativas que se interpoñan contra os actos administrativos dictados polos órganos periféricos da Administración xeral do Estado, da Axencia Estatal de Administración Tributaria e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes da Administración xeral do Estado, ou polos órganos das comunidades autónomas non comprendidos no parágrafo anterior, así como contra as actuacións dos particulares susceptibles de reclamación, cando, mesmo podendo presentarse a reclamación en primeira instancia perante o tribunal económico-administrativo rexional ou local correspondente, a reclamación se interpoña directamente perante o Tri-

e
bunl Económico-Administrativo Central, de acordo co disposto no punto 4 deste artigo.

c) En segunda instancia, dos recursos de alzada ordinarios que se interpoñan contra as resolucións dictadas en primeira instancia polos tribunais económico-administrativos rexionais e locais.

d) Dos recursos extraordinarios de revisión e dos extraordinarios de alzada para a unificación de criterio.

e) Da rectificación de erros en que incorran as súas propias resolucións, de acordo co disposto no artigo 220 desta lei.

2. Os tribunais económico-administrativos rexionais e locais coñecerán:

a) En única instancia, das reclamacións que se interpoñan contra os actos administrativos dictados polos órganos periféricos da Administración xeral do Estado, da Axencia Estatal de Administración Tributaria e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes da Administración xeral do Estado e polos órganos da Administración das comunidades autónomas non comprendidos na alínea a) do punto anterior, cando a contía da reclamación sexa igual ou inferior ó importe que se determine regulamentariamente.

b) En primeira instancia, das reclamacións que se interpoñan contra os actos administrativos dictados polos órganos mencionados na alínea a) deste punto, cando a contía da reclamación sexa superior ó importe que se determine regulamentariamente.

c) Da rectificación de erros en que incorran as súas propias resolucións, de acordo co disposto no artigo 220 desta lei.

3. Os tribunais económico-administrativos rexionais e locais coñecerán, así mesmo, das reclamacións que se interpoñan contra actuacións dos particulares en materia tributaria susceptibles de reclamación económico-administrativa, en primeira ou única instancia segundo que a contía da reclamación exceda ou non do importe que se determine regulamentariamente.

Nestes casos, a competencia dos tribunais económico-administrativos rexionais e locais virá determinada polo domicilio fiscal da persoa ou entidade que interpoña a reclamación.

4. Cando a resolución das reclamacións económico-administrativas sexa susceptible de recurso de alzada ordinario perante o Tribunal Económico-Administrativo Central, a reclamación poderase interpor directamente perante este órgano.

5. En cada comunidade autónoma existirá un tribunal económico-administrativo rexional. En cada cidade con estatuto de autonomía existirá un tribunal económico-administrativo local.

O ámbito dos tribunais económico-administrativos rexionais e locais coincidirá co da respectiva comunidade ou cidade con estatuto de autonomía e a súa competencia territorial para coñecer das reclamacións económico-administrativas determinarase conforme a sede do órgano que dictase o acto obxecto da reclamación. Nos tribunais económico-administrativos rexionais poderanse crear salas desconcentradas co ámbito territorial e as competencias que se fixen na normativa tributaria.

Artigo 230. *Acumulación de reclamacións económico-administrativas.*

1. As reclamacións económico-administrativas acumularanse para efectos da súa tramitación e resolución nos seguintes casos:

a) As interpostas por un mesmo interesado relativas ó mesmo tributo.

b) As interpostas por varios interesados relativas ó mesmo tributo sempre que deriven dun mesmo expediente ou formulen idénticas cuestións.

c) A interposta contra unha sanción se se presentase reclamación contra a débeda tributaria da que derive.

2. Os acordos sobre acumulación ou desacumulación non serán susceptibles de recurso.

3. A acumulación determinará, se é o caso, a competencia do Tribunal Económico-Administrativo Central para resolve-la reclamación ou o recurso de alzada ordinario por razón da contía. Considerarase como contía a que corresponda á reclamación que a tivese máis elevada.

4. O disposto nos puntos anteriores será aplicable cando se interpoña unha soa reclamación contra varios actos ou actuacións.

Artigo 231. *Funcionamento dos tribunais económico-administrativos.*

1. Os tribunais económico-administrativos funcionarán en pleno, en salas e de forma unipersoal.

2. O pleno estará formado polo presidente, os vocais e o secretario.

3. As salas estarán formadas polo presidente, un vocal polo menos e o secretario. Poderase nomear presidente de sala a algún dos vocais cando se produzan as circunstancias que se determinen regulamentariamente.

4. Os tribunais económico-administrativos poderán actuar de forma unipersoal a través do presidente, os presidentes de sala, calquera dos vocais, o secretario ou a través doutros órganos unipersoais que se determinen regulamentariamente.

5. Regulamentariamente regularanse as cuestións de composición, organización e funcionamento dos tribunais económico-administrativos non previstas nos puntos anteriores.

Subsección 3.ª Interesados

Artigo 232. *Lexitimados e interesados nas reclamacións económico-administrativas.*

1. Estarán lexitimados para promove-las reclamacións económico-administrativas:

a) Os obrigados tributarios e os suxeitos infractores.
b) Calquera outra persoa a que lle resulten afectados os seus intereses lexitimos polo acto ou pola actuación tributaria.

2. Non estarán lexitimados:

a) Os funcionarios e empregados públicos, agás nos casos en que inmediata e directamente se vulnere un dereito que en particular lles estea recoñecido ou resulten afectados os seus intereses lexitimos.

b) Os particulares, cando obren por delegación da Administración ou como axentes ou mandatarios dela.

c) Os denunciante.

d) Os que asuman obrigas tributarias en virtude de pacto ou contrato.

e) Os organismos ou órganos que dictasen o acto impugnado, así como calquera outra entidade polo mero feito de ser destinataria dos fondos xestionados mediante o devandito acto.

3. No procedemento económico-administrativo xa iniciado poderán comparecer tódolos que sexan titulares de dereitos ou intereses lexitimos que poidan resultar afectados pola resolución que se tivese que dictar, sen que a tramitación teña que se retrotraer en ningún caso.

Se durante a tramitación do procedemento se advirte a existencia doutros titulares de dereitos ou intereses

lexítimos que non comparecesen nel, notificaráselle-la existencia da reclamación para que formulen alegacións, e será de aplicación o disposto no punto 5 do artigo 239 desta lei.

4. Cando se actúe mediante representación, o documento que a acredite xuntarásele ó primeiro escrito que non apareza asinado polo interesado, que non se cursará sen este requisito. Emporiso, a falta ou a insuficiencia do poder non impedirá que se teña por presentado o escrito sempre que o comparecente achegue o poder, emende os defectos que teña o presentado ou ratifique as actuacións realizadas no seu nome e representación sen poder suficiente.

Subsección 4.ª Suspensión

Artigo 233. Suspensión da execución do acto impugnado en vía económico-administrativa.

1. A execución do acto impugnado quedará suspendida automaticamente por instancia do interesado se se garante o importe do devandito acto, os xuros de demora que xere a suspensión e as recargas que puidesen proceder, nos termos que se establezan regulamentariamente.

Se a impugnación afectase a unha sanción tributaria, a execución dela quedará suspendida automaticamente sen necesidade de achegar garantías de acordo co disposto no punto 3 do artigo 212 desta lei.

2. As garantías necesarias para obter a suspensión automática a que se refire o punto anterior serán exclusivamente as seguintes:

- a) Depósito de diñeiro ou valores públicos.
- b) Aval ou fianza de carácter solidario de entidade de crédito ou sociedade de garantía recíproca ou certificado de seguro de caución.
- c) Fianza persoal e solidaria doutros contribuíntes de recoñecida solvencia para os supostos que se establezan na normativa tributaria.

3. Cando o interesado non poida achegar as garantías necesarias para obter a suspensión a que se refire o punto anterior, acordarase a suspensión logo de prestación doutras garantías que se estimen suficientes, e o órgano competente poderá modifica-la resolución sobre a suspensión nos casos previstos no segundo parágrafo do punto seguinte.

4. O tribunal poderá suspender a execución do acto con dispensa total ou parcial de garantías cando a devandita execución puidese causar prexuízos de difícil ou imposible reparación.

Nos supostos a que se refire este punto, o tribunal poderá modifica-la resolución sobre a suspensión cando aprecie que non se manteñen as condicións que a motivaron, cando as garantías achegadas perdesen valor ou efectividade, ou cando coñeza da existencia doutros bens ou dereitos susceptibles de seren entregados en garantía que non fosen coñecidos no momento de se dicta-la resolución sobre a suspensión.

5. Poderase suspender a execución do acto obxecto do recurso sen necesidade de achegar garantía cando se aprecie que ó dictalo se puido incorrer en erro aritmético, material ou de feito.

6. Se a reclamación non afecta a totalidade da débeda tributaria, a suspensión referirase á parte reclamada, e quedará obrigado o reclamante a ingresar-la cantidade restante.

7. A suspensión da execución do acto manterase durante a tramitación do procedemento económico-administrativo en tódalas súas instancias.

A suspensión producida no recurso de reposición poderase manter na vía económico-administrativa nas condicións que se determinen regulamentariamente.

8. Manterase a suspensión producida en vía administrativa cando o interesado lle comunique á Administración tributaria no prazo de interposición do recurso contencioso-administrativo que interpuxo o devandito recurso e que solicitou a suspensión nel. A devandita suspensión continuará, sempre que a garantía que se achegase en vía administrativa conserve a súa vixencia e eficacia, ata que o órgano xudicial adopte a decisión que corresponda en relación coa suspensión solicitada.

Tratándose de sancións, a suspensión manterase, nos termos previstos no parágrafo anterior e sen necesidade de prestar garantía, ata que se adopte a decisión xudicial.

9. Cando se deba ingresar total ou parcialmente o importe derivado do acto impugnado como consecuencia da resolución da reclamación, liquidarase xuro de demora por todo o período de suspensión, tendo en consideración o disposto no punto 4 do artigo 26 e no punto 3 do artigo 212 desta lei.

10. Cando se trate de actos que non teñan por obxecto unha débeda tributaria ou cantidade líquida, o tribunal poderá suspender-la súa execución cando así o solicite o interesado e xustifique que a súa execución puidese causar prexuízos de imposible ou difícil reparación.

11. A execución do acto ou resolución impugnado mediante un recurso extraordinario de revisión non se poderá suspender en ningún caso.

12. Regulamentariamente regularanse os requisitos, órganos competentes e procedemento para a tramitación e resolución das solicitudes de suspensión.

SECCIÓN 2.ª PROCEDEMENTO XERAL ECONÓMICO-ADMINISTRATIVO

Artigo 234. Normas xerais.

1. As reclamacións económico-administrativas tramitaranse en única ou primeira instancia cos recursos que esta lei establece.

2. O procedemento impulsarase de oficio con suxección ós prazos establecidos, que non serán susceptibles de prórroga nin precisarán que se declare a súa finalización.

3. Tódolos actos e resolucións que afecten os interesados ou poñan termo en calquera instancia a unha reclamación económico-administrativa serán notificados a aqueles no domicilio sinalado ou, no seu defecto, na secretaría do tribunal correspondente, mediante entrega ou depósito da copia íntegra do seu texto.

A notificación deberá expresar se o acto ou resolución é ou non definitivo en vía económico-administrativa e, se é o caso, os recursos que procedan, órgano perante o que se tivesen que presentar e prazo para interpoles, sen que iso impida que os interesados poidan exercer calquera outro recurso que estimen pertinente.

4. O procedemento económico-administrativo será gratuito. Emporiso, se a reclamación ou o recurso resulta desestimado e o órgano económico-administrativo aprecia temeridade ou mala fe, poderáselle esixir ó reclamante que sufrague as custas do procedemento, segundo os criterios que se fixen regulamentariamente.

5. O procedemento económico-administrativo regularase de acordo coas disposicións previstas neste capítulo e nas disposicións regulamentarias que se dicten no seu desenvolvemento.

Subsección 1.ª Procedemento en única ou primeira instancia

Artigo 235. Iniciación.

1. A reclamación económico-administrativa en única ou primeira instancia interpórase no prazo dun mes

e contados desde o día seguinte ó da notificación do acto impugnado, desde o día seguinte a aquel en que se produzan os efectos do silencio administrativo ou desde o día seguinte a aquel en que quede constancia da realización ou omisión da retención ou ingreso á conta, da repercusión motivo da reclamación ou da substitución derivada das relacións entre o substituto e o contribuínte.

Tratándose de reclamacións relativas á obriga de expedir e entregar factura que incumbe a empresarios e profesionais, o prazo a que se refire o parágrafo anterior empezará a contar transcorrido un mes desde que se requirise formalmente o cumprimento da dita obriga.

No suposto de débedas de vencemento periódico e notificación colectiva, o prazo para a interposición computarase a partir do día seguinte ó de finalización do período voluntario de pagamento.

2. O procedemento deberase iniciar mediante escrito que se poderá limitar a solicitar que se teña por interposta, identificando o reclamante, o acto ou actuación contra o que se reclama, o domicilio para notificacións e o tribunal perante o que se interpón. Así mesmo, o reclamante poderá xunta-las alegacións en que basee o seu dereito.

Nos casos de reclamacións relativas a retencións, ingresos á conta, repercusións, obriga de expedir e entregar factura e ás relacións entre o substituto e o contribuínte, o escrito deberá identificar tamén a persoa obxecto de recurso e o seu domicilio e xuntar tódolos antecedentes que consten á disposición do reclamante ou en rexistros públicos.

3. O escrito de interposición dirixirase ó órgano administrativo que dictase o acto reclamable, que llo remitirá ó tribunal competente no prazo dun mes xunto co expediente correspondente, ó cal se poderá incorporar un informe se se considera conveniente.

Emporiso, cando o escrito de interposición incluíse alegacións, o órgano administrativo que dictou o acto poderá anular total ou parcialmente o acto impugnado antes da remisión do expediente ó tribunal dentro do prazo sinalado no parágrafo anterior, sempre que non se presentase previamente recurso de reposición. Neste caso, remitiráselle ó tribunal o novo acto dictado xunto co escrito de interposición.

Se o órgano administrativo non lle remitise ó tribunal o escrito de interposición da reclamación, abondará con que o reclamante presente perante o tribunal a copia selada do devandito escrito para que a reclamación se poida tramitar e resolver.

4. Nos casos de reclamacións relativas a retencións, ingresos á conta, repercusións, á obriga de expedir e entregar factura e relacións entre o substituto e o contribuínte, o escrito de interposición dirixirase ó tribunal competente para resolve-la reclamación.

Artigo 236. *Tramitación.*

1. O tribunal, unha vez recibido e, se é o caso, completado o expediente, porao de manifesto ós interesados que comparecesen na reclamación e non formularon alegacións no escrito de interposición ou as formularon pero coa solicitude expresa deste trámite, por prazo común dun mes en que deberán presenta-lo escrito de alegacións con achega das probas oportunas.

2. Nos casos de reclamacións relativas a retencións, ingresos á conta, repercusións, obriga de expedir e entregar factura ou ás relacións entre o substituto e o contribuínte, o tribunal notificaralle a interposición da reclamación á persoa obxecto de recurso para que compareza, mediante escrito de mera comparecencia, xuntando tódolos antecedentes que consten á súa disposición ou en rexistros públicos.

3. O tribunal poderá, así mesmo, solicitar informe ó órgano que dictou o acto impugnado, co obxecto de

aclarar-las cuestións que o precisen. O tribunal deberalle dar traslado do informe ó reclamante para que poida presentar alegacións a el.

Regulamentariamente poderanse establecer supostos en que a solicitude do devandito informe teña carácter preceptivo.

4. As probas testificais, periciais e as consistentes en declaración de parte realizaranse mediante acta notarial ou perante o secretario do tribunal ou o funcionario en quen este delegue, que estenderá a acta correspondente. Non caberá denegar-la práctica de probas relativas a feitos relevantes, pero a resolución que conclúa a reclamación non entrará a examinalas que non sexan pertinentes para o coñecemento das cuestións debatidas, caso en que abondará con que a devandita resolución inclúa unha mera enumeración delas, e decidirá sobre as non practicadas.

5. Cando das alegacións formuladas no escrito de interposición da reclamación ou dos documentos xuntados polo interesado resulten acreditados tódolos datos necesarios para resolver ou cando estes se poidan ter por certos, ou cando daqueles resulte evidente un motivo de inadmisibilidade, poderase prescindir dos trámites sinalados nos anteriores puntos deste artigo e no punto 3 do artigo 235 desta lei.

6. Poderanse formular como cuestións incidentais aquelas que se refiran a extremos que, sen constituíren o fondo do asunto, estean relacionadas con el ou coa validez do procedemento e a resolución do cal sexa requisito previo e necesario para a tramitación da reclamación, non podendo aprazarse ata que recaia acordo sobre o fondo do asunto.

Para a resolución das cuestións incidentais o tribunal poderá actuar de forma unipersoal.

A resolución que poña fin ó incidente non será susceptible de recurso. O recibi-la resolución da reclamación, o interesado poderá discutir novamente o obxecto da cuestión incidental mediante o recurso que proceda contra a resolución.

Artigo 237. *Extensión da revisión en vía económico-administrativa.*

1. As reclamacións e recursos económico-administrativos someten a coñecemento do órgano competente para a súa resolución tódalas cuestións de feito e de dereito que ofrezca o expediente, fosen ou non formuladas polos interesados, sen que en ningún caso poida empeora-la situación inicial do reclamante.

2. Se o órgano competente estima pertinente examinar e resolver cuestións non formuladas polos interesados exporánillelas a estes para que poidan formular alegacións.

Artigo 238. *Terminación.*

1. O procedemento finalizará por renuncia ó dereito en que a reclamación se fundamente, por desistencia da petición ou instancia, por caducidade desta, por satisfacción extraprocesual e mediante resolución.

2. Cando se produza a renuncia ou desistencia do reclamante, a caducidade da instancia ou a satisfacción extraprocesual, o tribunal acordará motivadamente o arquivo das actuacións. Este acordo poderá ser adoptado a través de órganos unipersoais.

O acordo de arquivo de actuacións poderase revisar conforme o disposto no punto 6 do artigo 239 desta lei.

Artigo 239. *Resolución.*

1. Os tribunais non se poderán abster de resolver ningunha reclamación sometida ó seu coñecemento sen

que se poida alegar dúbida racional ou deficiencia nos preceptos legais.

2. As resolucións dictadas deberán conte-los antecedentes de feito e os fundamentos de dereito en que se baseen e decidirán tódalas cuestións que se susciten no expediente, fosen ou non formuladas polos interesados.

3. A resolución poderá ser estimatoria, desestimatoria ou declara-la inadmisibilidade. A resolución estimatoria poderá anular total ou parcialmente o acto impugnado por razóns de dereito substantivo ou por defectos formais.

Cando a resolución aprecie defectos formais que diminúisen as posibilidades de defensa do reclamante, producirase a anulación do acto na parte afectada e ordenarase a retroacción das actuacións ó momento en que se produciu o defecto formal.

4. Declararase a inadmisibilidade nos seguintes supostos:

a) Cando se impugnen actos ou resolucións non susceptibles de reclamación ou recurso en vía económico-administrativa.

b) Cando a reclamación se presentase fóra de prazo.

c) Cando falte a identificación do acto ou actuación contra que se reclama.

d) Cando a petición contida no escrito de interposición non garde relación co acto ou actuación obxecto de recurso.

e) Cando concorran defectos de lexitimación ou de representación.

f) Cando exista un acto firme e consentido que sexa o fundamento exclusivo do acto obxecto da reclamación, cando se recorra contra actos que reproduzan outros anteriores definitivos e firmes ou contra actos que sexan confirmatorios doutros consentidos, así como cando exista cosa xulgada.

Para declara-la inadmisibilidade o tribunal poderá actuar de forma unipersonal.

5. A resolución que se dicte terá plena eficacia respecto dos interesados ós cales se notificase a existencia da reclamación.

6. Con carácter previo, se é o caso, ó recurso de alzada ordinario, poderase interpor perante o tribunal recurso de anulación no prazo de 15 días exclusivamente nos seguintes casos:

a) Cando se declarase incorrectamente a inadmisibilidade da reclamación.

b) Cando se declarasen inexistentes as alegacións ou probas oportunamente presentadas.

c) Cando se alegue a existencia de incongruencia completa e manifesta da resolución.

Tamén se poderá interpor recurso de anulación contra o acordo de arquivo de actuacións a que se refire o artigo anterior.

O escrito de interposición incluírá as alegacións e xuntará as probas pertinentes. O tribunal resolverá sen máis trámite no prazo dun mes; entenderase desestimado o recurso en caso contrario.

7. A doutrina que de modo reiterado estableza o Tribunal Económico-Administrativo Central vinculará os tribunais económico-administrativos rexionais e locais e o resto da Administración tributaria. En cada tribunal económico-administrativo, a doutrina sentada polo seu pleno vinculará as salas e a de ambos ós órganos unipersonais. As resolucións e os actos da Administración tributaria que se fundamenten na doutrina establecida consonte este precepto farano constar expresamente.

Artigo 240. *Prazo de resolución.*

1. A duración do procedemento en calquera das súas instancias será dun ano contado desde a interposición da reclamación. Transcorrido este prazo, o interesado poderá considerar desestimada a reclamación co obxecto de interpo-lo recurso procedente, para o cal o prazo contará a partir do día seguinte ó da finalización do prazo dun ano a que se refire este punto.

O tribunal deberá resolver expresamente en todo caso. Os prazos para a interposición dos correspondentes recursos comezarán a se contar desde o día seguinte ó da notificación da resolución expresa.

2. Transcorrido un ano desde a iniciación da instancia correspondente sen se ter notificado resolución expresa e sempre que se acordase a suspensión do acto reclamado, deixarase de devenga-lo xuro de demora nos termos previstos no punto 4 do artigo 26 desta lei.

Subsección 2.ª Recursos en vía económico-administrativa

Artigo 241. *Recurso de alzada ordinario.*

1. Contra as resolucións dictadas en primeira instancia polos tribunais económico-administrativos rexionais e locais poderase interpor recurso de alzada ordinario perante o Tribunal Económico-Administrativo Central no prazo dun mes contado desde o día seguinte ó da notificación das resolucións.

2. Cando o recorrente comparecese no procedemento en primeira instancia, o escrito de interposición deberá conte-las alegacións e xuntará as probas oportunas, resultando admisibles unicamente as probas que non se puidesen achegar en primeira instancia.

3. Estarán lexitimados para interpor este recurso os interesados, os directores xerais do Ministerio de Facenda e os directores de Departamento da Axencia Estatal de Administración Tributaria nas materias da súa competencia, así como os órganos equivalentes ou asimilados das comunidades autónomas en materia de tributos cedidos ou recargos sobre tributos do Estado.

4. Na resolución do recurso de alzada ordinario será de aplicación o disposto no artigo 240 desta lei.

Artigo 242. *Recurso extraordinario de alzada para a unificación de criterio.*

1. As resolucións dictadas polos tribunais económico-administrativos rexionais e locais que non sexan susceptibles de recurso de alzada ordinario poderán ser impugnadas, mediante o recurso extraordinario de alzada para a unificación de criterio, polos directores xerais do Ministerio de Facenda ou polos directores de departamento da Axencia Estatal de Administración Tributaria respecto das materias da súa competencia, así como polos órganos equivalentes ou asimilados das comunidades autónomas en materia de tributos cedidos ou recargos sobre tributos do Estado, cando estimen gravemente danosas e erróneas as devanditas resolucións, cando non se adecuen á doutrina do Tribunal Económico-Administrativo Central ou cando apliquen criterios distintos ós empregados por outros tribunais económico-administrativos rexionais ou locais.

2. O prazo para interpo-lo recurso extraordinario de alzada para a unificación de criterio será de tres meses contados desde o día seguinte ó da notificación da resolución.

3. A resolución deberase dictar no prazo de seis meses e respectará a situación xurídica particular deri-

e vada da resolución obxecto de recurso, unificando o criterio aplicable.

4. Os criterios establecidos nas resolucións destes recursos serán vinculantes para os tribunais económico-administrativos e para o resto da Administración tributaria.

Artigo 243. *Recurso extraordinario para a unificación de doutrina.*

1. Contra as resolucións en materia tributaria dictadas polo Tribunal Económico-Administrativo Central poderá interpor recurso extraordinario para a unificación de doutrina o director xeral de Tributos, cando estea en desacordo co contido das ditas resolucións.

2. Será competente para resolver este recurso a Sala Especial para a Unificación de Doutrina, que estará composta polo presidente do Tribunal Económico-Administrativo Central, que a presidirá, tres vocais do devandito tribunal, o director xeral de Tributos, o director xeral da Axencia Estatal de Administración Tributaria, o director xeral ou o director do Departamento da Axencia Estatal de Administración Tributaria de que dependa funcionalmente o órgano que dictase o acto a que se refire a resolución obxecto do recurso e o presidente do Consello para a Defensa do Contribuínte.

3. A resolución que se dicte adoptárase por decisión maioritaria dos integrantes da Sala Especial. En caso de empate, o presidente terá sempre voto de calidade.

4. A resolución deberase dictar no prazo de seis meses e respectará a situación xurídica particular derivada da resolución obxecto de recurso, establecendo a doutrina aplicable.

5. A doutrina establecida nas resolucións destes recursos será vinculante para os tribunais económico-administrativos e para o resto da Administración tributaria.

Artigo 244. *Recurso extraordinario de revisión.*

1. O recurso extraordinario de revisión poderá ser interposto polos interesados contra os actos firmes da Administración tributaria e contra as resolucións firmes dos órganos económico-administrativos cando conorra algunha das seguintes circunstancias:

a) Que aparezan documentos de valor esencial para a decisión do asunto que fosen posteriores ó acto ou resolución obxecto de recurso ou de imposible achega no momento de se dictaren estes e que evidencien o erro cometido.

b) Que ó dicta-lo acto ou a resolución influísen esencialmente documentos ou testemuños declarados falsos por sentenza xudicial firme anterior ou posterior a aquela resolución.

c) Que o acto ou a resolución se dictase como consecuencia de prevaricación, suborno, violencia, maquiñación fraudulenta ou outra conduta punible e se declarase así en virtude de sentenza xudicial firme.

2. A lexitimación para interpor este recurso será a prevista no punto 3 do artigo 241.

3. Declararase a inadmisibilidade do recurso cando se aleguen circunstancias distintas ás previstas no punto anterior.

4. Será competente para resolve-lo recurso extraordinario de revisión o Tribunal Económico-Administrativo Central.

Para declara-la inadmisibilidade o tribunal poderá actuar de forma unipersonal.

5. O recurso interporase no prazo de tres meses contados desde o coñecemento dos documentos ou desde que quedou firme a sentenza xudicial.

6. Na resolución do recurso extraordinario de revisión será de aplicación o disposto no punto 1 do artigo 240 desta lei.

SECCIÓN 3.ª PROCEDEMENTO ABREVIADO ANTE ÓRGANOS UNIPERSOAIS

Artigo 245. *Ámbito de aplicación.*

1. As reclamacións económico-administrativas tramitaranse polo procedemento previsto nesta sección:

a) Cando sexan de contía inferior á que regulamentariamente se determine.

b) Cando se alegue exclusivamente a inconstitucionalidade ou a ilegalidade de normas.

c) Cando se alegue exclusivamente falta ou defecto de notificación.

d) Cando se alegue exclusivamente insuficiencia de motivación ou incongruencia do acto impugnado.

e) Cando se aleguen exclusivamente cuestións relacionadas coa comprobación de valores.

f) Cando concurran outras circunstancias previstas regulamentariamente.

2. As reclamacións económico-administrativas tramitadas por este procedemento resolveranse en única instancia polos tribunais económico-administrativos mediante os órganos unipersonais que se determinen regulamentariamente.

3. O procedemento abreviado perante órganos unipersonais regularase polo disposto nesta sección, polas normas regulamentarias que se dicten no seu desenvolvemento e, en defecto de norma expresa, polo disposto neste capítulo.

Artigo 246. *Iniciación.*

1. A reclamación deberase iniciar mediante escrito que necesariamente deberá incluí-lo seguinte contido:

a) Identificación do reclamante e do acto ou actuación contra o que se reclama, o domicilio para notificacións e o tribunal perante o que se interpón.

Nos casos de reclamacións relativas a retencións, ingresos á conta, repercusións, obriga de expedir e entregar factura ou relacións entre o substituto e o contribuínte, o escrito deberá identificar tamén a persoa obxecto de recurso e o seu domicilio.

b) Alegacións que se formulan.

Ó escrito de interposición xuntarase copia do acto que se impugna, así como as probas que se estimen pertinentes.

2. A reclamación dirixirase ó órgano a que se refire o punto 3 do artigo 235 desta lei, e será de aplicación o disposto no devandito punto.

Artigo 247. *Tramitación e resolución.*

1. Cando o órgano económico-administrativo o estime necesario, de oficio ou por instancia do interesado, convocará a celebración dunha vista oral comunicándolle ó interesado o día e a hora en que debe comparecer co obxecto de fundamenta-las súas alegacións.

2. O órgano económico-administrativo poderá dictar resolución, mesmo con anterioridade a recibi-lo expediente, sempre que da documentación presentada polo reclamante resulten acreditados tódolos datos necesarios para resolver.

3. O prazo máximo para notifica-la resolución será de seis meses contados desde a interposición da reclamación. Transcorrido o devandito prazo sen que se notificase a resolución expresa, o interesado poderá considerar desestimada a reclamación co obxecto de interpo-lo recurso procedente, para o cal se contará o prazo a partir do día seguinte ó da finalización do prazo de seis meses a que se refire este punto.

O órgano económico-administrativo deberá resolver expresamente en todo caso. O prazo para a interposición do recurso que proceda empezará a contar desde o día seguinte ó da notificación da resolución expresa.

4. Transcorridos seis meses desde a interposición da reclamación sen se ter notificado resolución expresa e sempre que se acordase a suspensión do acto reclamado, deixarase de devenga-lo xuro de demora nos termos previstos no punto 4 do artigo 26 desta lei.

Artigo 248. *Recursos.*

Contra as resolucións que se dicten no procedemento previsto nesta sección non se poderá interpor recurso de alzada ordinario, pero poderán proceder, se é o caso, os demais recursos regulados na sección anterior.

SECCIÓN 4.ª RECURSO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO

Artigo 249. *Recurso contencioso-administrativo.*

As resolucións que poñan fin á vía económico-administrativa serán susceptibles de recurso contencioso-administrativo perante o órgano xurisdiccional competente.

Disposición adicional primeira. *Exaccións parafiscais.*

As exaccións parafiscais participan da natureza dos tributos e réxense por esta lei en defecto de normativa específica.

Disposición adicional segunda. *Normativa aplicable ós recursos públicos da Seguridade Social.*

Esta lei non será de aplicación ós recursos públicos que correspondan á Tesourería Xeral da Seguridade Social, que se rexerán pola súa normativa específica.

Disposición adicional terceira. *Cidades con estatuto de autonomía de Ceuta e Melilla.*

Para efectos do previsto nesta lei, as referencias realizadas ás comunidades autónomas entenderanse aplicables ás cidades con Estatuto de autonomía de Ceuta e Melilla, sen prexuízo do establecido nas leis orgánicas que aproban os estatutos de autonomía das ditas cidades.

Disposición adicional cuarta. *Normas relativas ás facendas locais.*

1. A normativa aplicable ós tributos e restantes ingresos de dereito público das entidades locais en materia de recurso de reposición e reclamacións económico-administrativas será a prevista nas disposicións reguladoras das facendas locais.

2. O disposto no punto 3 do artigo 32 desta lei será aplicable á devolución de ingresos indebidos derivados de pagamentos fraccionados de débedas de notificación colectiva e periódica realizados ás entidades locais.

3. As entidades locais, dentro do ámbito das súas competencias, poderán desenvolver-lo disposto nesta lei mediante a aprobación das correspondentes ordenanzas fiscais.

Disposición adicional quinta. *Declaracións censuais.*

1. As persoas ou entidades que desenvolvan ou vaian desenvolver en territorio español actividades empresariais ou profesionais ou satisfagan rendementos suxeitos a retención deberánlle comunicar á Adminis-

tración tributaria a través das correspondentes declaracións censuais a súa alta no Censo de Empresarios, Profesionais e Retedores, as modificacións que se produzan na súa situación tributaria e a baixa no devandito censo. O Censo de Empresarios, Profesionais e Retedores formará parte do Censo de Obrigados Tributarios. Neste último figurarán a totalidade de persoas físicas ou xurídicas e entidades a que se refire o artigo 35 da Lei xeral tributaria, identificadas para efectos fiscais en España.

As declaracións censuais servirán, así mesmo, para comunica-lo inicio das actividades económicas que desenvolvan, as modificacións que lles afecten e o cesamento nelas. Para efectos do disposto neste artigo, terán a consideración de empresarios ou profesionais os que tivesen tal condición de acordo coas disposicións propias do imposto sobre o valor engadido, mesmo cando desenvolvan a súa actividade fóra do territorio de aplicación deste imposto.

2. Regulamentariamente regularase o contido, a forma e os prazos para a presentación destas declaracións censuais.

3. A declaración censual de alta no Censo de Empresarios, Profesionais e Retedores conterà, polo menos a seguinte información:

a) O nome e apelidos ou razón social do declarante.
b) O número de identificación fiscal se se trata dunha persoa física que o teña atribuído. Se se trata de persoas xurídicas ou entidades do punto 4 do artigo 35 da Lei xeral tributaria, a declaración de alta servirá para solicitar este número, para o cal deberán achega-la documentación que se estableza regulamentariamente e completa-lo resto da información que se relaciona neste punto. De igual forma procederán as persoas físicas sen número de identificación fiscal que resulten obrigadas á presentación da declaración censual de alta, porque vaian realizar actividades económicas ou vaian satisfacer rendementos suxeitos a retención.

c) O domicilio fiscal, e o seu domicilio social, cando sexa distinto daquel.

d) A relación de establecementos e locais en que vaia desenvolver actividades económicas, con identificación da comunidade autónoma, provincia, municipio, e enderezo completo de cada un deles.

e) A clasificación das actividades económicas que vaia desenvolver segundo a codificación de actividades establecida para efectos do imposto sobre actividades económicas.

f) O ámbito territorial en que vaia desenvolver as súas actividades económicas, distinguindo se se trata de ámbito nacional, da Unión Europea ou internacional. Para estes efectos, o contribuínte que vaia operar na Unión Europea solicitará a súa alta no rexistro de operadores intracomunitarios nos termos que se definan regulamentariamente.

g) A condición de persoa ou entidade residente ou non residente. Neste último caso, especificarase se conta ou non con establecementos permanentes, identificándose todos eles, con independencia de que estes se deban dar de alta individualmente. Se se trata dun establecemento permanente, na declaración de alta identificarase a persoa ou entidade non residente de que dependa, así como o resto dos establecementos permanentes da dita persoa ou entidade que se dese de alta no Censo de Empresarios, Profesionais e Retedores.

h) O réxime de tributación no imposto sobre sociedades, no imposto sobre a renda das persoas físicas ou no imposto sobre a renda de non residentes, segundo corresponda, con mención expresa dos réximes e modalidades de tributación que lle resulten de aplicación e os pagamentos á conta que lle incumban.

i) O réxime de tributación no imposto sobre o valor engadido, con referencia ás obrigas periódicas derivadas do devandito imposto que lle correspondan e o prazo

e previsto para o inicio da actividade, distinguindo o previsto para o inicio das adquisicións e importacións de bens e servicios do previsto para as entregas de bens e prestacións de servicios que constitúen o obxecto da súa actividade, no caso de que un e outro sexan diferentes.

j) O réxime de tributación nos impostos que se determinen regulamentariamente.

k) No caso en que se trate de entidades en constitución, a declaración de alta conterà, polo menos, os datos identificativos e o domicilio completo das persoas ou entidades que promovan a súa constitución.

4. A declaración censual de modificación conterà calquera variación que afecte os datos consignados na declaración de alta ou en calquera outra declaración de modificación anterior, nos termos que se establezan regulamentariamente.

5. A declaración censual de baixa presentarase cando se produza o cesamento efectivo en tódalas actividades a que se refire este artigo, de acordo co que se dispoña regulamentariamente.

6. A Administración tributaria levará conxuntamente co Censo de Empresarios, Profesionais e Retedores un rexistro de operadores intracomunitarios no cal se darán de alta os suxeitos pasivos do imposto sobre o valor engadido que realicen entregas e adquisicións intracomunitarias de bens, así como determinadas prestacións de servicios nos termos que se establezan regulamentariamente.

7. As persoas ou entidades a que se refire o punto un deste artigo poderán resultar exoneradas regulamentariamente de presentaren outras declaracións de contido ou finalidade censual establecidas polas normas propias de cada tributo.

8. As sociedades en constitución que presenten o documento único electrónico para realizar telematicamente os seus trámites de constitución, de acordo co previsto na Lei 7/2003, do 1 de abril, de sociedade limitada nova empresa, pola que se modifica a Lei 2/1995, do 23 de marzo, de sociedades de responsabilidade limitada, quedarán exoneradas da obriga de presentaren a declaración censual de alta, pero quedarán obrigadas á presentación posterior das declaracións de modificación que correspondan na medida en que varíe ou se deba ampliar a información e circunstancias contidas no devandito documento único electrónico.

Disposición adicional sexta. *Número de identificación fiscal.*

1. Toda persoa física ou xurídica, así como as entidades sen personalidade a que se refire o punto 4 do artigo 35 desta lei, terán un número de identificación fiscal para as súas relacións de natureza ou con transcendencia tributaria.

Este número de identificación fiscal será facilitado pola Administración xeral do Estado, de oficio ou por instancia do interesado.

Reglamentariamente regularase o procedemento de asignación e revogación, a composición do número de identificación fiscal e a forma en que se deberá utilizar nas relacións de natureza ou con transcendencia tributaria.

2. En particular, os que entreguen ou confíen a entidades de crédito fondos, bens ou valores en forma de depósitos ou outras análogas, soliciten daquelas créditos ou préstamos de calquera natureza ou realicen calquera outra operación financeira cunha entidade de crédito deberán comunicar previamente o seu número de identificación fiscal á devandita entidade.

A citada obriga será esixible aínda que as operacións activas ou pasivas que se realicen coas entidades de crédito teñan un carácter transitorio.

Reglamentariamente poderanse establecer regras especiais e excepcións á citada obriga, así como as obrigas de información que deberán cumprilas entidades de crédito en tales supostos.

3. As entidades de crédito non poderán librar cheques contra a entrega de efectivo, bens, valores ou outros cheques sen a comunicación do número de identificación fiscal do tomador, quedando constancia do libramiento e da identificación do tomador. Exceptúase do anterior os cheques librados contra unha conta bancaria.

De igual maneira, as entidades de crédito esixiránlle a comunicación do número de identificación fiscal ás persoas ou entidades que presenten ó cobramento, cando o aboamento non se realice nunha conta bancaria, cheques emitidos por unha entidade de crédito. Tamén esixirán en caso de cheques librados por persoas distintas por contía superior a 3.000 euros. En ámbolos casos deberá quedar constancia do pagamento do cheque así como da identificación do tedor que o presente ó cobramento.

Reglamentariamente establecerase a forma en que as entidades de crédito deberán deixar constancia e comunicarlle á Administración tributaria os datos a que se refiren os parágrafos anteriores.

Disposición adicional sétima. *Responsabilidade solidaria das comunidades autónomas e das corporacións locais.*

1. As comunidades autónomas son responsables solidarias respecto do pagamento das débedas tributarias contraídas polas entidades de dereito público dependentes delas, sociedades mercantís cun capital social que pertenza integramente á comunidade autónoma ou institucións asociativas voluntarias públicas en que participen, en proporción ás súas respectivas cotas e sen prexuízo do dereito de repetir que as poida asistir, se é o caso.

2. As corporacións locais son responsables solidarias respecto do pagamento das débedas tributarias contraídas polas entidades a que se refiren as alíneas b) e c) do punto 3 do artigo 85 da Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases de réxime local, así como das que, se é o caso, sexan contraídas polas mancomunidades, comarcas, áreas metropolitanas, entidades de ámbito inferior ó municipio e por calquera institución asociativa voluntaria pública en que aquelas participen, en proporción ás súas respectivas cotas e sen prexuízo do dereito de repetir que as poida asistir, se é o caso.

Disposición adicional oitava. *Procedementos concursais.*

O disposto nesta lei aplicarase de acordo co establecido na lexislación concursal vixente en cada momento.

Disposición adicional novena. *Competencias en materia do deber de información.*

Para efectos do punto 1 do artigo 8 da Lei orgánica 1/1982, do 5 de maio, de protección civil do dereito ó honor, á intimidade persoal e familiar e á propia imaxe, considerarase autoridade competente o ministro de Facenda, o órgano equivalente das comunidades autónomas, o órgano de goberno das entidades locais, os directores de departamento da Axencia Estatal de Administración Tributaria e os seus delegados territoriais.

Disposición adicional décima. *Exacción da responsabilidade civil por delicto contra a Facenda pública.*

1. Nos procedementos por delicto contra a Facenda pública, a responsabilidade civil comprenderá a totali-

dade da débeda tributaria non ingresada, incluídos os seus xuros de demora, e esixírase polo procedemento administrativo de constrinximento.

2. Unha vez que sexa firme a sentenza, o xuíz ou tribunal a que lle competa a execución remitiralles testemuño ós órganos da Administración tributaria, ordenando que se proceda á súa exacción. Na mesma forma se procederá cando o xuíz ou tribunal acordase a execución provisional dunha sentenza obxecto de recurso.

3. Cando se acordase o fraccionamento de pagamento da responsabilidade civil conforme o artigo 125 do Código penal, o xuíz ou tribunal comunicará á Administración tributaria. Neste caso, o procedemento de constrinximento iniciárase se o responsable civil do delito incumpriuse os termos do fraccionamento.

4. A Administración tributaria informará o xuíz ou tribunal sentenciador, para os efectos do artigo 117.3 da Constitución española, da tramitación e, se é o caso, dos incidentes relativos á execución encomendada.

Disposición adicional décimo primeira. *Reclamacións económico-administrativas noutras materias.*

1. Poderase interpor reclamación económico-administrativa, logo de interposición potestativa de recurso de reposición, contra as resolucións e os actos de trámite que decidan, directa ou indirectamente, o fondo do asunto relativo ás seguintes materias:

a) Os actos recadatorios da Axencia Estatal de Administración Tributaria relativos a ingresos de dereito público do Estado e das entidades de dereito público vinculadas ou dependentes da Administración xeral do Estado ou relativos a ingresos de dereito público, tributarios ou non tributarios, doutra Administración pública.

b) O recoñecemento ou a liquidación por autoridades ou organismos dos ministerios de Facenda e de Economía de obrigas do Tesouro Público e as cuestións relacionadas coas operacións de pagamento polos devanditos órganos con cargo ó Tesouro.

c) O recoñecemento e pagamento de toda clase de pensións e dereitos pasivos que sexa competencia do Ministerio de Facenda.

2. Non se admitirán reclamacións económico-administrativas con respecto ós seguintes actos:

a) Os que dean lugar a reclamación en vía administrativa previa á xudicial, civil ou laboral ou poñan fin á devandita vía.

b) Os dictados en procedementos en que lle estea reservada ó ministro competente a resolución que ultime a vía administrativa.

c) Os dictados en virtude dunha lei que os exclúa de reclamación económico-administrativa.

3. Estará lexitimado para interpor reclamación económico-administrativa contra os actos relativos ás materias a que se refire o punto 1 calquera persoa con intereses lexitimos que resulten afectados polo acto administrativo, así como o interventor xeral da Administración do Estado ou os seus delegados, nas materias a que se estenda a función fiscalizadora que lle confiran as disposicións vixentes.

4. Non estarán lexitimados para interpor reclamación económico-administrativa contra os actos relativos ás materias a que se refire o punto 1:

a) Os funcionarios e empregados públicos agás nos casos en que inmediata e directamente se vulnere un dereito que en particular lles estea recoñecido ou resulten afectados os seus intereses lexitimos.

b) Os particulares cando obren por delegación da Administración ou como axentes ou mandatarios nela.

c) Os denunciante.

d) Os que asuman obrigas en virtude de pacto ou contrato.

e) Os organismos ou órganos que dictasen o acto impugnado, así como calquera outra entidade polo mero feito de ser destinataria dos fondos xestionados mediante o devandito acto.

5. Poderán interpo-lo recurso de alzada ordinario as persoas ou órganos previstos no punto 3 desta disposición adicional e os órganos directivos dos ministerios de Facenda e de Economía que se determinen regulamentariamente en materias da súa competencia.

6. Poderán interpo-lo recurso extraordinario de alzada para a unificación de criterio os órganos directivos dos ministerios de Facenda e de Economía que se determinen regulamentariamente.

7. Poderán interpo-lo recurso extraordinario de revisión as persoas ou órganos previstos no punto 3 desta disposición adicional, e os órganos directivos dos ministerios de Facenda e de Economía que se determinen regulamentariamente en materias da súa competencia.

8. Agás o disposto nos puntos anteriores, nas reclamacións económico-administrativas reguladas na presente disposición adicional aplicaranse as normas reguladoras das reclamacións económico-administrativas en materia tributaria contidas nesta lei.

Disposición adicional décimo segunda. *Composición dos tribunais económico-administrativos.*

O presidente e os vocais dos tribunais económico-administrativos serán nomeados entre funcionarios do Estado e os seus organismos autónomos, das comunidades autónomas e entre funcionarios de Administración local con habilitación de carácter nacional, que reúnan os requisitos e condicións que regulamentariamente se determinen, actuando como secretario un avogado do Estado.

Disposición adicional décimo terceira. *Participación das comunidades autónomas nos tribunais económico-administrativos.*

1. De acordo co disposto no artigo 20 da Lei orgánica 8/1980, do 22 de setembro, de financiamento das comunidades autónomas, a participación das comunidades autónomas nos tribunais económico-administrativos rexionais do Estado poderase realizar, nos termos que se establezan regulamentariamente, das seguintes maneiras:

a) Mediante o nomeamento de funcionarios das comunidades autónomas conforme o indicado na disposición adicional segunda desta lei.

b) Mediante a creación, no seo do Tribunal Económico-Administrativo Rexional, e en virtude de convenio celebrado entre o Ministerio de Facenda e a consellería competente da comunidade autónoma, dunha sala especial que estará presidida polo presidente do Tribunal e integrada polos vocais deste que se determinen regulamentariamente e polo seu secretario así como polo órgano económico-administrativo da comunidade autónoma, e que actuará como sala do tribunal respecto das reclamacións relativas exclusivamente a tributos cedidos ou a aqueles tributos do Estado dos que o rendemento lle corresponda na súa totalidade á comunidade autónoma.

2. Na falta de convenio procederase na forma prevista na alínea a) anterior, segundo se estableza regulamentariamente.

e
Disposición adicional décimo cuarta. *Contía das reclamacións económico-administrativas.*

Con efectos para as reclamacións económico-administrativas que se interpoñan a partir da entrada en vigor desta lei as contías a que se refiren as alíneas a) e b) do punto 2 do artigo 10 do Real decreto 391/1996, do 1 de marzo, polo que se aproba o Regulamento de procedemento das reclamacións económico-administrativas quedarán fixadas en 150.000 e 1.800.000 euros, respectivamente, ata que se aprobe un novo Regulamento de desenvolvemento en materia económico-administrativa.

Disposición adicional décimo quinta. *Normas relativas ó catastro inmobiliario.*

1. As infraccións e sancións en materia catastral rexeranse pola súa normativa específica.

2. O artigo 27 desta lei relativo ás recargas por declaración extemporánea sen requirimento previo non será aplicable ás declaracións catastrais.

3. En materia de notificación de valores catastrais, esta lei aplicarase supletoriamente respecto ó disposto na normativa específica catastral.

Disposición adicional décimo sexta. *Utilización de medios electrónicos, informáticos ou telemáticos nas reclamacións económico-administrativas.*

1. Poderanse utilizar medios electrónicos, informáticos ou telemáticos para a interposición, tramitación e resolución das reclamacións económico-administrativas.

2. Poderanse empregar os devanditos medios para as notificacións que se deban realizar cando o interesado os sinalase como preferentes ou consentise expresamente a súa utilización.

3. Os documentos que integren un expediente correspondente a unha reclamación económico-administrativa poderanse obter mediante o emprego dos medios a que se refire o número 1 desta disposición.

4. O ministro de Facenda regulará os aspectos necesarios para a implantación destas medidas e creará os rexistros telemáticos que procedan.

Disposición transitoria primeira. *Recargas do período executivo, xuro de demora e xuro legal e responsabilidade en contratas e subcontratas.*

1. O disposto no artigo 28 desta lei aplicarase ás débedas tributarias o período executivo das cales se inicie a partir da entrada en vigor dela.

2. O disposto nos puntos 4 e 6 do artigo 26 e no punto 2 do artigo 33 en materia de xuros de demora e xuro legal será de aplicación ós procedementos, escritos e solicitudes que se inicien ou presenten a partir da entrada en vigor desta lei.

3. O suposto de responsabilidade a que se refire a alínea f) do punto 1 do artigo 43 desta lei non se aplicará ás obras ou prestacións de servicios contratadas ou subcontratadas cando a súa execución ou prestación se iniciase antes da entrada en vigor desta lei.

Disposición transitoria segunda. *Consultas tributarias escritas e información sobre o valor de bens inmobles.*

1. O disposto nos artigos 88 e 89 desta lei aplicarase ás consultas tributarias escritas que se presenten a partir do 1 de xullo de 2004. As consultas presentadas antes desa data rexeranse polo disposto no artigo 107 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, e no artigo 8 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes.

2. O disposto no artigo 90 desta lei relativo á información sobre o valor de bens inmobles será de aplicación ós procedementos, escritos e solicitudes que se inicien ou presenten a partir da entrada en vigor desta lei.

Disposición transitoria terceira. *Procedementos tributarios.*

1. Os procedementos tributarios iniciados antes da data de entrada en vigor desta lei rexeranse pola normativa anterior á devandita data ata a súa conclusión agás o disposto no punto seguinte.

2. Serán de aplicación ós procedementos iniciados antes da data de entrada en vigor desta lei os seguintes artigos:

a) O punto 2 do artigo 62 desta lei, relativo ós prazos de pagamento en período voluntario, cando a liquidación administrativa se notifique a partir da entrada en vigor desta lei.

b) O punto 2 do artigo 112 desta lei, relativo á notificación por comparecencia, cando as publicacións se realicen a partir da entrada en vigor desta lei.

c) O punto 3 do artigo 188 desta lei, relativo á redución do 25 por cento da sanción, cando o ingreso se realice a partir da entrada en vigor desta lei.

Tamén se aplicará a redución do 25 por cento prevista no punto 3 do artigo 188 desta lei cando a partir da entrada en vigor desta lei se efectúe o ingreso das sancións contra as cales se recorreu con anterioridade e se desista, antes do 31 de decembro de 2004, do recurso ou reclamación interposto contra a sanción e, se é o caso, do recurso ou reclamación interposto contra a liquidación de que derive a sanción.

d) O punto 3 do artigo 212 desta lei, relativo ós efectos da interposición de recursos ou reclamacións contra sancións.

e) O punto 1 do artigo 223 desta lei, relativo ó prazo de interposición do recurso de reposición, cando o acto ou resolución obxecto do recurso se notifique a partir da entrada en vigor desta lei.

3. Os artigos 15 e 159 desta lei, relativos á declaración do conflito na aplicación da norma tributaria, aplicarase cando os actos ou negocios obxecto do informe se realizasen a partir da entrada en vigor desta lei. Os actos ou negocios anteriores seralles de aplicación, se é o caso, o disposto no artigo 24 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

Disposición transitoria cuarta. *Infraccións e sancións tributarias.*

1. Esta lei será de aplicación ás infraccións tributarias cometidas con anterioridade á súa entrada en vigor, sempre que a súa aplicación resulte máis favorable para o suxeito infractor e a sanción imposta non adquirise firmeza.

A revisión das sancións non firmes e a aplicación da nova normativa será realizada polos órganos administrativos e xurisdiccionais que estean coñecendo das reclamacións e recursos, logo de audiencia ó interesado.

2. Os procedementos sancionadores en materia tributaria iniciados antes do 1 de xullo de 2004 deberán concluír antes do 31 de decembro de 2004, sen que lles sexa de aplicación o prazo máximo de resolución previsto no punto 3 do artigo 34 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes, e no artigo 36 do Real decreto 1930/1998, do 11 de setembro, polo que se desenvolve o réxime sancionador tributario e se introducen as adecuacións necesarias no Real decreto 939/1986, do 25 de abril, polo que se aproba o Regulamento xeral da inspección dos tributos.

Disposición transitoria quinta. *Reclamacións económico-administrativas.*

1. Esta lei aplicaráselles ás reclamacións ou recursos que se interpoñan a partir da data de entrada en

vigor dela. Ás interpostas con anterioridade aplicaráselle-la normativa anterior á devandita data ata a súa conclusión.

2. O prazo a que se refire o punto 1 do artigo 235 desta lei relativo á interposición das reclamacións económico-administrativas aplicarase cando o acto ou resolución obxecto da reclamación se notifique a partir da entrada en vigor desta lei.

3. O disposto no punto 2 do artigo 240 desta lei aplicaráselles ás reclamacións económico-administrativas que se interpoñan a partir dun ano desde a entrada en vigor desta lei.

4. O procedemento abreviado regulado na sección 3.ª do capítulo IV do título V desta lei aplicaráselles ás reclamacións económico-administrativas que se interpoñan a partir dun ano desde a entrada en vigor desta lei.

Disposición derogatoria única. *Derogación normativa.*

1. Malia o disposto nas disposicións transitorias desta lei, no momento da entrada en vigor desta lei quedarán derogadas tódalas disposicións que se opoñan ó establecido nela e, entre outras, as seguintes normas:

a) A Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

b) A Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes.

c) A Lei 34/1980, do 21 de xuño, de reforma do procedemento tributario.

d) A Lei 39/1980, do 5 de xullo, de bases sobre procedemento económico-administrativo.

e) O Real decreto lexislativo 2795/1980, do 12 de decembro, polo que se articula a Lei 39/1980, do 5 de xullo, de bases sobre procedemento económico-administrativo.

f) A Lei 10/1985, do 26 de abril, de modificación parcial da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

g) A Lei 25/1995, do 20 de xullo, de modificación parcial da Lei xeral tributaria.

h) Da Lei 33/1987, do 23 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 1988, o artigo 113 relativo ó número de identificación fiscal.

i) Da Lei 37/1988, do 28 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 1989, o artigo 107 relativo ás declaracións censuais.

j) Da Lei 21/2001, do 27 de decembro, pola que se regulan as medidas fiscais e administrativas do novo sistema de financiamento das comunidades autónomas de réxime común e cidades con Estatuto de autonomía, a alínea c) do punto 1 do artigo 51 relativa á competencia para resolve-los expedientes de fraude de lei.

2. As normas regulamentarias dictadas en desenvolvemento dos textos derogados a que se refire o punto anterior continuarán vixentes, en tanto non se opoñan ó previsto nesta lei, ata a entrada en vigor das distintas normas regulamentarias que se poidan dictar en desenvolvemento desta lei.

3. As referencias contidas en normas vixentes ás disposicións que se derogan expresamente deberanse entender efectuadas ás disposicións desta lei que regulan a mesma materia ca aquelas.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos.*

O artigo 6.º da Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos, quedará redactado da seguinte forma:

«Artigo 6.º *Concepto.*

Taxas son os tributos en que o feito imponible consiste na utilización privativa ou no aproveitamento especial do dominio público, a prestación

de servicios ou a realización de actividades en réxime de dereito público que se refiran, afecten ou beneficien de modo particular ó obrigado tributario, cando os servicios ou actividades non sexan de solicitude ou recepción voluntaria para os obrigados tributarios ou non se presten ou realicen polo sector privado.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación do Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral orzamentaria.*

O punto 1 do artigo 32 do Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro, polo que se aproba o texto refundido da Lei xeral orzamentaria, quedará redactado da seguinte forma:

«1. Para os fins previstos no artigo anterior, a Facenda do Estado ostentará, entre outras, as prerrogativas reguladas nos artigos 77, 78, 79, 80, 93, 94, 109, 110, 111, 112, 160 e 161 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio:*

Os puntos un e dous do artigo 6 da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio, quedarán redactados da seguinte forma:

«Un. Os suxeitos pasivos non residentes en territorio español estarán obrigados a nomear unha persoa física ou xurídica con residencia en España para que os represente perante a Administración tributaria en relación coas súas obrigas por este imposto, cando operen por mediación dun establecemento permanente ou cando pola contía e características do patrimonio do suxeito pasivo situado en territorio español, así o requira a Administración tributaria, e a comunicalo devandito nomeamento, debidamente acreditado, antes da fin do prazo de declaración do imposto.

Dous. O incumprimento da obriga a que se refire o punto un constituirá unha infracción tributaria grave e a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 1.000 euros.

A sanción imposta conforme os parágrafos anteriores graduarase incrementando a contía resultante nun 100 por cento se se produce a comisión repetida de infraccións tributarias.

A sanción imposta de acordo co previsto neste punto reducirase conforme o disposto no punto 3 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.»

Disposición derradeira cuarta. *Modificación da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns:*

Un. O punto 2 do artigo 18 da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns, quedará redactado da seguinte forma:

«2. Os interesados deberán consignar na declaración que están obrigados a presentar segundo o artigo 31 o valor real que atribúen a cada un dos bens e dereitos incluídos na declaración do imposto. Este valor prevalecerá sobre o comprobado se fose superior.

Se o valor a que se refire o parágrafo anterior non fose comunicado, concederáselles un prazo de dez días para que emenden a omisión.»

e Dous. O artigo 40 da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns, quedará redactado da seguinte forma:

«Artigo 40. *Réxime sancionador.*

1. As infraccións tributarias do imposto regulado nesta lei serán cualificadas e sancionadas conxuntamente o disposto na Lei xeral tributaria, sen prexuízo das especialidades previstas nesta lei.

2. O incumprimento da obriga a que se refire o punto 2 do artigo 18 desta lei considerárase infracción grave e a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 500 euros.

A sanción graduarase incrementando a contía resultante nun 100 por cento se se produce a comisión repetida de infraccións tributarias.

A sanción imposta de acordo co previsto neste punto reducirase conforme o disposto no punto 3 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.»

Disposición derradeira quinta. *Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido:*

Un. O artigo 170 quedará redactado da seguinte forma:

«Artigo 170. *Infraccións.*

Un. Sen prexuízo das disposicións especiais previstas neste título, as infraccións tributarias neste imposto cualifícanse e sanciónanse conforme o establecido na Lei xeral tributaria e demais normas de xeral aplicación.

Dous. Constituirán infraccións tributarias:

1.º A adquisición de bens por parte de suxeitos pasivos acollidos ó réxime especial da recarga de equivalencia sen que nas correspondentes facturas figure expresamente consignada a recarga de equivalencia, agás os casos en que o adquirente lle dese conta diso á Administración na forma que se determine regulamentariamente.

2.º A obtención, mediante acción ou omisión culposa ou dolosa, dunha incorrecta repercusión do imposto, sempre e cando o destinatario dela non teña dereito á dedución total das cotas soportadas.

Serán suxeitos infractores as persoas ou entidades destinatarias das referidas operacións que sexan responsables da acción ou omisión a que se refire o parágrafo anterior.

3.º A repercusión improcedente en factura, por persoas que non sexan suxeitos pasivos do imposto, de cotas impositivas sen que se procedese ó ingreso delas.

4.º A non consignación na autoliquidación que hai que presentar polo período correspondente das cantidades de que sexa suxeito pasivo o destinatario das operacións conforme os números 2.º e 3.º do punto un do artigo 84 ou do artigo 85 desta lei.»

Dous. O artigo 171 quedará redactado da seguinte forma:

«Artigo 171. *Sancións.*

Un. As infraccións contidas no punto dous do artigo anterior serán graves e sanciónanse conxuntamente as normas seguintes:

1.º As establecidas no ordinal 1.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 50 por

cento do importe da recarga de equivalencia que se debería ter repercutido, cun importe mínimo de 30 euros por cada unha das adquisicións efectuadas sen a correspondente repercusión da recarga de equivalencia.

2.º As establecidas no ordinal 2.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 50 por cento do beneficio indebidamente obtido.

3.º As establecidas no ordinal 3.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas indebidamente repercutidas, cun mínimo de 300 euros por cada factura ou documento substitutivo en que se produza a infracción.

4.º As establecidas no ordinal 4.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento da cota correspondente ás operacións non consignadas na autoliquidación.

Dous. A sanción imposta de acordo co previsto na norma 4.ª do punto un deste artigo reducirase conforme o disposto no punto 1 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

Tres. As sancións impostas de acordo co previsto no punto un deste artigo reduciranse conforme o disposto no punto 3 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

Catro. A sanción de perda do dereito a obter beneficios fiscais non será de aplicación en relación coas exencións establecidas nesta lei e demais normas reguladoras do imposto sobre o valor engadido.»

Disposición derradeira sexta. *Modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.*

Un. Modifícase o artigo 19 que quedará redactado da seguinte maneira:

«Artigo 19. *Infraccións e sancións.*

1. O réxime de infraccións e sancións en materia de impostos especiais de fabricación rexeráse polo disposto na Lei xeral tributaria, nas normas específicas que para cada un destes impostos se establecen nesta lei e nas contidas nos seguintes puntos.

En particular, cando as sancións impostas de acordo co previsto nesta lei se deriven da previa regularización da situación tributaria do obrigado, serán aplicables as reducións reguladas no punto 1 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

As sancións pecuniarias que se impoñan de acordo co previsto nesta lei reduciranse conforme o disposto no punto 3 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

2. En todo caso, constitúen infraccións tributarias graves:

a) A fabricación e importación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con incumprimento das condicións e requisitos esixidos nesta lei e no seu regulamento.

b) A circulación e tenza de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con fins comerciais cando se realice sen cumprimento do previsto no punto 7 do artigo 15.

3. As infraccións a que se refire o punto anterior sanciónanse con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas que lles correspondían ás cantidades dos produtos, calculadas

aplicando o tipo vixente na data de descubrimento da infracción.

As sancións graduaranse incrementando a sanción nun 25 por cento cando se produza comisión repetida de infraccións tributarias. Esta circunstancia apreciarase cando o infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado por resolución firme en vía administrativa por infrinxir calquera das prohibicións establecidas no punto anterior.

Igualmente, as sancións graduaranse incrementando a sanción nun 25 por cento cando a infracción se cometa mediante o quebrantamento das normas de control.

4. Pola comisión de infraccións tributarias graves poderanse impor, ademais, as seguintes sancións:

a) O peche temporal dos establecementos de que sexan titulares os infractores, por un período de seis meses, que será acordado, se é o caso, polo ministro de Facenda, ou o peche definitivo deles, que será acordado, se é o caso, polo Consello de Ministros. Poderase acorda-lo peche definitivo cando o suxeito infractor fose sancionado por resolución firme en vía administrativa pola comisión dunha infracción grave dentro dos dous anos anteriores que dese lugar á imposición da sanción de peche temporal do establecemento.

b) A precintaxe por un período de seis meses ou a incautación definitiva dos aparellos de venda automática, cando as infraccións se cometan a través deles. Poderase acorda-la incautación definitiva cando o suxeito infractor fose sancionado por resolución firme en vía administrativa pola comisión, por medio do aparello de venda automática, dunha infracción grave dentro dos dous anos anteriores que dese lugar á imposición da sanción de precintaxe do devandito aparello.

Para efectos da imposición das sancións previstas na presente letra, terán a consideración de suxeitos infractores tanto o titular do aparello de venda automática como o titular do establecemento onde se encontra situado.

Agás nos casos establecidos na alínea c) seguinte, a imposición destas sancións será acordada polo órgano competente para a imposición da sanción principal.

c) Emporiso, cando a imposición das sancións previstas na alínea b) conorra coa imposición das previstas na alínea a) anterior, procederá a incautación definitiva do aparello de venda automática sempre que se acorde o peche definitivo do establecemento. Nos casos en que se produza esta concorrencia, a imposición das sancións será acordada polos órganos previstos na alínea a).

5. A circulación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación sen levaren os documentos que regulamentariamente se establezan, cando non constituía infracción tributaria grave, sancionarase, en concepto de infracción tributaria leve, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento da cota que lles correspondería ós produtos en circulación, cun mínimo de 600 euros.

6. A tenza, con fins comerciais, de elaborados do tabaco que non teñan marcas fiscais ou de recoñecemento, cando tal requisito sexa esixible regulamentariamente, sancionarase:

a) Con multa de 75 euros por cada 1.000 cigarros que se teñan con fins comerciais sen teren tales marcas, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción cometida.

b) Con multa de 600 euros por cada infracción cometida respecto dos restantes elaborados do tabaco.

As sancións establecidas nas alíneas a) e b) anteriores graduaranse incrementando o importe da multa nun 50 por cento en caso de comisión repetida destas infraccións. A comisión repetida apreciarase cando o suxeito infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado en virtude de resolución firme en vía administrativa pola comisión das infraccións recollidas neste punto.»

Dous. O artigo 35 quedará redactado da seguinte maneira:

«Artigo 35. *Infraccións e sancións.*

Constitúen infraccións tributarias graves:

a) A existencia de diferencias en máis en relación co grao alcohólico volumétrico adquirido do viño ou das bebidas fermentadas en existencias nunha fábrica de produtos intermedios ou utilizados nela.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 por cento da cota que correspondería á diferenza expresada en hectolitros de alcohol puro, aplicando o tipo impositivo establecido para o imposto sobre o alcohol e bebidas derivadas.

b) A existencia de diferencias en menos en relación co grao alcohólico volumétrico adquirido dos produtos intermedios en proceso de fabricación, en existencias en fábrica ou saídos dela.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 por cento da cota que lle correspondería á diferenza expresada en hectolitros de alcohol puro, aplicando o tipo impositivo establecido para o imposto sobre o alcohol e bebidas derivadas.

c) A existencia de diferenza en máis en primeiras materias, distintas do alcohol e as bebidas derivadas, en fábricas de produtos intermedios, que excedan das porcentaxes autorizadas regulamentariamente.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 por cento da cota que lles correspondería ós produtos intermedios á fabricación dos cales se fosen a destina-las primeiras materias, considerándose que, agás proba en contrario, os produtos intermedios a que se ían destinar terían un grao alcohólico volumétrico adquirido superior ó 15 por cento vol.»

Tres. Os puntos 1 e 2 do artigo 45 quedarán redactados da seguinte maneira:

«1. Nos supostos que a continuación se indican, que terán o carácter de infraccións tributarias graves, imporanse as sancións especiais que para cada un se detallan:

a) A posta en funcionamento dos aparellos produtores de alcohol incumprindo os trámites regulamentariamente establecidos ou expirado o prazo de traballo declarado, sancionarase con multa pecuniaria proporcional do 150 por cento da cota que resultaría de aplica-lo tipo impositivo vixente no momento do descubrimento da infracción ó volume de produción, expresado en hectolitros de alcohol puro á temperatura de 20 .°C, que se puidese obter

e

en traballo ininterrompido desde que expirou a última declaración de traballo, se a houbese, ata a data do descubrimento, cun máximo de tres meses.

b) A rotura de precintos que posibilite o funcionamento dos aparellos produtores de alcohol ou a súa extracción de depósitos precintados, sancionárase con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas calculadas segundo o punto anterior ou da correspondente á capacidade total do depósito, respectivamente, agás que da dita rotura se lle dese coñecemento á Administración con anterioridade ó seu descubrimento por esta.

c) As diferencias en máis en primeiras materias en fábricas de alcohol que excedan das porcentaxes autorizadas regulamentariamente, sancionárase con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento da cota que lle correspondería ó alcohol puro que se puidese fabricar utilizando as devanditas primeiras materias.

d) A falta de marcas fiscais ou de recoñecemento, superior ó 0, 5 por 1.000 das utilizadas, nos recontos efectuados nos establecementos autorizados para o embotellado de bebidas derivadas, sancionárase con multa pecuniaria proporcional do 150 por cento das cotas que resultarían de aplica-lo tipo impositivo vixente no momento do descubrimento da infracción ó volume de alcohol puro correspondente á cantidade de bebidas derivadas das que a circulación puidese ter sido amparada polas devanditas marcas, supostas as bebidas cun grao alcohólico volumétrico adquirido de 40 por cento vol. e embotelladas nos envases de maior capacidade segundo tipo de marca.»

«2. A rexeneración de alcohois total ou parcialmente desnaturalizados constituirá infracción tributaria grave que se sancionará, sen prexuízo da esixencia da cota tributaria, con multa pecuniaria proporcional do triple da contía resultante de aplicar ó volume de alcohol rexenerado, expresado en hectolitros de alcohol puro, á temperatura de 20 °C, o tipo impositivo vixente no momento do descubrimento da infracción, e poderase impor, ademais, a sanción do peche do establecemento en que se produciu a devandita rexeneración, de acordo co previsto no punto 4 do artigo 19 desta lei. Considerárase que o alcohol total ou parcialmente desnaturalizado foi rexenerado cando non se xustifique o seu uso ou destino.»

Catro. Os puntos 1, 4 e 5 do artigo 55 quedarán redactados da seguinte maneira:

«1. Constituirá infracción tributaria grave a inobservancia das prohibicións e limitacións de uso que se establecen no artigo 54 desta lei. As devanditas infraccións sancionárase consonte o que se dispón no presente artigo, con independencia das sancións que puidesen proceder, de acordo co disposto no artigo 19 desta lei, pola posible comisión doutras infraccións tributarias.»

«4. A sanción que se lle impoña ó autor ou a cada un dos autores consistirá:

a) Cando o motor do vehículo, artefacto ou embarcación con que se cometeu a infracción teña ata 10 CV de potencia fiscal, en multa pecuniaria fixa de 600 euros e sanción non pecuniaria dun mes de precintaxe e inmovilización do vehículo, artefacto ou embarcación. Se da precintaxe e inmovilización se deducise grave prexuízo para o interese público xeral, a devandita sanción non se imporá e a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 1.200 euros.

b) En motores de máis de 10 ata 25 CV de potencia fiscal, en multa pecuniaria fixa de 1.800 euros e sanción non pecuniaria de dous meses de precintaxe e inmovilización do vehículo, artefacto ou embarcación. Se da precintaxe e inmovilización se deducise grave prexuízo para o interese público xeral, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 3.600 euros.

c) En motores de máis de 25 ata 50 CV de potencia fiscal, en multa pecuniaria fixa de 3.600 euros e sanción non pecuniaria de tres meses de precintaxe e inmovilización do vehículo, artefacto ou embarcación. Se da precintaxe e inmovilización se deducise grave prexuízo para o interese público xeral, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 7.200 euros.

d) En motores de máis de 50 CV de potencia fiscal, en multa pecuniaria fixa de 6.000 euros e sanción non pecuniaria de catro meses de precintaxe e inmovilización do vehículo, artefacto ou embarcación. Se da precintaxe e inmovilización se deducise grave prexuízo para o interese público xeral, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 12.000 euros.

e) Nos supostos recollidos na alínea a) do punto 2 anterior, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 600 euros.»

«5. Nos casos de comisión repetida desta clase de infraccións duplicaranse os importes e períodos establecidos no punto anterior.

Esta circunstancia apreciárase cando o infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado por resolución firme en vía administrativa por infrinxir calquera das prohibicións establecidas no artigo anterior.»

Disposición derradeira sétima. *Modificación da Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas.*

O punto 3 do artigo 4 da Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas, quedará redactado da seguinte maneira:

«3. O incumprimento das obrigas contidas nos dous puntos anteriores ten a consideración de infracción tributaria leve e sancionárase de acordo co disposto na Lei xeral tributaria para as declaracións censuais.»

Disposición derradeira oitava. *Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

O artigo 63 da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, quedará redactado como segue:

«Artigo 63. *Infraccións e sancións.*

1. As infraccións tributarias neste imposto cualificaranse e sancionárase conforme o establecido na Lei xeral tributaria e demais normas de xeral aplicación, sen prexuízo das especialidades previstas neste título.

As sancións pecuniarias que se impoñan de acordo co previsto nesta lei reduciranse conforme o disposto no punto 3 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

2. Constitúe infracción tributaria a expedición de facturas polos suxeitos pasivos incluídos no réxime especial de comerciantes retallistas sen que nas correspondentes facturas figure expresamente consignada a súa condición de tales.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 30 euros por cada unha das facturas emitidas sen facer consta-la condición de comerciante retalista.

3. Constitúe infracción tributaria a obtención, mediante acción ou omisión culposa ou dolosa, dunha incorrecta repercusión do imposto, sempre e cando o destinatario dela non teña dereito á deducción total das cotas soportadas.

Serán suxeitos infractores as persoas ou entidades destinatarias das referidas operacións que sexan responsables da acción ou omisión a que se refire o parágrafo anterior.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento do beneficio indebidamente obtido.

4. Constitúe infracción tributaria a repercusión impropcedente en factura por persoas que non sexan suxeitos pasivos do imposto, de cotas impositivas sen que se procedese ó ingreso delas.

Igualmente, constitúe infracción tributaria a repercusión por parte de suxeitos pasivos do imposto de cotas impositivas a un tipo superior ó legalmente establecido e que non lles fosen devoltas ós que as soportaron nin declaradas nos prazos de presentación das declaracións-liquidacións do imposto. A sanción derivada da comisión desta infracción será compatible coa que proceda por aplicación do artigo 191 da Lei xeral tributaria.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas indebidamente repercutidas, cun mínimo de 300 euros por cada factura ou documento substitutivo en que se produza a infracción. Cando se trate de suxeitos pasivos do imposto, a base da sanción consistirá na diferenza entre a cota derivada da aplicación do tipo impositivo legalmente aplicable e o indebidamente repercutido.

5. Constitúe infracción tributaria a non consignación na autoliquidación a presentar polo período correspondente das cotas de que sexa suxeito pasivo o destinatario das operacións conforme o punto 2.º do número 1 do artigo 19 desta lei e o punto 2 do artigo 25 da Lei 19/1994.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 75 por cento da cota tributaria correspondente ás operacións non consignadas na autoliquidación.

A sanción imposta de acordo co previsto neste punto reducirase conforme o disposto no punto 1 do artigo 188 da Lei xeral tributaria.

6. Constitúe infracción tributaria retirar-los bens importados sen que a Administración tributaria canaria autorizase previamente o seu levantamento nos termos previstos regulamentariamente así como dispor dos bens sen a preceptiva autorización antes de que os servicios da Administración tributaria canaria procedesen ó seu recoñecemento físico ou extracción de mostras, no caso de que os devanditos servicios lle comunicasen ó importador ou á persoa que actúe pola súa conta a intención de efectua-las referidas operacións.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 600 euros.

7. Constitúe infracción tributaria desprazar do lugar en que se encontren os bens importados en relación ós cales non se concedese o seu levantamento, ou manipularlos sen a preceptiva autorización.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 1.000 euros.

8. Constitúe infracción tributaria o incumprimento dos requisitos, condicións e obrigas, previstos para a autorización e o funcionamento dos réximes especiais, así como dos relativos ás zonas, depósitos francos ou outros depósitos autorizados.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 3.000 euros.»

Disposición derradeira novena. *Habilitación normativa.*

O Goberno dictará cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

Disposición derradeira décima. *Desenvolvemento normativo de actuacións e procedementos por medios electrónicos, informáticos e telemáticos e relativos a medios de autenticación.*

No ámbito de competencias do Estado, o ministro de Facenda poderá dicta-las correspondentes normas de desenvolvemento aplicables ás actuacións e procedementos tributarios que se realicen por medios electrónicos, informáticos ou telemáticos e ás relacionadas cos medios de autenticación utilizados pola Administración tributaria.

Disposición derradeira décimo primeira. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o 1 de xullo de 2004 agás o punto 2 da disposición transitoria cuarta, que entrará en vigor ó día seguinte da publicación desta lei no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 17 de decembro de 2003.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERIO DO INTERIOR

23188 *CORRECCIÓN de erros do Real decreto 1295/2003, do 17 de outubro, polo que se aproba o Regulamento regulador das escolas particulares de conductores. («BOE» 302, do 18-12-2003.)*

Advertidos erros no Real decreto 1295/2003, do 17 de outubro, polo que se aproba o Regulamento regulador das escolas particulares de conductores, publicado no «Boletín Oficial del Estado», suplemento número 13 en lingua galega, do 1 de novembro de 2003, procédese a efectua-las oportunas rectificacións:

Na páxina 2248, segunda columna, artigo 36, na liña terceira, onde figura a expresión «ou anulabilidade», debe dicir: «ou lesividade».

Na páxina 2248, segunda columna, artigo 37, no seu título, onde figura a expresión «ou anulabilidade», debe dicir: «ou lesividade».